

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

8 ΦΕΒΡ. 1934

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

ΣΟΦΗ ΔΟΥ

Το Ιστορικό της
Επιστολής της Σοφής

Γιατί μόνον μία επέτυχε

Καμία γυναίκα δὲν ἔχει πιθανότητα νὰ ἐπιτύχῃ μίαν καλὴν θέσιν ἢ νὰ θριαμβεύσῃ εἰς τὰς αἰσθηματικὰς τῆς ὑποθέσεις, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἐπιδερμίδα δροσερὴν, διαγυῖ καὶ λευκὴ, ἡ ὁποία νὰ μὴ ἔχῃ μαρμαρὴ καὶ δὲν παρουσιάζει μαύρα στίγματα ἢ δισσταλμένους πόρους. Ἐν τούτοις μὲ τὴν νέα κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκοῦ, (ὄχι λιπαρὰ) κάθε γυναίκα μπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ σὲ τρεῖς μέρες μόνον, ἐπιδερμίδα λευκὴ καὶ ὠραία.

Ἡ νέα αὕτη κρέμα περιέχει τώρα κρέμα νωπὴ καὶ ἐλαιόλαδο προσφοριωθέντα, συνδυασμένα μὲ στυπτικὰ στοιχεῖα ποὺ λευκαίνουν καὶ τενώνουν τὴν ἐπιδερμίδα. Εἰσδύει αὐτοστιγμὴ, καθιστοῦν τὴν φλόγωσιν τῶν ὑποδορείων ἀδένων, συσφίγγει τοὺς δισσταλμένους πόρους καὶ διαλύει τὰ μαύρα στίγματα σὲ βαθμὸν ἐξαφανίσεως. Λευκαίνει τὴν πλέον σκούρα ἐπιδερμίδα καὶ ἀπαλύνει τὴν πλέον τραχείαν. Ἡ δαπάνη διὰ νὰ ἐπιτύχῃτε νεαν λευκὴν καὶ φρέσκιαν ἐπιδερμίδα, εἶνε τόσο μικρά, ὥστε καμία γυναίκα δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μείνῃ χωρὶς τὴν νέαν αὕτην κρέμαν Τοκαλόν (χρώματος λευκοῦ). Δοκιμάσατε σήμερον καὶ παρατηρήσατε τὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς περιπτώσεώς σας.

Γεν. Ἀντ. Α.Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

CHAUSSES ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ
Φιλελλήνων 1
ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45
ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΩΣ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

Ἡ γοητεία τοῦ ὀφθαλμοῦ
ὁρροεστὶναι τοῦ ἀνδρὸς

Κυρία μου,
Τὸ σπουδαῖον αὐτὴ γοητεία
λιεργησάτε το, ἀπὸ αὐτῆς
Μὴ χάσετε χρόνον ποδὸς
σκευάζεται μὲ παναγία
ἀλλὰ ἀκολουθεῖται τῇ
ἐπιστήμῃ.

ΒΕΛΟΥΔΙΝ
ἔχει σπουδαία προτιμήματα
Εἶνε λεπτὴ, μὲ ὀφθαλμὸν
Παρασκευάζεται μὲ δια-
μέσα. Ἡ ἐπιτυχία σας εἶνε
σήμερ.

Πολὺν
φαρμακία
καὶ κατασκευὴ

Διαρκὴς παρακατα-
θήκη : Κλεισθένους
11, Ἀθήναι. Φαρμα-
κείον Ι. Ματαράτῃ.
Τηλέφ. 34085

ΒΕΛΟΥΔΙΝ
POUR VELOURS
POUR VELOURS

**Βάψατε τὰ περσινὰ Σας φο-
ρέματα μὲ Βαφὰς**

ARTI
καὶ θὰ γίνωνται καινούργια
καὶ μεδέρναι. Πωλεῦνται στὰ
ἐμπορικά καὶ φαρμακεία

Κ. Α. ΠΑΝΙΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταβολισμὸν καὶ ἀντι-
οξειδωτικὸν καὶ ἀντι-
Μόλιν 23α-Τη. 55
Ἰδίατερον διακρί-
νεται

Ο ΟΙΚΟΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
ΦΩΚΙΩΝΟΣ 8

ΣΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ ΝΑ ΘΑΥΜΑΣΤΕ
ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙΣΙΑ ΜΟΝΤΕΛ

ΤΟ ΑΛΟΓΑΚΙ

(Σκίτσο Γ. Γρηγορί)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν φυλακῶν εἶχε περὶ τελειώσει τὴν ἐξέτασιν τῶν παραπόνων τῶν καταδικῶν. Ὁ διευθυντὴς ἐδήλωσε ὅτι ἄκουσαν ὅλους τοὺς παραπονομένους. Μὰ ὁ πρόεδρος, ἄνθρωπος τραχὺς καὶ ἀποφασιστικὸς ἀφοῦ κῦτταξε μίαν στιγμὴ ἕνα χαρτάκι ποὺ κρατοῦσε στὰ χεῖρά του εἶπε στὸν διευθυντὴν :
—Στείλτε ἕνα φύλλα νὰ μᾶς φέρῃ τὸν κατάδικον ἀριθ. 14208.
Ὁ διευθυντὴς τὰράχηκε καὶ χλωμίωσε ἐλαφρὰ. Μὲ φανερὴ στενοχώρια ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴ τοῦ προέδρου.

Σὲ λίγα λεπτά, φάνηκε ὁ φύλακας καὶ πίσω του, ἀλυσσοδεμένοι, ὁ κατάδικος. Ἦταν ἕνας ἄντρας ὡς σαρανταπέντε χρόνῳ, ἀδύνατος καὶ χλωμός. Φοροῦσε βρωμερὰ κουρέλλια ἀντὶ γὰρ ρούχα. Τὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιά του ἦσαν μακρὰ καὶ βρώμικα. Ὅλη ἡ φυσιογνωμία του δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο. Μὰ στὰ μάτια του ἔβλεπες νὰ ζωγραφίζεται μίαν συγκρατημένη ἀγρίδα καὶ μὴ ἀδάμαστη θέλησις.

Σύρθηκε μὲ κόπο μέσα στὴν αἰθούσα καὶ κῦτταξε ἀδιόφορα ἑκὼν-ἑκὼν δούους βρισκόντουςαν γύρω του. Μόλις ὅμως ἀντίκρουσε τὸν διευθυντὴν, τὰ μάτια του ἔβγαλαν φωτιές, τὰ χεῖρά του πασίνισαν, ἡ ἀναπνοὴ του σταμάτησε.

—Κάθιστε! τὸν πρόσταξε μὲ τὴν τραχεῖα φωνὴ τοῦ προέδρου.

Ὁ κατάδικος τὰράχηκε καὶ κῦτταξε τὸν πρόεδρον. Ἀνέντευ-σε μὲ κόπο καὶ μίαν ἐκφρασίαν πόνου φάνηκε στὸ πρόσωπό του. Ἐπειτα, ἔπεσε ἐξαντλημένος σ' ἕνα κάθισμα.

Ὁ πρόεδρος ρώτησε τὸν φύλακα αὐστηρά :
—Γιατί ἔχεις δεμένον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; Δὲν βλέπεις σὲ τί κατάστασιν βρίσκεται ;
—Μὰ, κύριε, ἐτραύλισε ὁ φύλακας. Εἶνε ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος...
—Τὰ ξέρομε ὅλα αὐτά! τὸν διέκοψε ὁ πρόεδρος. Βγάλτε του τὰ σίδερα.
Ὁ φύλακας ὑπάκουσε.
Ὁ πρόεδρος γύρισε τότε πρὸς τὸν κατάδικον καὶ τοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη :
—Εἰμαστε οἱ ἐπιτρόποι τῆς φυλακῆς. Ἀκούσαμε κάτι γιὰ σένα καὶ ἤρθαμε νὰ μάθωμε τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸ στόμα σου.
Καὶ ἀκουμπώντας τὸ χεῖρ του στὸν ἄσκαρον ὤμο τοῦ καταδικου, ἐπρόσθεσε μὲ τρυφερότητα :
—Ξέρω ὅτι δὲν παραπονιέσαι ποτέ. Μονόχορ μου ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ διορθώσω ἕνα ἄδικο, ἀνὴ ὑπάγοι. Καὶ σκέψου ὅτι ἐν σοὶ ἔκαναν ἐσένα καμιά ἀδικία, μπορεῖ νὰ κάνουν καὶ σὲ ἄλλους. Βοήθησε λοιπὸν τὴν δικαιοσύνην καὶ μίλησέ μου σὺν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ φοβηθῇς τίποτε.

Ὁ κατάδικος συγκινήθηκε ἀπ' τὰ λόγια τοῦ προέδρου, μὰ ἡ τελευταία φράσι τὸν πείραξε. Κάρφωσε τὸ βλέμμα του

σταθερὰ στὰ μάτια τοῦ προέδρου καὶ εἶπε μὲ δύναμι :
—Δὲν φοβάμαι τίποτε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον!
Μὰ ὅσοτε, χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι, πρόσθεσε :
—Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα.
—Ἀρχίσε νὰ μιλᾷς ἀργά, μὲ φωνὴ μονότονη.
—Καταδικάστηκα σὲ 20 χρόνια φυλακῆς, γιατί σκότωσα ἕναν ἄνθρωπον. Μὰ δὲν ἦμουν κακοῦργος. Τὸν σκότωσα χωρὶς νὰ σκεφτώ, γιατί μ' ἔκλειψε, μὲ κατέστρεψε. Εἶμαι τώρα κλεισμέ-νος ἐδῶ δεκατρία χρόνια. Στὴν ἀρχὴ ἡ ζωὴ τοῦ καταδικου μ' ἐξαγρίωνε. Μὰ ὁ διευθυντὴς φάνηκε καλὸς καὶ κατὰφερε νὰ μὲ κατευνάσῃ. Σὲ λίγο καιρὸ μ' ἔκανε ἕνα ἀπὸ τοὺς καλύτε-ρους κρατούμενους. Δὲν σὰς τὰ λέω αὐτὰ γιὰ νὰ κατηγορή-σω τὸν σημερινὸ διευθυντὴ. Ξέρετε ὅτι δὲν παραπονιέμαι ποτέ...
—Πολὺ καλὰ, ἐξακολούθησε!
—Ὅταν ὁ διευθυντὴς μ' ἔκανε καλὸ ἄνθρωπον, τότε ἀρχισα νὰ δουλεύω. Μοῦ ἔκανε καλὸ ἡ δουλειά. Ἐκεῖνα τὸν καιρὸν ψη-φίστηκε ὁ νόμος ποὺ χάριζε ἕνα μέρος τῆς ποινῆς σὲ δούους ἐ-δειχναν καλὴ διαγωγή. Ἐτοί ὅσοτε ἀπὸ δέκα χρόνια φυλα-κίσεως, ἔλπιζα πὼς σὲ ἄλλα τρία χρόνια τὸ πολὺ θὰ ἦμουν ἐ-λευθέρους... Προσπαθοῦσα νὰ φανῶ ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερος. Τὸ παραμικρὸν μπορούσε γιὰ μὲ κάνει νὰ μείνω ἄλλα δέκα χρό-νια. Καὶ βιάζομαι ν' ἀποφυλακιστῶ, γιὰ νὰ ἐξαγρίωω τίμιος ἄνθρωπος.
—Τὰ ξέρομε αὐτὰ... Τὰ γράφει ὁ φάκελλός σου! Ἐξακο-λούθησε...
—Νὰ λοιπὸν πὼς ἔγιναν ὅλα. Μὰς πήραν κάποτε τοὺς πῶ-γερούς ἀπὸ μᾶς νὰ δουλέψουμε στὰ λατομεῖα. Θὰ μᾶς ἐπιλή-ρωναν εἰς εἶδος, ρούχα, καπνὸ καὶ πράγματα. Κάθε Σάββα-το ὁ ἀρχιφύλακας μᾶς ἔδινε ὅτι ἔκανε νὰ λάβουμε.
—Ἐνὰ Σάββατο μπήκα στὴ γραμμὴ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους.
—Ὅταν ἤρθε ἡ σειρά μου, πλησίασα τὸν ἀρχιφύλακα καὶ τοῦ ζήτησα τὸν καπνὸ μου. Ἐκεῖνος μ' ἀγριοκῦτταξε καὶ μοῦ εἶ-πε : «Τὸν πήρες, ἔγω ὁ τοῖος σου τὸν ἔδωσα!» καὶ με διέταξε νὰ φύγω. Τοῦ ἀπάντησα πὼς δὲν πήρα τίποτε. «Μὴ χάσῃς τὸ φάκελλό σου, μοῦ εἶπε, γιὰ λίγο καπνὸ φάγα!» Ἐγὼ παρήκατο. Ποτέ στὴ ζωὴ μου δὲν ἔκλειψα καὶ κανένας δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ πῇ κλέφτη. Τοῦ εἶπα λοιπὸν ὁ-ρθά-κορτά : «Δὲν θὰ φύγω ἐν-δὲν πάρω ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ πάρω... Δὲν εἶμαι κλέφτης καὶ κανένας δὲν θὰ μὲ κλέ-ψῃ τὸ μεροκάματο μου». Ὁ ἀρχιφύλακας χλωμίωσε καὶ μοῦ ἔσκαψε : «Φεύγα!» «Δὲν θὰ φύγω ἐν δὲν με πληρώ-σης», τοῦ ἀποκρίθηκα.
—Τότε αὐτὸς σήκωσε τὸ χέ-ρι. Ἦταν τὸ σῆμα. Τέσσε-ρες σκοποὶ μὲ σημάδεψαν. Ὁ

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”,
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, 8 Φεβρουαρίου 1934

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ ΑΠΑΝΩ ΣΤΑ ΓΟΝΑΤΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΑ

ΝΑΠΑΥΤΙΚΑ καθισμένη επάνω στα γόνατα του πελώριου αγάλματος του Βούδα, ένας ξανθομάλλης πιερρότος διάβαζε—για ένα έκαστο τμήμα της φοράς—το γραμματάκι που είχε λάβει το πρωί.

«Αγαπημένε μου—έλεγε το γράμμα. Δεν σε λησιώνω! Έχεις όρεξη για μια καινούργια περιπέτεια; Αν εντάξει, όπως το φαντάζομαι, μάλιστα πώς άνοιξε ο Μαχαράγης δίνει ένα κορό με ταμνισμένον. Στάθηκε αδύνατο να προημερευθώ ένα εισιτήριο για σένα, αλλά θέλω να χορέψω μαζί σου, θέλω να σε φιλήσω πάλι... Φόρεσε ένα κοστούμι πιερρότου και προσπάθησε να μπεις στους κήπους, χωρίς να σε ιδούν. Θα σε συναντήσω μπροστά στο μεγάλο άγαλμα του Βούδα. Θα είναι τόσοι πολλοί πιερρότοι, ώστε θα μηδ' άπαρτήρητος και θα περάσουμε μαζί μια θεία βραδιά!...»

«Αν είσαι εκεί στις δέκα, θα συναντήσης τη μικρούλα σου Λόι»

—Λόι; ψιθύρισε ο πιερρότος. Από το πρωί βασανίζω το μυαλό μου, μα δε θυμούμαι να γνώρισα καμιά Λόι! Είναι γλυκό τ' όνομά της, μά... δεν την ξέρω!

Ο πελώριος Βούδας, χωμένος μέσα στα πυκνά φυλλώματα του κήπου των ανακτόρων του Μαχαράγια του Πανγιόεν, καθόταν συλλογισμένος κι' ένα μυστηριώδες χαμόγελο πλανιόταν στα σφιχτοκλεισμένα χείλη του.

Ο Μίκι Ο'Ντέι ξριζέ μια ματιά στο ρολόι του, είδε πως ήταν νωρίς ακόμα, ξεπλώθηκε αναπαυτικά στην άγκαλιά του φιλόξενου Θεού, άναψε ένα σιγέρο και περίμενε.

Από μακριά άκουγόταν η ληκιστική μουσική ενός ταγκό και χιλιάδες χρωματιστά φανεράκια έδιναν μια παραμυθένια όψη στο έξωτικό εκείνο περιβάλλον.

Ο Μίκι Ο'Ντέι ήταν υποπλοίαρχος στο ατμόπλοιο «Φήλντ». Το πρωί ένας μικρός Ίνδος του είχε πάει το μυστηριώδες γράμμα, κλεισμένο μέσα σ' ένα λευκό φάκελλο.

Για τον κ. υποπλοίαρχο, είχε στον φρουρό αυτή του καραβιού και έφυγε άμεσως.

Η περιέργεια του Μίκι Ο'Ντέι τον έκανε—παρ' όλες τις συμβουλές των συναδέλφων του—να πάει στο ραντεβού. Ένας Ίνδος ράπτης του έτοιμασε ένα κοστούμι πιερρότου μέσα σε λίγες ώρες, και πριν από την ώριμένη ώρα, ο Μίκι εισχώρισε απαράτητος στους άπεραντους κήπους των ανακτόρων.

Μα τον άρχαγγελο Μιχαήλ! μουρμούριζε κυττάζοντας το αγαθό πρόσωπο του Βούδα. Τι θα έλεγε ή Μόλλυ Μαλνών αν μ' έβλεπε έδω, επάνω στα γόνατα του Βούδα; «Ας είναι—πρόσθεσε σοβαρά—δεν θα γίνει γυναίκα μου, δεν θα έχω παράπονα από μένα...

Ξαφνικά, ένοιωσε δυο δσοσερά χέρια να τον αγκαλιάζουν. Γύρισε και κύταξε. Μιά κολομπίνα, μία μικροβλια τριανταφυλλένια κολομπίνα, στεκόταν κοντά του και το πρόσφερε τά κερασένια χείλη της. Ο ξανθός πιερρότος πετάχτηκε δρόμος, άρπασε στην άγκαλιά του την άγνωστη μικρούλα και κόλλησε το στόμα του στα κόκκινα χείλια της... Τι τον έννιαιζε πάλι; Η νέα που κρατούσε στην άγκαλιά του ήταν το πιο χαριτωμένο πλάσμα που είχε συναντήσει στη ζωή του!

Ορβοί, άπάνω στα γόνατα του Βούδα. οι δυο νέοι άλλαζαν ατέλειωτα φιλά...

Ορβοί άπάνω στα γόνατα του αγαθού Βούδα, οι δυο άλλαζαν ατέλειωτα φιλά.

—Φθάνει Κέιθ! Αγαπημένε μου, φθάνει! φώναξε μια από τις κολομπίνα. Αφού με ν' άναπνεύσω! Θα με πνίξει!

Μα ο Μίκι έξακολουθούσε να την κρατά σφιχτά στην αγκαλιά του. Σε λίγο όμως, όταν η κολομπίνα άκουσε έναν φωνή του νέου να της ψιθυρίζει τρυφερά: «Αγγέλε μου, νελπιστο όνειρο είναι για μένα η παρουσία σου!...» πέρα από την άγκαλιά του και με παγερή φωνή πρόσταξε:

—Βγάλε τη μάσκα σου!

Ο Μίκι, ντροπιασμένος, στενωχωρημένος, ύπακουσε.

—Ποιός είσαι; ρώτησε η νέα. Πώς τόλμησες να με πνίξεις και να με φιλήσης;

—Είμαι ο Μίκι Ο'Ντέι, άπάντησε περήφανα ο νεαρός. Είμαι ο υποπλοίαρχος στο ατμόπλοιο «Φήλντ»—και... σ' άπό εύτυχία. Ξαφνικά άκουσε τη φωνή της Λόι, η οποία άκουμπιμένη στα μαρμάρια κάγκελλα της ταράτσας έγρηγορα ψιθύρισε:

—Φύγε γρήγορα, Μίκι, τώρα που δεν σε βλέπουν!... Ξέρεις πού βρίσκεται η «Σπηλιά των Νυχτερίδων» στην παραλία;

—Ναί!

—Πήγαινε εκεί και περίμενε με! Θα έλθω σε λίγη ώρα. Ναί! Πάρε τη σάρπα μου για να πετύχης πώς δεν σε βλέπουν!... Θα ανταμειφθής, αν την φυλάξης πιστά. Γρήγορα, πήγαινε...

Ο Μίκι έχωσε τη σάρπα μέσα στη μπλούζα του και τρέχοντας χάθηκε πίσω από τα δένδρα.

Η σελήνη πλησίαζε στη δύση της και η Λόι δεν είχε φανη ακόμα. Από την είσοδο της σπηλιάς ο Μίκι έβλεπε τις τελευταίες προετοιμασίες της αναχώρησής του «Φήλντ». Έπρεπε να φύγει! Απογοητευμένος σκεπτόταν πως δεν θα ξανάβλεπε τη Λόι... μα την ίδια στιγμή η τριανταφυλλένια κολομπίνα ξεπετάχτηκε πίσω απ' ένα θάμνο, κι' ενώ τον αγκάλιαζε τρυφερά, ψιθύρισε:

—Φύλαξε πιστά...σάν πολύτιμο μαργαριτάρι, το μυαλό της περιπέτειάς μας! Το όνειρο τελειώνει!... Δόσε μου τη σάρπα μου και φύγε μακριά στα γαλανά κύματα του άκεανού!...

Μη προσπαθήσης να μάθης τίποτε... Μόνο θυμήσου πάντοτε, όπως θα τη θυμούμαι κι' εγώ την όνειρεμένη αυτή βραδιά! Και άρπάζοντας τη σάρπα της η Λόι έφυγε.

Ο Μίκι πλησίασε στον κύκλο που είχε σχηματισθή γύρω στον πλοίο.

—Μάλιστα—δηγόταν ο πιλότος—άφοι ο Μαχαράγιας έδειξε στους καλεσμένους του τους θησαυρούς του, την ώρα που το ποδοπούσαν τα κοσμήματα στα κιβώτια, άντελθήθησαν πώς έλειπε ένα άνεκτήσιμο μαργαριταρένιο περιδέραιο... Μιά μικρή τριανταφυλλένια κολομπίνα πρότεινε να γίνει σωματική έρευνα. Η έρευνα έγινε, πράγματι, μα τα μαργαριτάρια δεν θρέθηκαν... Μήπως έμαθες τίποτε άλλο γι' αυτήν την ιστορία, Μίκι, ρώτησε ο πιλότος.

Ο Μίκι τους κύταξε όλους και κατόπιν είπε άργά:

—Φυσικά, ξέρα πολλά, άφοι...έγω...τέ έκλεψα!

Οι συνάδελφοί του γέλασαν με τό άστείο κ' έξακολούθησαν την κουβέντα τους.

—Αυτόσο, ο Μίκι δεν είχε πη ψέμα—Ακουμπιμένος στη κουπαστή του πλοίου, θυμόταν πώς άπάνω στη σάρπα, που του είχε δώσει η Λόι, ήταν κρυφωμένο ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο. Ο άφελής Μίκι είχε πιστέψει πως ήταν δικό της!

—Ο,τι έγινε, έγινε! μουρμούρισε, κυττάζοντας τη γαλανή θάλασσα.

—Ένα ξέρω μονάχα, πώς πέρασα μία όνειρεμένη βραδιά!

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

ΤΟΥ DALE COUL

με φέρει επίτηδες για το χορό, όρχήστρα από την Σιγκαπούρη, άμέτρητες κάσες σαμπάνια και ό,τι έκλεκτότερο μπορείς να προσφέρη η Ανατολή κι' η Δύσι.

Απειροί πιερρότοι και κολομπίνες κυκλοφορούσαν στις άπειρες μαρμαρίνες αίθουσες και στους κήπους του παλατιού κ' έτσι η παρουσία ενός περιπλέον πιερρότου πέρασε άπαράτηρητος. Ο Μίκι και η Λόι χόρεψαν, έφαγαν, ήπιαν και έσπασαν δυο μπόρεςαν περισσότερο. Ο Μίκι ζούσε σάν όνειρο σ' όνειρο, όταν στο τέλος ενός φόξ-τρότ η Λόι ψιθύρισε σ' αού του:

—Ηλθε η στιγμή να κάνης κάτι για μένα. Θα κρατήσης το λόγο που μουδώσες...

Πρόθυμα, ο Μίκι της άπάντησε καταφατικά.

—Πήγαινε λοιπόν, να με περιμένης κάτω από την ανατολική ταράτσα και μη σαλέψης από κεί ώσότου να έλθω. Θέλει;

—Άκουσέ έκεί!

—Πήγαινε τότε!

Ο Μίκι, χωρίς να ζηήση περισσότερες εξηγήσεις, πήγε και περίμενε στην όριμένη θέσι. Κάπνισε το ένα σιγέρο έπάνω στο όλλο, άκούγοντας τη γλυκειά μουσική, μεθυσμένος από εύτυχία. Ξαφνικά άκουσε τη φωνή της Λόι, η οποία άκουμπιμένη στα μαρμάρια κάγκελλα της ταράτσας έγρηγορα ψιθύρισε:

—Φύγε γρήγορα, Μίκι, τώρα που δεν σε βλέπουν!... Ξέρεις πού βρίσκεται η «Σπηλιά των Νυχτερίδων» στην παραλία;

—Ναί!

—Πήγαινε εκεί και περίμενε με! Θα έλθω σε λίγη ώρα. Ναί! Πάρε τη σάρπα μου για να πετύχης πώς δεν σε βλέπουν!... Θα ανταμειφθής, αν την φυλάξης πιστά. Γρήγορα, πήγαινε...

Ο Μίκι έχωσε τη σάρπα μέσα στη μπλούζα του και τρέχοντας χάθηκε πίσω από τα δένδρα.

Η σελήνη πλησίαζε στη δύση της και η Λόι δεν είχε φανη ακόμα. Από την είσοδο της σπηλιάς ο Μίκι έβλεπε τις τελευταίες προετοιμασίες της αναχώρησής του «Φήλντ». Έπρεπε να φύγει! Απογοητευμένος σκεπτόταν πως δεν θα ξανάβλεπε τη Λόι... μα την ίδια στιγμή η τριανταφυλλένια κολομπίνα ξεπετάχτηκε πίσω απ' ένα θάμνο, κι' ενώ τον αγκάλιαζε τρυφερά, ψιθύρισε:

—Φύλαξε πιστά...σάν πολύτιμο μαργαριτάρι, το μυαλό της περιπέτειάς μας! Το όνειρο τελειώνει!... Δόσε μου τη σάρπα μου και φύγε μακριά στα γαλανά κύματα του άκεανού!...

Μη προσπαθήσης να μάθης τίποτε... Μόνο θυμήσου πάντοτε, όπως θα τη θυμούμαι κι' εγώ την όνειρεμένη αυτή βραδιά! Και άρπάζοντας τη σάρπα της η Λόι έφυγε.

Ο Μίκι πλησίασε στον κύκλο που είχε σχηματισθή γύρω στον πλοίο.

—Μάλιστα—δηγόταν ο πιλότος—άφοι ο Μαχαράγιας έδειξε στους καλεσμένους του τους θησαυρούς του, την ώρα που το ποδοπούσαν τα κοσμήματα στα κιβώτια, άντελθήθησαν πώς έλειπε ένα άνεκτήσιμο μαργαριταρένιο περιδέραιο... Μιά μικρή τριανταφυλλένια κολομπίνα πρότεινε να γίνει σωματική έρευνα. Η έρευνα έγινε, πράγματι, μα τα μαργαριτάρια δεν θρέθηκαν... Μήπως έμαθες τίποτε άλλο γι' αυτήν την ιστορία, Μίκι, ρώτησε ο πιλότος.

Ο Μίκι τους κύταξε όλους και κατόπιν είπε άργά:

—Φυσικά, ξέρα πολλά, άφοι...έγω...τέ έκλεψα!

Οι συνάδελφοί του γέλασαν με τό άστείο κ' έξακολούθησαν την κουβέντα τους.

—Αυτόσο, ο Μίκι δεν είχε πη ψέμα—Ακουμπιμένος στη κουπαστή του πλοίου, θυμόταν πώς άπάνω στη σάρπα, που του είχε δώσει η Λόι, ήταν κρυφωμένο ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο. Ο άφελής Μίκι είχε πιστέψει πως ήταν δικό της!

—Ο,τι έγινε, έγινε! μουρμούρισε, κυττάζοντας τη γαλανή θάλασσα.

—Ένα ξέρω μονάχα, πώς πέρασα μία όνειρεμένη βραδιά!

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

Η δεξιόσκις του Μαχάραγια του Πανγιόεν ήταν παραθαλάσσιες. Η πολυτελής άνακτόρων του και τα πλούτη του ήταν ολη την μακρινή Ανατολή.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΠΟΥΒΙΕ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Ο άδβας Γκουλντίν, ό έφημέριος του Μινελντού, ήταν ένας καλός και βολικός παπάς, τον όποιο ελάτρευαν όλοι οι ένορίτες κι' η ένοριέ πιασέ τον. Όταν κάθε τόσο πήγαιναν να έξιμολογηθούν, έδινε σ' όλους την συγγώρησι και τους συμβούλευε σάν πατέρα.

Μερικοί, όστόσο, έλεγαν πως ήταν υπερβολικά επεικλής.

—Καλά τα μικρά πταίσματα, έλεγαν, μα ό εύλογημένος συγχωρεί κι' όλα τα έγκλήματα και τις κατεργαριές των πλινθινών.

—Ετσι δεν ήπάχει ό φόβος του Κυρίου...

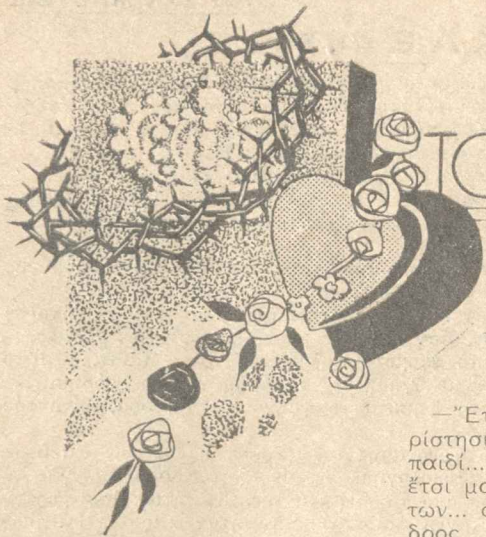
Μα ό άδβας Γκουλντίν έξακολουθούσε την τακτική της καλωσύνης και της επεικειάς, πού έδίδαν ό Χριστός.

Και η εκκλησία του ήταν πάντα γεμάτη πιστούς κι' αυτός περνούσε καλά με τους ένορίτες του, σάν πατέρας με τα παιδιά του. Ίδιος ήταν ζύγωνε το Πάσχα, το έξιμολογητήριό του ήταν πάντα γεμάτο κόσμο, πού περίμενε να έξιμολογηθή και να πάρη την συγγώρησι...

Ο παπά Γκουλντίν τους ξεπέρδενε γρήγορα—γρήγορα, δινοντάς τους άμέσως την συγγώρησι.

Ο Γιάννης Μποντρό, ό φούρναρης του χωριού, ήξερε την επείκεια του άδβας, όταν πήγε να έξιμολογηθή τη Μεγάλη Έβδομάδα, για να καθαρίση τη συνείδησή του από τα καμιάτά του. Κι' ήταν βαρυστοιμένη η συνείδησής του Γιάννη Μποντρό. «Αν ήταν καρδιά, θα βούλιαζε από το βάρος...» Δεν ήπαχε μεγαλύτερος κατεργάσης μέσα στο χωριό. Μεθυστικός, έδενε τη γυναίκα του, έβλεπε τους πελάτες του, έφροσκιανε τους λογαριασμούς δσον ένώνιζαν με

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

Η...
—“Ετσι... έτσι από ευχαρίστηση... Γιατί είσαι καλό παιδί... Γιατί... γιατί... γιατί... έτοιμοι κάπνισες, τέλος πάντων... απάντησε ο ‘Αλέξανδρος.”

Η πληροφορίες του πρίγκηπος Παύλου έκαμαν τον ‘Αλέξανδρο τρελό απ’ τη χαρά του. Οι γονείς του είχαν μαντέψει το αίσθημά του, κι’ εν τούτοις δεν του έκαμαν την παραμικρή παρατήρηση σχετικάς. Συνεπώς το δνείρό του, το μεγάλο του όνειρο, μπορούσε να πραγματοποιηθεί.

Η δεσποινίς ‘Ασπασία Μάνου θα γινόταν μία μέρα σύζυγός του!

Ήταν η πιο γλυκιά έλπίδα αυτή για τον έρωτευμένο πρίγκηπα.

Και αποφάσισε πλέον να μιλήσει στη δίδα Μάνου, να της ανοίξει την καρδιά του.

Θά της έλεγε το μεγάλο του μυστικό, στην κατάλληλη περίπτωση. Κ’ η περίπτωση αυτή δεν θ’ άργουσε να του δοθεί.

Θά της μιλούσε.

Θά της φανερώσει την αγάπη, τη μεγάλη λατρεία που αισθανόταν γι’ αυτή, τόνον καιρό τώρα, από τότε που ξανασυναντήθηκαν στο σπίτι του Λεβιδή, από τότε που ήσαν ακόμη μικρά παιδιά και παίζανε στο Βασιλικό Κήπο.

Ή θα του άπαντούσε όμως η δεσποινίς Μάνου, θά δεχόταν την αγάπη του.

Δεν θα την τρόμαζε ένας τέτοιος έρωτας.

Ο πρίγκηψ ‘Αλέξανδρος ήταν θέ-
βαιος σχεδόν πως η ‘Ασπασία Μάνου τον αγαπούσε επίσης.

Είχε μέχρι της στιγμής άπειρα δείγματα της αγάπης της.

Ο ‘Έρωτας δεν κρύβεται.

“Ετσι, ο ‘Αλέξανδρος, δεν περίμενε πλέον παρά την κατάλληλη ευκαιρία για να εκμυστηρευθεί στην έψημένη του το μεγάλο του αίσθημα, το αίσθημα που πλημμυρίζει την καρδιά του.

Κι’ όπως θά δοίμε παρακάτω, ο πόθος του αυτός δεν άργησε και πολύ να εκπληρωθεί. Τον ανάγκασαν γ’ αυτήν την καρδιά του στη δίδα Μάνου τα γεγονότα ραγδαία και δραματικά, τα οποία έπότησαν με μεγάλες πικρίες τους δυο έρωτευμένους κι’ έφεραν τον τραγικό πρίγκηπα μέχρι του τάφου!..

Στην αρχή, όπως είνε από’ όλους έ-
ξ ακριβώς, έθολιδοσκόπησε την δε-
σποινίδα Μάνου για τις διαθέσεις της απέναντι του αδελφού της, η ίδια η πρίγκηπισσα ‘Ελένη.

Σκοτίμας ο ‘Αλέξανδρος, όσες φο-
ρές έπληγαν έκδρομο ή συνητώντο με την οικογένεια Μάνου σε φιλικά σπίτια, άφηνε την πρίγκηπισσα μόνη με την ‘Ασπασία.

Και η πρίγκηπισσα ‘Ελένη, με την καλωσύνη που την έχαρικτηριζε, την καταδεκτικότητα και την διακριτικό-
τητα, συνομιλούσε, άρες ολόκληρες με την αγαπημένη του αδελφή της.

“Απ’ όλες αυτές τις συνομιλίες, η πρίγκηπισσα ‘Ελένη είχε θυώσει ένα

Ο βασιλεύς ‘Αλέξανδρος με στολή Ουσσάρου

[Αύθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πρίγκηπισ-
σας ‘Ασπασίας, χήρας του άληομενθένου βασιλέως ‘Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — ‘Απαγορεύεται η αναδημοσίευση]

θετικό συμπέρασμα. Ναι, ο πρίγκηψ ‘Αλέξανδρος δεν εί-
χε μεί λάθος, δεν έπεφτε καθόλου έξω στους υπολογισμούς του
δεσποινίς Μάνου τον αγαπούσε.

Η πρίγκηπισσα ‘Ελένη θεοβιάθηκε απόλυτως γι’ αυτήν
είπε τις σκέψεις της στον αδελφό της.

—“‘Αλέξανδρος την άκουσε με μεγάλη συγκίνηση.
—“Όποτε δεν πρόκειται να διαφευθούν η έλπίδες μου, τη-
σών πρίγκηπισσα. “Όποτε καλά το έμάντεψα, δεν είν’ έτσι.”

Ναι, του άπάντησε ρητά η πρίγκηπισσα. Είμαι πλέον πε-
λύτως βέβαιη, ότι η δεσποινίς ‘Ασπασία σ’ αγαπά.

Η χαρά του πρίγκηπος δεν είχε όρια. “Εν τούτοις, που-
δωλ του είχε πη ο μικρός πρίγκηψ Παύλος για τις δια-
τάξεις των γονέων του, ανησυχούσε σχετικάς εξαιρέτικα. Αλλά

όλως και το μεγαλύτερο εμπόδιο, το όποιο έπρεπε να πε-
πληρώσει. Δεν ανησυχούσε τόσο για τις διαθέσεις του πα-
τρός του. “Ο Κωνσταντίνος ήταν πολύ-περισσότερο ίσως απ’ ό-
τις πρεπε—“Ελλην. Δεν θα του ήρνεϊτο λοιπόν ένα τέτοιο γα-
μίο, μάλιστα του εξηγούσε ο ‘Αλέξανδρος, ότι του ήσαν

λαττον να ζήση μακριά από την αγαπημένη του. Περισσότερο
άνησυχούσε ο έρωτευμένος πρίγκηψ για τις διαθέσεις της
τέρας του, της άσπρηρης και τυπικής Βασιλίσσης Σοφίας.

Τους φόβους του αυτούς δεν τους έκρυψε ο ‘Αλέξανδρος
την αδελφή του. “Όπως όμως ο πρίγκηψ Παύλος, με την
δική του άφέλεια, έτσι και η πρίγκηπισσα ‘Ελένη, με την
μοσύνη της και τη λεπτή της αντίληψη, τον καθούχασε και

παρηύρησε.

Μήπως ήταν αυτός ο διάδοχος του θρόνου, για να δε-
σφαι από ώρισμένες υποχρεώσεις.

“Εν έσχάτη ανάγκη μάλιστα, ο
άποφασισμένος να περιφρονήσει
τον τίτλο του πρίγκηπος και να
τα, για να ένωθή με την κόρη
έλατρευε.

“Όπως θά δοίμε άργότερα, η
φασίς του αυτή ήταν άμεση.
Και βασιλεύς ακόμη ο ‘Αλέξανδρος
άπειλησε να εγκαταλείψει και
θρονο και το στέμμα να περι-
σφαι, χάριν της ‘Ασπασίας Μάνου.

Τις σκέψεις του και τις ά-
σεις του αυτές τις έμπιστευόταν
‘Αλέξανδρος στην πρίγκηπισσα
νη κατά πρώτον.

—“Αν η μητέρα μας, της
φανή σκληρή απέναντί μου, ά-
φαι ή εύνοϊκή προς το αίσθημά
θα γίνω δυστυχώς άφορμή να
θθί ακόμη περισσότερο.”

Η πρίγκηπισσα άνησυχούσε.
—Τι έννοεις, ‘Αλέξανδρος; τή-
της.

—“Απόλυστα θα κάμω τ
κον μου σαν άνδρας. Θα παρ
του πριγκηπικού τίτλου, κι’ ε-
είμαι ελεύθερος να κάμω ό
λω, να διαθέσω όπως θέλω την
δια μου. Δεν είμαι άλλωστε
τος στον κόσμο και στην
που θα το κάμω αυτό. Ό-
πρόκειται να θλάω κανένα.

Ευτυχώς όμως τα πράγματα
σαν έτσι, ώστε ο ‘Αλέξανδρος
θρεβθηκε στην ανάγκη να προ-
ποιήσει τις άπειλές του. “Αν
μάλιστα. “Εννοούθη την
Μάνου, όταν έκάθητο στον ‘Ελ-
θρόνο, όταν ή μοίρα της
πραγμάτων του έφορεσε ά-
του ‘Ελληνικό στέμμα, στέμμα
και ακάνθινο για τον άπλο-
αυ.

λη και φιλελεύθερο “Ελληνα πρίγκηπα.

Γεγονότα θλιβέρά και άπαισία έμεσολάβησαν έντωμεταξύ. Η
ένδοξος ‘Ελλάς του 1912-13 θρέθηκε διηρημένη. Οι “Ελληνες
εγχορήγησαν σε δυο άλληλομισούμενα, άλληλοποθλεπόμενα
και άλληλοπαρσσόμενα στρατόπεδα.

Δεν θ’ άσοληθούμε καθόλου σχεδόν με τα γεγονότα αυτά.
Δεν γράφουμε την πολιτική ιστορία των τελευταίων χρόνων.
‘Αφηγούμεθα αποκλειστικώς το δραματικό είδύλλιο του ‘Αλε-
ξανδρου και της δεσποινίς ‘Ασπασίας Μάνου. Και μερικά των
γεγονότων εκείνων θα χρησιμεύουν απλώς ως πλαίσιον εις
την αφήγησίν μας αυτή, χωρίς κρίσεις και επικρίσεις.

“Ερχόμαστε, λοιπόν, απ’ ευθείας στην ιστορική για τους δυο
έρωτευμένους ημέρα, την ημέρα κατά την όποιαν ο πρίγκηψ
‘Αλέξανδρος έπρεπε την μεγάλη απόφασι ν’ ανοίξη στη δεσποι-
νίδα Μάνου την καρδιά του και να της εξομολογηθή τον έρω-
τά του.

Ήταν ένα ήλιόλουστο μεσημέρι του Σεπτεμβρίου.

Ο πρίγκηψ ‘Αλέξανδρος, η πρίγκηπισσα ‘Ελένη και η δε-
σποινίς Μάνου, είχαν έγν από το πρωί σε περίπατο έφιπποι,
στά περί τών ‘Αθηνών.

Η ημέρα ήταν τόσο ώραία και τόσο γλυκιά και δροσερή,
ώστε άπομακρύνθηκαν πο-
λύ από την πόλι και άργη-
σαν να γυρίσουν στ’ ανά-
κτορα.

Ο πρίγκηψ ‘Αλέξανδρος
ήταν την ημέρα αυτή δύ-
σχυος και νευρικός.

Η πρίγκηπισσα ‘Ελένη
έναντι της άμέως την αϊτία
της νευρικότητός του. Αύ-
τες τις άλλες ημέρες ή-
ταν πρόχαρος σαν μικρό
παιδί, το πρώτο αυτό φα-
νιόταν ευθυμικός σε σκέ-
ψεις, σπάνια μιλούσε, έ-
με-
αρκεί ώρα ευθυμικός
σε ρέμψ.

Τι συνέβαινε λοιπόν;
Είχε φτάσει απόλυστα
η κρίσιμη ημέρα. Η ημέ-
ρα της εξομολόγησας. Κι’
όπως όλοι οι τρελά έρω-
τευμένοι, ο πρίγκηψ ά-
πομονούσε, άγωνιούσε, έ-
νεριαίσε, με το παραμι-
κρο.

—“Κουράγιο! το ψιθύρι-
σε σε μία στιγμή η αδε-
λφή του. “Εχεις ένα ύφος ά-
παισία πένθιμο, άποκρου-
στικά περίλυπο.

Ο ‘Αλέξανδρος δεν ά-
πάντησε.

Κούνησε μόνον το κεφα-
λι του σαν νάλεγε:

“Εχεις δικη να μιλάς
έτσι. Δεν ξέρεις τι γίνεται
στην καρδιά μου. “Υποφέ-
ρω... Πληγίνομαι!..”

Τη δυσθυμία και την
νευρικότητα του ‘Αλεξάν-
δρου, την άντελήθη φυσί-
κα άμέσως, απ’ την πρώτη
στιγμή, και η δεσποινίς
Μάνου. Και άνησυχούσε.

Δεν μπορούσε να μαντέψει τι συνέβαινε στον αγαπημένο της.

Ήταν άρρωστος;

Είχε καμιά ψυχική δόνησι;
Κι’ εν τούτῳ περιπτώσει, γιατί ήταν τόσο έπιφυλακτικός;
Γιατί δεν της έλεγε τον πόνο του;

Γύρισε λοιπόν, σε κάποια στιγμή, και τόν ρώτησε:

—Τι έχεις, Ψηλότε; Δεν είστε στα κέφια σας σήμερα;
—Οχι δά... Δεν έγω... τότε... άπάντησε χαμογελώντας με
καλωσύνη ο πρίγκηψ. Πώς σας ήρθε αυτή η ιδέα;

—Μην προσπαθήτε να με καθουχάσετε, Ψηλότε. “Αντι-
λαμβάνομαι πολύ καλά, πως κάτι σας συμβαίνει. Κάτι.

Ο πρίγκηψ έμεινε σκεπτικός, για μία στιγμή, και κατόπιν
άπάντησε:

—“Εχετε δικη, δεσποινίς ‘Ασπασία. “Κάτι” μου συμβαίνει
πράγματι. Κι’ αφού έπιμένει, αφού δείχνετε τόσο ένδιαφέρον
για μένα, θα σας πω τι συμβαίνει...

Η δεσποινίς Μάνου δεν έπέμεινε περισσότερο. Μισοκατάλαβε
άλλωστε τις σκέψεις που άπασχολούσαν τον πρίγκηπα. Κι’ α-
νέβασε τη γλυκιά άγωνία που νοιώθουν οι έρωτευμένοι, ό-
ταν πλησιάζει η στιγμή της εξομολόγησας...

Μ’ όλη τη γλυκιά άναμνη της στιγμής της τρυφεράς εκ-
στηρέσεως, η ‘Ασπασία Μάνου αισθανόταν και κάποια άνη-
συχία. Η άνησυχία της αυτή έπρόβαλε σαν κακό και δηλητη-
ριώδες φυτό, στον άνθινο παράδεισο της χαράς της. “Εκαινε η
υπερήφανη ‘Αθίς κόρη τη λογική σκέψη, ποιές θα ήσαν στο
μέλλον η συνέπειες του είδυλλίου αυτού;

Είχε απόλυτη έμπιστοσύνη στον ‘Αλέξανδρο. Τον έλάτρευε,
άλλα και τον έκτιμούσε. Μά ο ‘Αλέξανδρος ήταν πρίγκηψ. Δεν
ήταν ελεύθερος να διαθέση, όπως ήθελε, την καρδιά του.

Οι γονείς του πρίγκηπος την αγαπούσαν και την έκτιμούσαν
εξαιρετικά. Μά θα έφθανε η αγάπη τους ως το σημείο να έ-
πιδρουν την έννοιά της με τον πρίγκηπα;

Δεν θα έφεραν άντιρρήσεις;

Δεν ύπήρχε κίνδυνος να χάση τον αγαπημένο της για πάντα;
Τι στάσι θα τηρούσε σε μία τέτοια περίπτωση ο ‘Αλέξανδρος;

Θά ήσαν ίκανές η ύποδείξεις και η συμβουλές των γονέων
του, θα ήσαν, άραγε, ίκανές να τον κάμουν να ξεχάση την κό-
ρη που τόσο αγάπησε;

Μέσα στη χαρά της και την αγαλλίασι, που την κατείχε, έ-
καμνε τις σκέψεις αυτές η δεσποινίς Μάνου, σκέψεις θλιβέρες
και άγωνιώδεις, έχουσα ύπ’ όψιν της το αίσθηματικό παρελθόν
του πρίγκηπος. Και δεν πρέ-
πει να την παρεξηγήση κα-
νείς γι’ αυτό. Η μεγάλη ά-
γάπη ποσκαλεί μοιραίως και
μεγάλες άνησυχίες. Τρέιου-
με και λαχταρούμε για τ’ ά-
γαπημένα μας πρόσωπα. “Ο
παραμικρός, ο έλάχιστος
κίνδυνος, παίρνει τεράστιες
διαστάσεις στα μάτια μας,
στη φαντασία μας.

“Αλλά τί είδους ήταν αυ-
τό το αίσθηματικό παρελθόν
του πρίγκηπος ‘Αλεξάν-
δρου;

Είχε κάψει καρδιές, είχε
συντρίψει υπάρξεις;

Προς Θεού, όχι!

Είχε και ο ‘Αλέξανδρος,
άπλως, στο ένεργητικό του
—ως νέος—τις σχετικές νε-
ανικές έρωτοδουλειές. “Ελέ-
γετο ώστόσο από τους γνω-
ρίζοντας καλώς τον πρίγκη-
πα, ότι οι νεανικοί έρωτές
του ήσαν παράφοροι, αλλά
και εφήμεροι.

Πριν ξανασυναντηθή με
την δεσποινίδα Μάνου ο ‘Α-
λέξανδρος και την αγαπήσει
παράφορα, είχε όχι ολίγους
έρωτικούς θριάμβους.

Τα δροσερά του νείατα
και η καλή του καρδιά η
έγγονιάς του και η κατα-
δεκτικότης του, έκαμνε τις
‘Αθίδες να τον λαχταρούν.

“Επεφτε δε στον έρωτα με
τά όλα του, άδιαφορώντας
για τους πάντας και τα πά-
ντα.

“Ενα καλοκαίρι, οι κατοί-
κούντες επί της οδού Σκου-
φά, έγγυς της διασταυρώ-
σεως με την οδόν Ρουκου-
ρεστίου, τινάζοντοσαν επί ημέρες απ’ το μεσημεριώτικο γλυ-
κούπι τους, ακούγοντας να σταματά κάτω στο δρόμο κάποιο
αυτόκινητο, την ίδια ώρα πάντα, το καταμεσήμερο και ν’ άνοι-
γη σιγά-σιγά και ύποπτα το ρολό ενός μικρού γκαράζ.

Οι γείτονες, με την περιέργεια που διακρίνει τους ‘Αθηναίους
σε τέτοιες περιστάσεις, εξαφινίστηκαν. Τους μπήκαν ψύλλοι στ’
αυτιά. “Ο γειτονικός ‘Αργος άφαισε και ύπνο κι’ άνάπασι με
σημειορική. Καρφώθηκε πάνω απ’ τις γρίλλες και παρακο-
λουθούσε άγρυπνώς τα συμβαίνοντα αντίκρυ.

Τι είδαν τότε οι γείτονες;

Τι άντελήθησαν;

“Ότι έπρόκειτο περί έρωτικού λαθρεμπορίου πρώτα-πρώτα.

“Ερωτικό ραντεβού, μέσα στις φλόγες και το ήλιοκαυμα του
Αθηναϊκού μεσημεριού!

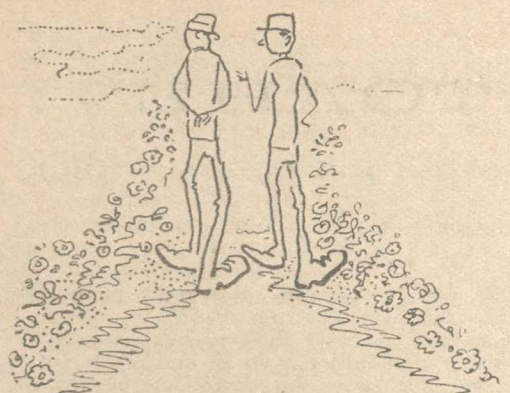
“Από το μικρό αυτόκινητο, που είχε σταθή κάτω στο δρόμο,
πρό του μικρού εκείνου γκαράζ, ένας νέος ροδαλός κι’ έδω-
στος κατέβηκε και μπήκε γρήγορα σαν κλέφτης στο γκαράζ,
σκυβοντας κάτω απ’ το μισοσηκωμένο ρολό.

“Ο γειτονικός ‘Αργος άνοιξε τώρα όλα του τα μάτια.

“Ο Ρωμαιοός είχε φτάσει...

Ο βασιλεύς ‘Αλέξανδρος, ο κ. Μιχαλακόπουλος και ο πρεσβύτες κ. Ρωμαιοός από Παρίσι

Έβαδίζαμε το μονοπάτι το στενό...

κινός, σαν να τόν είχαν βάλει.

—Για κίτταξε, μου είπε ο σύντροφός μου, το χρώμα της ντροπής, έχει ο ήλιος σήμερα!... Κάποια βρομοδουλειά θα έκανε και τόν μαλώσανε φράντα!...

—Πούς;

—Πούς ξέρεις! 'Ο έπαλοχίας του!...

—Δες να έχει και ο ήλιος έπαλοχία;... Δεν φτάνουν τόσοι, πού είνε στη γη!...

—Δεν ξέρω τί γίνεται στο στερέωμα και αν τα ούρανια σώματα είνε συντεταγμένα κατὰ λόγους, ούλαυδες και ένωμιες. 'Αν κρίνουμε όμως από την τάξη, τη στρατιωτική, που παρατηρείται στους ούρανους, κάτι τέτοιο θα συμβαίνει κι' εκεί πάνω, βέβαια!

—Τί λές, βοέ άδερφέ; Παραμιλάς;

—Τί να σου πώ; Δεν βλέπεις; Σάν τολμάει ο ήλιος άς ανατείλει ένα λεπτό άργότερα!... Πέντε και τριάντα θα ανατείλει σήμερα; Πέντε και τριάντα ανατέλλει!... Ούτε ένα δευτερόλεπτο διαφορά. Ούτε άδεια, ούτε άσθένεια, ούτε συννεφιά, δεν τόν κρατάει, ούτε άερας, ούτε και βροχή!... Είπαμε; Πέντε και τριάντα!... Σάν τολμάει, άς άργοπορήσει να ξυπνήσει, άς ανατείλει μισό λεπτό άργότερα!...

—'Αν δεν τόν στείλουν περιορισμό, άρνούτως θα τόν στείλουν να πλύνει τα καζάνια του έπουρανίου λόχου;... —Δεκατέσ Ρομπόκο, γράψε τον αυτόν για μια άγγαρεία αύριος!...

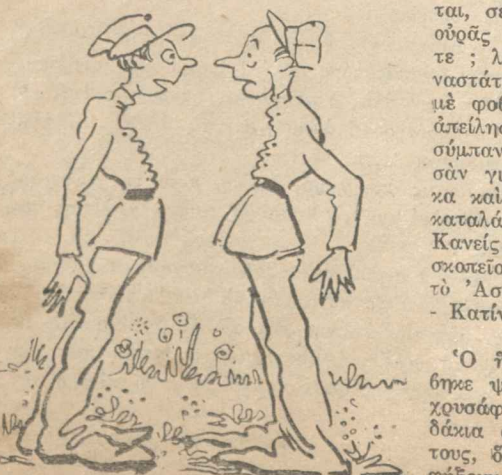
—Μά ο Ρομπόκος τί θέλει στον ούρανό;

—Κι' έδω κάτω σε μιά τί θέλει, πού είνε δεκατέσ - σιτιστής; Πούς τόν έστειλε; 'Η θεία οικονομία, ή δημιουργία του παντός, ή υπερτάτη δύναμη, ή άνωτέρα σκέψις!... Όλα αυτά λοιπόν θα έπαινε;... —Είνε ανάγκη να ύπόρχη και ένας δεκατέσ Ρομπόκος στη γη, κι' άάδια ένας έπαλοχίας Σχιζας και ένας ιατρός του τάρματος, πού να τόν λένε Μαυρομύτη!... Άντί λοιπόν ή ασύλληπτη και άπεροσία δύναμη, πού σκέφτηκε για τη γη, δεν θα μπορούσε να σκεφθή να συμπληρώσει και τα κενά του ούρανού με άπεργίους δεκατέσ Ρομπόκους και έπαλοχίας Σχιζας;

—Ίσως να έχης δίκιο! Και ο κομήτης, με τόν όποιο χαλάει ο κόσμος, τί να είνε άραγε αυτός; Μήπως είνε ο φασαριάς του ούρανού; 'Η δεικνύεται, σούφνας το μακρύ της ούρας κανείς ήλιθιος, σαν το Μιχαλάκη το δικό μας;

—'Ηλιθιος; Δεν το πιστεύω... 'Η μάλλον, κάθε άλλο, μάλιστα!... Αιτός είμαι βέβαιος πως είνε ένα στρατιωτικό κίνημα ούράνιο. Αιτός είχαμε μέσα στο άπειρον ένα Γουδι και τώρα τριγυρίζει και επιδεικνύεται, σέροντας το μακρύ της ούρας σταθί του. «Με βλέπετε; Λέει. 'Εγώ είμαι ο έπαναστάτης! Προσηγγέλι με φοβέρες και με τύματα, άπειλεις τα πάντα και τα σμπαντα, έξάλωσε μια ούρα σαν γιατράνι του Βελιγγέ και και έφυγε, χωρίς να τόν καταλάβουν πού πηγαίνει... Κανείς! Ούτε το 'Αστεροσκοπείο των 'Αθηνών, ούτε το 'Αστεροσκοπείο της καρά - Καίνας, στα 'Εξάρχεια!...

—'Ο ήλιος ένωμεταξή ανέθηκε ψηλότερα, σκορπίζοντας χονάρι στη γη. Τα λουλουδάκια άνοιγαν τις καρδιές τους, έλο δρεξί, για να ρομφήσουν φώς. Ζουζούνια κάνανε έπασκέψεις μέσα στους

Μυτη με μυτη!...

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΜΟΝΟΠΑΤΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.
(Από το Σημειωματάριο ενός παλιού στρατιώτη)

Έβαδίζαμε το μονοπάτι το στενό, πού έφραζε πρὸς τόν στρατόν. 'Ηταν πρῶτ', πάρα πολὺ πρῶτ' άάδια, και ο ήλιος μόλις είχε βγῆ, κόκκινος, κατακόκ-

κίνο, σαν να τόν είχαν βάλει. 'Από ένα σπιτάκι διπλάν, ένα παραθύρι άνοιξε και ένα κορίτσι νόστιμο — έτσι μᾶς φάνηκε τοῦλάχιστον — μᾶς — έπρόβαλλε, καθώς σηκώθηκε ανάμυαλο από τόν ύπνο. 'Ηταν όραιο κι' άτημέλητο, σαν τήν άγνή, μέσα στο θάμνος της σκοτεινής κήμαρης. Σάν τήν άγνή, πού ξεπετάγεται μέσα από τα συννεφάκια!...

—Τί λές; Νά έχη κι' ο ήλιος έπαλοχία;... —Τί είνε, Κατερίνα; Άκούστηκε από μια χονδρή φωνή.

—Κάτι παληοφαντάροι! Καμώνονται κι' αὐτοί στον σόντροφό μου μύτη με μύτη!...

—'Ακουσες;

—Τί ν' άκούσω;

—Τί είνε... —'Ακουσα.

—Και δεν θυμώεις;

—Και γιατί;

—Προσέβαλλε τήν ύπόστασι της στρατιώτης μας. Τό ξύφος σου. Τί το φύλλο το ξύφος σου πολεμιστά!...

—Πού ξύφος μου, μοιρέ; Αὐτὸν τόν πολεμιστή, πού έχουμε χρειάσι στα πλεγμαί και είχαμε άποχρεωμένοι να το σωματίζουμε, σαν παληοτήγαν, κάθε πρωί; Τί ξύφος σου πρόδωκε αλογα μου κοπανιάς;... Τί πόνος και τόν άναφέρει; Τόν στραδοσουγιά αυτόν, που κούφει πετρέλαιο και λίπος κάθε μέρα, ποντιζός του κελλαριού;...

—Μά είχατε στρατιώτες!...

—Κι' έπειτα;

—Μά οι στρατιώτες, άλλες έχοις, πού πρώτοι τόν καρδιόν κατακαίτη!...

—'Ησαν, γιατί ύπάρχον αὐτὴν τήν τιμωρία. Καρδιές είνε έτοιπες σήμερα ή καρδιές σου!...

—'Αφ'ος τις γυναίκες, πού έχουσε στη θέα σου καρδιάς τους σήμερα ένα ξύρο σωματίζουσα!...

—Από σένα, τώρα; Τό σπαθί σου, τί... πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

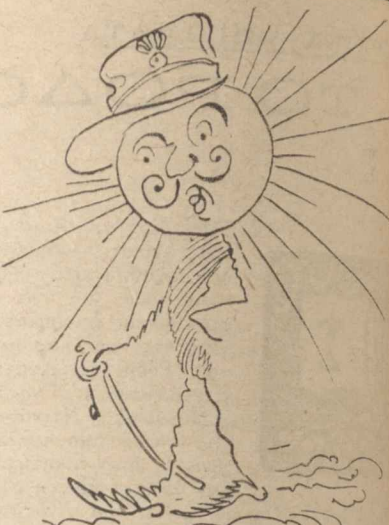
—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—Τί λές; Νά έχη κι' ο ήλιος έπαλοχία;...

—Τί είνε, Κατερίνα; Άκούστηκε από μια χονδρή φωνή.

—Κάτι παληοφαντάροι! Καμώνονται κι' αὐτοί στον σόντροφό μου μύτη με μύτη!...

—'Ακουσες;

—Τί ν' άκούσω;

—Τί είνε... —'Ακουσα.

—Και δεν θυμώεις;

—Και γιατί;

—Προσέβαλλε τήν ύπόστασι της στρατιώτης μας. Τό ξύφος σου. Τί το φύλλο το ξύφος σου πολεμιστά!...

—Πού ξύφος μου, μοιρέ; Αὐτὸν τόν πολεμιστή, πού έχουμε χρειάσι στα πλεγμαί και είχαμε άποχρεωμένοι να το σωματίζουμε, σαν παληοτήγαν, κάθε πρωί; Τί ξύφος σου πρόδωκε αλογα μου κοπανιάς;... Τί πόνος και τόν άναφέρει; Τόν στραδοσουγιά αυτόν, που κούφει πετρέλαιο και λίπος κάθε μέρα, ποντιζός του κελλαριού;...

—Μά είχατε στρατιώτες!...

—Κι' έπειτα;

—Μά οι στρατιώτες, άλλες έχοις, πού πρώτοι τόν καρδιόν κατακαίτη!...

—'Ησαν, γιατί ύπάρχον αὐτὴν τήν τιμωρία. Καρδιές είνε έτοιπες σήμερα ή καρδιές σου!...

—'Αφ'ος τις γυναίκες, πού έχουσε στη θέα σου καρδιάς τους σήμερα ένα ξύρο σωματίζουσα!...

—Από σένα, τώρα; Τό σπαθί σου, τί... πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

—'Εκείνοι πού κατακοτίζουν τα κορίτσια με τα σπαθιά τους, πού τήν λένε 'Ξίφος', ή τοῦ σπαθιού αὐτοῦ...

να, καθυστερημένοι λίγο, όπως πάντοτε... Οι «άνδρες», φορτωμένοι γυμνάσι, σαν ύπόχρη, περιμένανε στη γραμμή, την άποια έμαρτύρημα κι' έμεις κατά δυο άτομα άόδια, φορτωμένοι γυμνάσι...

Πέρασαν χρόνια από τότε... 'Ησαν πόλεμοι, νίκες, έκστρατείες, δόξες και καταστροφές. Τα «εξάρχεια» ποτισήκανε στο αίμα και σαν να τὰ θέριψε ή τροφή αὐτή, μεγαλώσαν και γινήκανε «έξαρ» άξιωματικών.

Τώρα περνούσαμε και τα χτυπούσαμε στο πεζοδρόμιο, για να μᾶς άκούη ο κόσμος πού περνούε, μᾶς κανείς δεν μᾶς έπρόσεχε.

Τα παραθύρια άνοίγουν και πάλι, μοιρές ξανθές και μελαχρινές κροτάλλων, άσπρες και σιγαράτες... 'Εμείς στεκόμαστε και πάλιν, έτοιμοι, εις προσέχην, και πάλιν φέρνουμε το ένα χέρι στα μουστάκια — πού ίσως να μην ύπάρχουν ούτε σήμερα, γιατί, αλλοιμόνι μας, σε ξυραμένα — και το άλλο στο ξύφος το μακρύ...

—'Ανδρесеες, αὐτ!...

Μά πάλι κανείς δεν μᾶς κιντάει και τα παραθύρια μᾶς κλείνονται και πάλι στα μούτρα με θυμό!...

—Τί είνε, Κατερίνη;

—Κάτι παληοφαντάδες!... Καμώνονται κι' αὐτοί!...

Και πάλι μένομε έμβρόντητοι στο πεζοδρόμιο και κυτταγόμεστε στα μάτια...

Τώρα είμαστε και κι' έμεις, σαν τούς παλινούς του Μεσαίωνα κατωπής. Τό ξύφος μας δεν είνε πλέον υφαντόμαχο, άλλα σπαθί, πού γιναντόντε μέσα στον πολέμιον τη φωτιά κι' άστράφτει από δόξα και βρονταί καταγής με δύναν!...

Δεν είμαστε πλέον φαντάροι!... Είχαμε στεφανωμένοι με γαλονιών χρυσά στεφάνια, άξιωματικοί!...

—Γιατί; Γιατί δεν μᾶς κυττάζουν, τώρα πού αλλοίωμε;

—Γιατί; Γιατί ρωτάς; Γιατί αλλάξανε και τα κατάρτια... Δεν έχουν πλέον στην καρδιά τους ούτε σωματίζουσα, ούτε κατεδούκηται!...

—'Αλλά τί έχουν;

—Κοιμησάδες... 'Εχεις παράδες κι' αυτοκίνητα; Θά σε ρωτήσουν με τα μάτια!... Δεν τὰ έχεις;

—'Αντε να χαλές!...

—Μά είχατε τώρα άξιωματικοί... Και μεγαλώσαμε και τήν πατρίδα!...

—Όχι κι' αὐτό δεν άρχει! Για να μᾶς προσέξουν, πρέπει νάμαστε λιγάκι και καταχρησάσι!...

Και τραβήξαμε άμυλητοι το δρόμο μας, ραδίζοντας άπάνω στο στενό μονοπάτι της ζωής!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στην Περούα δεν ύπάρχουν καθόλου ταβέρνες, κι' έτσι δεν βρίσκω κανείς να πιη κρασί, παρά υόνον στα σπιτά. 'Επίσης στην Περούα δεν μωρδίν οι μεθυσμένοι να κυκλοφορούν έλευθερα στους δούλους, γιατί αν συλληφθούν τιμωρίζονται με πρόστιμο και με φυλάκιση. Άλλοτε μάλιστα ή τιμωρία πού ίτε-άλλοτε στους μεθυσμένους ήσαν ακόμα άσχημότερες. 'Όσοι μεθυσμένοι έπαιναν να τραβήξουν στους δούλους, τόν χρεωόταν επί άόριστο όρα με το κεφάλι πρὸς τὸ κάτω, για να ξεράση ό,τι είχε πιη! Πολλές φορές μάλιστα όσα ύπάρχον αὐτὴν τήν τιμωρία, πάθαιναν συμφύ-ρως μάλιστα ή τιμωρία αὐτή ύπερβολικά άσχημή. Στην Περούα όλα όλα τήν έγκληματι, κλοπή, σωμαφάντσια, άσέβεια, έτιμωρούντο και τιμωρούντο ακόμα με φοβερά βασανιστήρια. Στο παραμικρότερο παραπτώμα κι' αν ύπαέσει κανείς, κινδυνεύει να τού κόψουν το χέρι, το πόδι, τή γλώσσα ή να τού ξεριζώσουν τα μαλλιά και τα δόντια.

Τόν άνδρα πού άπαύοσε τη σύζυγό του τόν έθαβαν άλλοτε ζωντα-νί. Και τήν γυναίκα πού πρόδιδε τήν τιμή του άνδρός της τήν έκλει-νουν μέσα σε κατωμάδες, όπου τήν έτρωγαν τα ποντίκια.

Είνε παρατηρημένο πως τα περισσότερα θύματα των αιγνιδίων ανθρωπίνων είνε άνθρωποι ήμνηστοί άνασθημάτων.

Τήν έξηγήσι του φαινομένου αὐτοῦ πᾶς τήν δίδει ένας 'Ιταλός για-τρός, ο όποιος άπέδειξεν ότι στους ανθρώπους πού έχον άνάστημα με-γαλύτερο του 1.90 μέτρων οι νευρικοί έδεσμοί μεταβιβάζονται στον έγκέφαλο μέσα σε 1)20 του δευτερολέπτου, ενώ σε ανθρώπους κατω-τέρου άνασθηματος μέσα σε 1)30 του δευτερολέπτου. Άπέδειξεν έπί-σης ο 'Ιταλός σφός ότι και το χρονικό διάστημα πού άπαιτείται για να μεταβιβασθών ή θέλησις μας από τόν έγκέφαλο στα κινητικά νευ-ρα, είνε μεγαλύτερο στους ήμνηστους και μικρότερο στους χαμηλούς ανθρώπους. 'Επομένως ως αῖτια του ότι τα θύματα των άφηνιδων δυστυχημάτων είνε, κα-τά κανόνα, άνθρωποι μεγάλου άνασθηματος, πρέπει να θεωρηθή ή βρωδότης της αντίληφώς των και της ένεργείας των.

Κόλλιο, λοιπόν, κοντός, παρὰ ψηλός.

Παρακολουθείτε έλοι τήν οι-κονομικήν μας σελίδα. Σας διαφορτίζει, σας κατατατίζει, σας προπαρασκευάζει για τόν αγώνα της ζωής

Κάλλιο, λοιπόν, κοντός, παρὰ ψηλός.

Κάλλιο, λοιπόν, κοντός, παρὰ ψηλός.

Κάλλιο, λοιπόν, κοντός, παρὰ ψηλός.

Κάλλιο, λοιπόν, κοντός, παρὰ ψηλός.

Κάλλιο, λοιπόν, κοντός, παρὰ ψηλός.

Κάλλιο, λοιπόν, κοντός, παρὰ ψηλός.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 10^η ΚΑΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

[Οι κερδισάντες άριθμοί και τα δώρα]

Στις 5 μ.μ. της περασμένης Τετάρτης 31 'Ιανουαρίου έγινε στα Γραφεία μας ή 10η κλήρωσις διά τήν διανομή των δώρων του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» παριστανέων πλειεστην άναγνώστων του περιοδικού μας.

Από τήν κληρωτίδα, εις τήν όποιαν είχαν τεθή όλοι οι άριθμοί οι δημοσιευθέντες εις τα φύλλα του «Μπουκέτου», άπε-σφύθησαν κατά σειρά οι έξής άριθμοί από τήν χαριτωμένη διαποινίδα 'Αριστέαν Κρητικού:

Ο α' άριθμός 25272 κερδίζει έν ζεύγος ύποδημάτων.

Ο β' άριθμός 33311 κερδίζει έν ζεύγος κάλτσες μετωπής ή έν ζεύγος γάντια.

Οι τέσσαρες έπόμενοι άριθμοί 33533, 34453, 14095, 12529 κερδίζουν από μίαν γραβάτα μεταξωτή.

Και οι δύο τελευταίοι άριθμοί 5186 και 12859 κερδίζουν από μίαν γραβάταν.

Επίσης πάντες οι λίγνόντες εις τα δύο τελευταία φύλλα του πρώτου άριθμού κερδίζουν από ένα 'Ημερολόγιον του «Μπουκέ-του», όποιοδήποτε έτους επιθυμούν οι κερδίζοντες.

Οι έν 'Αθήναις κερδίζοντες, θα φέρουν το φύλλο με το έν αὐτῷ δελτίον στα Γραφεία μας και θα παίρνουν τα δώρα των. Οι έν ταίς 'Επαρχίαις θ' άποκόπτουν και θα μᾶς μετασύντα δελτία των και θα λαμβάνουν τα δώρα των με το Ταχυδρο-μείο.

Η κλήρωσις θα γίνεται κάθε Τετάρτην, τήν 5ην μ.μ., εις τα Γραφεία μας, παρουσία 'Επι-τροπής, και ή παράδοσις των δώρων θα είνε ά-μεσος.

Κάθε άναγνώστης δύναται ν' αγοράζη και δυο και τρία και περισσότερα φύλλα, για να έ-χη περισσότερες έλπίδες κέρδους.

Τα αποτελέσματα των κληρώσεων δημοσιεύ-ονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα του «Μπουκέ-του».

Οι κερδίζοντες πρέπει να σπεύσουν να παρα-λάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλ-λως δεν εϋθυνόμεθα σχετικώς.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζομεν στο φύλλο αὐτό τήν δημοσίευ-σιν των όνομάτων των τυχερών του 'Εβδομαδι-αίου Λαχείου του «Μπουκέτου»:

Η δις Μελισσινοῦ, 'Ελληνική, έκέρδισε δραχ. 50.

Οι κ.κ. Δημ. Γάσσας Χαλκίς, Βαρβάρα Τσό-λα Λακή Τράπεζα 'Ενταύθα, Δημ. Κοκκαρις Κίτορρα, έκέρδισαν άνα έν άντίστον του μυθι-σκηματος «Η έρωτευμένη».

Οι κ.κ. Ίωάν. Εϋγενίδης Θεο)νίκη Παν. Κο-πέλας Χαρτοῦ, Σουδάν, Παν. 'Αρσανίτης Ν. Φιλαδέλφεια, Φ. Γιαννόπουλος Βερανζέρου 34 'Ενταύθα, Γ. Μάγγας 'Αρτα, Ν. Σγούρης Πα-ραϊεύς, Π. Βούρτης Γαστούνη, Ι. Οικονομ-ός του 'Εβδομαδιαίου Λα-χείου της «Οικονεείας».

Οι κ.κ. Ίωάν. Εϋγενίδης Θεο)νίκη Παν. Κο-πέλας Χαρτοῦ, Σουδάν, Παν. 'Αρσανίτης Ν. Φιλαδέλφεια, Φ. Γιαννόπουλος Βερανζέρου 34 'Ενταύθα, Γ. Μάγγας 'Αρτα, Ν. Σγούρης Πα-ραϊεύς, Π. Βούρτης Γαστούνη, Ι. Οικονομ-ός του 'Εβδομαδιαίου Λα-χείου της «Οικονεείας».

Οι κ.κ. Ίωάν. Εϋγενίδης Θεο)νίκη Παν. Κο-πέλας Χαρτοῦ, Σουδάν, Παν. 'Αρσανίτης Ν. Φιλαδέλφεια, Φ. Γιαννόπουλος Βερανζέρου 34 'Ενταύθα, Γ. Μάγγας 'Αρτα, Ν. Σγούρης Πα-ραϊεύς, Π. Βούρτης Γαστούνη, Ι. Οικονομ-ός του 'Εβδομαδιαίου Λα-χείου της «Οικονεείας».

Οι κ.κ. Ίωάν. Εϋγενίδης Θεο)νίκη Παν. Κο-πέλας Χαρτοῦ, Σουδάν, Παν. 'Αρσανίτης Ν. Φιλαδέλφεια, Φ. Γιαννόπουλος Βερανζέρου 34 'Ενταύθα, Γ. Μάγγας 'Αρτα, Ν. Σγούρης Πα-ραϊεύς, Π. Βούρτης Γαστούνη, Ι. Οικονομ-ός του 'Εβδομαδιαίου Λα-χείου της «Οικονεείας».

Οι κ.κ. Ίωάν. Εϋγενίδης Θεο)νίκη Παν. Κο-πέλας Χαρτοῦ, Σουδάν, Παν. 'Αρσανίτης Ν. Φιλαδέλφεια, Φ. Γιαννόπουλος Βερανζέρου 34 'Ενταύθα, Γ. Μάγγας 'Αρτα, Ν. Σγούρης Πα-ραϊεύς, Π. Βούρτης Γαστούνη, Ι. Οικονομ-ός του 'Εβδομαδιαίου Λα-χείου της «Οικονεείας».

Οι κ.κ. Ίωάν. Εϋγενίδης Θεο)νίκη Παν. Κο-πέλας Χαρτοῦ, Σουδάν, Παν. 'Αρσανίτης Ν. Φιλαδέλφεια, Φ. Γιαννόπουλος Βερανζέρου 34 'Ενταύθα, Γ. Μάγγας 'Αρτα, Ν. Σγούρης Πα-ραϊεύς, Π. Βούρτης Γαστούνη, Ι. Οικονομ-ός του 'Εβδομαδιαίου Λα-χείου της «Οικονεείας».

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο λοχαγός Βάρφιλντ, εύρισκόμενος επί κεφαλής ατάκτων στο Μεξικό, την εποχή που η 'Αμερική έμεινε για να καταλάβει και υποτάξει την χώρα αυτήν, βλέπει μία μέρα έναν ύποπτο Μεξικανό νέο να περνά έρημπος από το χωριό του καταυλισμού του και να φύγει καλπάζων προς την πεδιάδα, παρά τις κραυγές και τους πυροβολισμούς των φρουρών. Ο λοχαγός υποψιάζεται ότι πρόκειται περί κατασκόπου και τον καταδιώκει έρημπος. Έπειτα δέ από λυσσώδεις κυνηγητό, έπειδή ο μυστηριώδης νέος δεν σταματά, αναγκάζεται να πυροβολήσει και να σκοτώσει τ' αλόγο του. Έτσι ο ύποπτος ίππιεύς πέφτει στα χέρια του, μα δεν πρόκειται περί νέου, αλλά περί μιάς νεαροτάτης και όραιωτάτης νέας, μιάς γοητευτικής και τολμηράς αμαζόνως, της 'Ιζολίνας δέ Βάργας. Ο λοχαγός Βάρφιλντ έρωτεύεται την νέα και μετά πολλές δραματικές περιπέτειες, καταρβώνει να ξεναουαντηθή μαζί της. Την 'Ιζολίνα αγαπάει κι' ο τρομερός εξάδελφός της, ο σατανικός κι' αίσιοσταγής 'Ιγουόρρα. Μα ή νέα συμπαθεί τον Βάρφιλντ, στον όποιο αναστέλλει, για να δοκιμάσει την αγάπη του, να κυνηγήσει, να πιάσει και να της χάριση το ασύλληπτο Λευκό 'Αλόγο των Λειμάνων... Ο Βάρφιλντ αναλαμβάνει να πιάσει το μαγικό αλόγο και βρίσκειται έτσι διωκόμενος από νύχτα, χαμένος, χωρίς συντρόφους, σ' έναν άπέραντο έρημο λειμώνα. Άξαφνα μία τεραστία άρκουδα προβάλλει μπρός του κι' αρχίζει μεταξύ του φοβερού θηρίου και του λοχαγού λυσσώδης, απληλπισμένη πάλη. Καταματωμένοι κι' οι δυο, φρικτά κοιματίζονται, σωριάζονται κάτω. Ο Βάρφιλντ λιποθυμεί... Κι' όταν, μετά ώρας, συνέρχεται, βρίσκεται εν τώ μέσω παλαιών γνωριμών του : Τού τρομερού κυνηγού των δασών γέρο- Ρούθ και του νεαρού και γενναίου συντρόφου του Γάρεϋ.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Είχατε κατάληκτοι, έμβρόντητοι. Ο γέρο-Ρούθης δεν είχε καεί. Ο γέρο-Ρούθης βρισκόταν τρυπωμένος μέσα... στην κοιλιά του βουβαλιού!..

Βλέποντας τις τρομερές φλόγες να τον τριγυρίζουν από παντού, είχε την πιο παράδοξη και πιο σωτήρια έμπνευση που μπορεί να γίνει. Έσχισε γρήγορα-γρήγορα το βουβάλι στα δυο, απ' το στήθος ως κάτω, στην κοιλιά, το έριξε μπρούμυτα και χώθηκε από κάτω!..

Έτσι γλύτωσε από βέβαιο θάνατο. Άλλα τί χάλι είχε—Θέε μου!—όταν βγήκε από την φοβερή εκείνη τρύπα του!..

Έσταξε όλος αίμα και λίπος και ήταν γεμάτος ακαθαρσία, τόσο, που δεν μπορούσαμε να κρατήσουμε τα γέλια μας. Μα ο γέρο-Ρούθης δεν θύωσε μαζί μας. 'Ησυχος-ήσυχος, σαν να μη συνέβη τίποτε απόλυτως, έβγαλε κάτω από την κοιλιά του τη μακρυνά του καραμπίνα, τράβηξε κατόπιν το μαχαίρι του κι' άρχισε να γδέρνει το βουβάλι.

Μα πως το σκέφτηκες, γέρο μου, να κρυφτείς μέσα στην κοιλιά του βουβαλιού; τον ρώτησε ο Γάρεϋ.

Ο γέρο-Ρούθης κούνησε το κεφάλι του κι' άπάντησε :

—Όταν έστες, παιδιά μου, είσατε ακόμα βυζασταρούδια, έχω βρισκόμουν στα δάση και πολεμούσα με θηρία και με 'Ινδούς, όλων των φυλών. Μία μέρα λοιπόν ποδών σκοτώσει ένα βόνασο και τοίμασα φωτιά, για να ψήσω τα καλύτερά του κομμάτια, ή φωτιά μεταδόθηκε στους γύρω θάμνους και βρέθηκαν περικυκλωμένοι από τις φλόγες. Τότε, χωρίς να χάνω καιρό, ξεκοιλιάσα το ζώο, πέταξα μακριά τα σπλάχνα του και χώθηκα στην κοιλιά του. Έτσι σώθηκα, αν και πήγα να σκάσω από τον καπνό. Το ίδιο έκανα και σήμερα. Χώθηκα, μόλις είδα τις φλόγες να με ζωνουν στην κοιλιά του βουβαλιού...

Μιλώντας ο γέρο-Ρούθης, είχε γδάρει το βουβάλι κι' έκοψε τα καλύτερα κομμάτια του, με τα οποία έγευματίσαμε περίφημα, αφού τα άποψήσαμε, γιατί ήσαν μισοψημμένα από τη φωτιά. Έπιναμε κατόπιν και δροσερό νερό και άνεθήκαμε στην κορυφή ενός γηλόφου, για να δούμε που βρισκόμαστε.

Άξαφνα, καθώς κυττάσαμε γύρω, διέκρινα μακριά, στο βάθος του κάμπου, μία συντροφιά

Στάθηκε και μάς κύταξε περίεργα...

Ιππέων νύρχεται προς το μέρος μας.

—'Ινδοί! φώναξε.

—'Ινδοί; είπε ο Γάρεϋ. Πού είνε;

Τού έδειξα το μέρος, απ' το οποίο έρχόντουσαν οι πτωχά και τους διέκρινε άμέσως.

—Φαίνεται πως είνε 'Ινδοί, πράγματι, είπε. Τι λές, Ρούθ;

Ο γέρο-Ρούθης κύτταξε καλά τους ίππιείς που προχωρούσαν καλπάζοντας προς το γήλοφο, στον όποιο βρισκόμασταν και άπάντησε :

—Δεν μπορεί να διακρίνη κανείς, από τόσο μακριά, τί είδους διαβόλοι αυτοί. Πάντως, αν είνε 'Ερυθρόδερμοι, θα έπρεπε μάγχα. Κι' αν είνε Κομάγχα, θα έχουμε πόλεμο μαζί τους.

—Γιατί; ρώτησα.

—Γιατί, φίλε μου, όταν άρχισε ο πόλεμος των 'Αμερικανών κατά των Μεξικανών, οι 'Ινδοί των μερών αυτών και ιδίως Κομάγχα, ήρθαν σ' έπαφή με τον 'Αμερικανό άρχιστο και του πρότειναν να τους δεχτή ως συμμάχους, γιατί μαν σαν θανάσιμα τους Μεξικανούς. Ο άρχιστοράγος σας μας δεν δέχτηκε τους 'Ινδούς για συμπολεμιστάς. Τους άρνήθηκε για να μην εξαγριώσει τους Μεξικανούς που δεν έβλεπαν κακό μάτι την επέμβαση της 'Αμερικής στα πράγματα των που τους. Οι Μεξικανοί μισούν τους 'Ινδούς. Γιατί λοιπόν δεχτή στο στρατό του τους 'Ερυθροδέρμους; 'Η άρνήση των έξιμα εξαγρίωσε τους 'Ινδούς. Και είνε τώρα έχθροι και οι Μεξικανών και των 'Αμερικανών.

—Όποτε θα πολεμήσουμε μαζί τους;

—Γιατί όχι.

—Είνε, πάνω-κάτω, μία τριζίνα.

—Τόσο το καλύτερο, σκέφτε. Θα σκοτώσουμε έτσι πολλούς.

—Άρχισαμε να ετοιμάζουμε όπλα μας, αφού δέσαμε σφαλές μέρας τα αλόγα μας.

Στο μεταξύ αυτό, οι δώδεκα ίππιείς πλησίασαν πιο κοντά.

Ο γέρο-Ρούθης τους κύτταξε καλύτερα και κατόπιν μάς είπε :

—Ούφ!.. Δεν είνε δυνατοί.

Είνε 'Ινδοί αυτοί, συντρόφου, δοί με μουστάκια, μία μακριά, και γένεια άγρια, σπάνιο πράγμα.

—Τότε; ρώτησα.

—Χι... μουρμούρισε ο γέρο-Ρούθης. 'Αν δεν είνε 'Ινδοί, χαγέ μου, αν δεν είνε Κομάγχα, είνε επίσης σατανάδες. Είνε τους 'Ερυθροδέρμους. Είνε σκληροί Μεξικανοί. Μεξικανό τάρτες. Έχθροι του και είνε μας θανάσιμοι...

Οι ίππιείς είχαν φθάσει στον αντίκρου στο λόφο και διέκρινα το άρκετά καλά φορούσαν τύγυρα, καπέλλα, πλατιά κάκια και ψηλές μπότες, σαν άπλησμένοι με λόγους, ραμπίνες, μακριά σαβάν, δίκοπα μεξικανικά έγχειρίδια.

—Κακό συναπάντημα!..

Μην άνησυχής, σκέφτηκα.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

—Μην άπάντησε ο Γάρεϋ.

θούν, θα τους χτυπήσουμε άλύπητα.

—Εκτός αν είνε «σαλταδάρου», είπε ο γέρο-Ρούθης. Κλέψες δηλαδή των βουνών. Όπως κι' αν έχει όμως το πράγμα, θα δούμε τί ζητούν.

Οι δώδεκα Μεξικανοί στάθηκαν αντίκρου στο γήλοφο, παρατεταγμένοι σε ήμικύκλιο και σε τρόπο, ώστε να έχουν τον ήλιο πίσω τους.

—Α, τους διαβόλους! είπε ο Ρούθης. Αυτό το τέχνασμα τους το μάθαμε απ' τους 'Ινδούς. Τοποθετήθηκαν μπρός από τον ήλιο, ώστε να τον έχουμε έμεις μπροστά μας και να μη βλέπουμε να σκοπεύουμε καλά. Είνε διαβόλοι καλτσες, όπως φαίνεται. Μονάχα που δεν βλέπω σκυλιά κυνηγάρικα μαζί τους. Γιατί οι σατανάδες αυτοί συνηθίζουν να κυνηγούν τους έχθρους των, με γυμνασμένα σκυλιά.

Στο μεταξύ αυτό, ένας απ' τους ίππιείς, ο άρχηγός τους άρραλώς, τους πλησίασε έναν-ένα και κάτι τους είπε. Έκείνοι άρχισαν τότε να ούρλιαζουν, σαν δαιμονισμένοι από τον ένθουασμό τους.

—Τι διάβολο σκούζουν; άναρωτήθηκε ο γέρο-Ρούθης. Γιατί, επί τέλους, δεν μάς εξηγούν τί θέλουν, γιατί δεν μάς ρίχνουνται, χωρίς σκούξιμα;

—Έπαυσα, έγω σκεφτόμουν τη δύσκολη θέση, στην όποια βρισκόμαστε. Τι θα έκαναμε τρεις έμεις, έναντιόν δώδεκα; Να παραδοθούμε, δεν έπρεπε. Οι άντάρτες αυτοί θα υάς κρεμάσουν άλύπητα. Έμένα μάλιστα θα μ' άναγνώριζαν ότι είμαι λοχαγός του άμερικανικού στρατού, όσο σκισμένη κι' αν ήταν η στολή μου. Δεν έπρεπε λοιπόν να γίνεται σκέψις περί παραδόσεως.

Ο γέρο-Ρούθης μάντεψε τις σκέψεις μου, φαίνεται, γιατί μου είπε :

—Μονάχα νεκροί, θα πέσουμε στα χέρια τους, λοχαγέ! Και γυρίζοντας στο Γάρεϋ, πρόσθεσε :

—Έτσι δεν είνε, Βίλλη; Κι' έπειτα δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχούμε. Δεν είνε ή πρώτη φορά που τα βάζουμε με τετραπλάσιους έχθρους. Κι' άλλοτε πολέμησα, με υποουλίκια όλοκληρα κι' όμως έβωσα το τομάρι μου.

—Ναι, διάβολε, έτσι είνε, άπάντησε ο Γάρεϋ. Αυτό δά έλεγε να φοβηθούμε αυτούς τους κανάγχιες.

Η ΜΑΧΗ

Οι Μεξικανοί τοιμαζόντουσαν τώρα να μάς έπιτεθούν.

Μία κραυγή άντήχησε :

—Εμπρός!.. Εμπρός!..

Θαός και Γουαδελούπη!

Ήταν το σύνθημα της έπιέσεως.

Οι δώδεκα ίππιείς άρχισαν να καλπάζουν έναντιόν μας, άλλα όταν έφτασαν εις άπόστασιν βολής, σταμάτησαν.

Τι συνέβαινε;

—Είστασαν λοιπόν να μάς έπιτεθούν; 'Η ήταν κανένα πολεμικό κόλπο;

—Τό νού σας, παιδιά, στις σφαίρες σας! μάς είπε ο γέρο-Ρούθης. Κάθε βόλι έδώ άξίζει μία φούχτα χρυσάφι. Σκοπεύετε καλά, χτυπάτε στο ψαχνό.

Κατόπιν, βλέποντας πως οι Μεξικανοί δεν έννοούσαν να ριχτούν έναντιόν μας, τους φώναξε με ειρωνική φωνή :

—Αναδρό! Προχωρήστε λοιπόν! Τι διάβολο περιμένετε;

—Είσατε φίλοι! άπάντησε τότε ο άρχηγός των Μεξικανών. Δεν έχουμε τίποτε μαζί σας, κυνηγοί των δασών.

—Φίλοι; 'Η παυόκλα να σας θεωρήσι! φώναξε ο γέρο-Ρούθης. Τι είδους φίλοι είσατε σεις, που τοιμάζεστε να μάς στείλετε στον άλλο κόσμο;

—Φίλοι σας είμαστε, έπέμεινε ο άρχηγός των Μεξικανών. Δεν θέλουμε να χτυπηθούμε μαζί σας. Δέχετε να συνεννοήσουμε για κάποια ύπόθεσι που μάς ενδιαφέρει; 'Αν δεχόσαστε, θα σας στείλω, τώρα άμέσως, έναν άνθρωπό μου...

—Τι διάβολο θέλουν; μουρμούρισε ο γέρο-Ρούθης. Τι σοπα-μούτες είν' αυτά;

Και γυρίζοντας προς τον άρχηγό των Μεξικανών, του φώναξε :

—Στείλατε έναν άνθρωπό σας. Θα στείλωμε και μεις ένα συντρόφό μας θα συναντηθούν στ' ανοιχτά και χωρίς όπλα. Σάμφονοι :

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

—Σάμφονοι, άπάντησε ο άρχηγός των Μεξικανών άναρτάν.

Συνεννοήθηκε κατόπιν με τους άνδρας του κι' ένας από αυτούς προχώρησε προς το μέρος μας.

Το ίδιο έκανε κι' ο Γάρεϋ. Άρπασε κάτω την καραμπίνα του και προχώρησε να συναντήση το Μεξικανό.

Η συνομιλία τους δεν κράτησε πολύ.

Σε λίγο ο Γάρεϋ γύρισε καταθυμωμένος. Άφριζε από θυμό. Και γυρίζοντας στο Ρούθ, του είπε :

—Ρούθ! Τι φαντάζεσαι πως μου ζήτησε ο κανάγχις εκείνος;

—Πού διάβολο να το ξέρω; άπάντησε ο γέρο-Ρούθης.

—'Ε, λοιπόν, ζητάει... ζητάει ο άρχιερός να τους παραδώσουμε τον 'Αμερικανό λοχαγό, το φίλο μας, το σύντροφό μας!..

—Κεραυνοί να τους κάψουν και τους δώδεκα! ούρλιαξε ο γέρο-Ρούθης. Τόλησαν να σου προτείνουν τέτοιο πράγμα;

—Και βέβαια. 'Αν θέλουμε, λέει, να γλυτώσουμε το τομάρι μας, πρέπει να τους παραδώσουμε τον 'Αμερικανό...

—Και τί του άπάντησες, Βίλλη, του μπουφού;

—Δεν του άπάντησα ακόμα. Μα να ή άπάντησίς μου...

Και γυρίζοντας πάλι κοντά στο Μεξικανό ο γενναίος κυνηγός, του είπε :

—Τι περιμένεις, κανάγχι; Να σου παραδώσουμε το λοχαγό; Νά, πάρτον...

Και του κατάφερε κατάμουτρα μία τρομερή γροθιά.

Ο Μεξικανός κυλίστηκε κάτω, σαν δέντρο που το χτυπάει κεραυνός...

Μόλις οι Μεξικανοί είδαν τί συνέβη, άρχισαν να ξεφανίζουν σαν δαιμονισμένοι.

Ο άπεισταλμένος τους για τη συνεννόηση σηκώθηκε άμέσως όρθιος και τοιμάστηκε να γυρίση κοντά στους συντρόφους του.

Πριν όμως απομακρυνθή και πολύ, γύρισε προς το μέρος μας και μάς έδειξε τη γροθιά του, βρίζοντας και βλαστήμοντας άγρια.

Την ίδια στιγμή, ένας πυροβολισμός έβρόντησε πλάι μου και είδα το Μεξικανό άντάρτη να σωριάζεται κάτω νεκρός!

Είχε πυροβολήσει ο γέρο-Ρούθης. Και χαράσσοντας τώρα μία ακόμα γραμμή στην κνήμη της καραμπίνας του, μουρμούριζε :

—Ένας κανάγχις ακόμα νεκρός, για τις μαστιγώσεις που υάς έδωσαν. Ώραία επιχείρησι, μα το Θεό!..

Μολαταύτα, οι Μεξικανοί άντάρται δεν τολμούσαν να μάς έπιτεθούν.

Ο άρχηγός τους τρύς πλησίασε, τους μιλούσε, προσπαθούσε να τους δώσει άρρατος, μα μάταια έκοπιάζε.

Υπήρχαν ασφαλώς μεταξύ των πολεμιστών αυτών και άνδρες γενναίοι. Τους παρέσυρε όμως κι' αυτούς ο διοταγμός των συντρόφων των.

Ξαφνικά, ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, έβγαλα το χέρι μου προς στον ήλιο, για να μη μ' έμποδίσουν να βλέπω και άρχισα να κυττάζω, με προσοχή, τον άρχηγό των άναρτάν.

Είχε φτάσει, για μία στιγμή, ή φωνή του, ενώ μιλούσε στους άνδρες του ως τ' αυτά μου. Και ή φωνή αυτή δεν μου φάνηκε έντελώς άγνωστή. Κάτι μου θύμιζε. Και το ίδιο συνέβαινε και με τη σιλουέτα του άρχηγού των ληστανταρτών.

Τον κύτταξα λοιπόν με προσοχή, επί άρκετή ώρα κι' όταν φνα τον άνεγνώρισα.

Ήταν ο Ραφαήλ 'Ιγουόρρα, ο εξάδελφος της 'Ιζολίνας της Βάργας!

Τώρα πεία εξηγούντο όλα.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ, ΗΡΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

Ο Βικτωρ Ουγκώ εκλιπαρεί τη μεσελάθει της σύζυγου του. Η Άδελφ και ο ζωγράφος Μπιάρ. Η κυρία Μπιάρ στο μαγαζί. Οπεν ο Τύπος μάλιστα έναντιον του Ουγκώ. Η επέμβασις του βασιλέως Λουδοβίκου-Φιλίππου. Η υποδείξις του πρὸς τὸν Ουγκώ. Οπεν ο ποιητής αναγκάζεται νὰ ἐκπατρισθῇ, κλπ. κλπ.

ΤΟ προηγούμενο τεύχος, είδαμε πὼς ὁ Βικτωρ Ουγκώ συνελήφθη μαζί με τὴ φίλη του, τὴν κυρία Μπιάρ, στὸ δωμάτιο μιᾶς πολυκατοικίας τῆς ὁδοῦ Σαιν Ρόμ, ἀπὸ τὸ σύζυγο τῆς νεαρᾶς γυναικας καὶ ἀπὸ τὸ δικητὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τῆς περιφέρειας. Τὴν τελευταία ὥρην στιγμῆς, ὁ ποιητὴς κατάρθωσε νὰ ὀχυραθῇ πίσω ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ δημοτίμου-εἰδος λόρδου-τῆς Γαλλίας καὶ ν' ἀποφύγῃ τὴ σύλληψη, ἐνῶ ἡ φίλη του ὠδηγεῖτο στὸ τμήμα γὰ νὰ πληρώσῃ με τὴν ἀτιμωσί τῆς τῆς σφάλμα τῆς.

Σήμερα, θὰ σὰς ἐξιστορήσουμε τὶς κομικοτραγικὲς συνεπειες, πὺ εἶχε τὸ σκάνδαλο αὐτὸ γιὰ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν...καλὴ φήμη τοῦ ποιητοῦ.

Ἀς παρακολουθήσουμε τὸ περιστατικὸ αὐτὸ με τὴ χρονολογικὴ σειρά του καὶ ἂς δοῦμε τί ἔκανε ὁ Βικτωρ Ουγκώ, μὲν γύρισε σπιτί του, ὅπου τὸν περιμένε ἡ γυναίκα του, ἡ Ἀδελφ. Ἐσοῦσε. Ἡ σύζυγος τοῦ ποιητοῦ ἦταν μαθημένη πειὰ ἀπὸ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Βικτωρ τῆς... Ὡστόσο, κείνη τὴ νύχτα, ὁ ποιητὴς ἀργῆσε τόσο πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ, ὥστε ἡ γυναίκα του, ἡ ὁποία εἶχε ἐμπνεύσει ἐπανελημμένως, χωρὶς νὰ δῇ δίπλα τῆς τὸν ἐνδοξο σύζυγό της, ἀρχισε ν' ἀνησυχῇ αὐτὴ τὴ φορὰ...

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα τέσσαρες τὸ πρωί, ὅταν ὁ Ουγκώ ἐμπήκε στὴν κρεβάτοκάμαρα τῆς Ἀδελφ. Γονάτισε μπροστά της, καὶ, με μιά εἰλικρινεῖα πὺ ἀγγίζει τὰ ὅρια τοῦ κυνιμοῦ, τῆς ἐξιστορῆσε τὴν δυσχερὴ περιπέτεια πὺ τοῦ συνέβη πρὸ ὀλίγου.

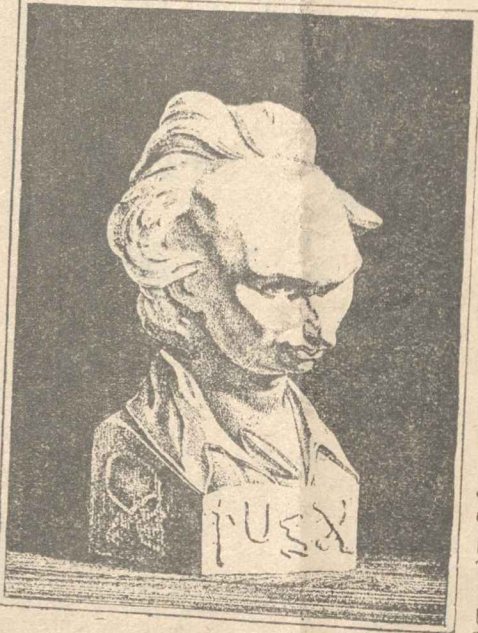
...Καὶ τώρα, συνέχισε ὁ ἐξαλλος ποιητῆς, τὸ σύζυγος ἀπειλεῖ νὰ κλείσῃ τὴ γυναικα του στὶς φυλάκες τοῦ Ἁγίου Λαζάρου... ἐκεῖ δηλαδὴ τοῦ ἔβαλλον ὅλες τὶς γυναίκες τοῦ δρόμου!... Ἀδέλα μου, ἀγγελε μου, εἰσὺ πὺ με συγχώρησε τόσες φορές, συγχώρησε με γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ! Καὶ, μαζί με μὲνα, συγχώρησε καὶ τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναίκα, τῆς ὁποίας τὸ μόνο σφάλμα ἦταν πὺ μ' ἀγάπησε!... Πρέπει νὰ μεσολαθῇ καὶ σὺ γιὰ νὰ μὴ πάῃ ἡ κυρία Μπιάρ στὶς φυλάκες τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, γιὰ τὴν ὁποία ἀπὸ τὴν ντροπὴ τῆς...

Ὁ ποιητὴς παρακάλεσε τὴ σύζυγό του, με λόγια τόσο συγκινητικὰ, νὰ δοθῇ τὴν ἀντίληψή της στὴ δύσκολη αὐτὴ περίστασι, ὥστε ἡ κυρία Ουγκώ, συγχωρώντας καὶ πάλι τὸν ἀσπαστὸ ἄντρα της, τοῦ ὑποσχέθηκε τὴ συνδρομὴ της. Καὶ τὴν ἐπομένη, πῆγε καὶ ὤρθε τὸ ζωγράφο Μπιάρ, ἀγανακτισμένο ἀκόμα κατὰ τῆς σύζυγου του καὶ τοῦ ποιητοῦ, καὶ κατάρθωσε, ἔσπετο ἀπὸ τὸν λὺς παρακλήσεις, νὰ τὸν πείθῃ νὰ μὴ ζητήσῃ τὴ δίωξί της γυναικας του, ἀλλὰ νὰ τῆς ἐπιβάλῃ ἄπλως ν' ἀποσυρθῇ γιὰ λίγα χρόνια σ' ἓνα μοναστήρι, ὥστε νὰ ἐξελισθῇ γιὰ τὸ ἀμάρτημα τῆς...

Τὴν τελευταία ὥρην στιγμῆς, παρουσιάστηκε κ' ἓνα ποῖο ἐπρόκειτο νὰ κλειστῇ ἡ κυρία Μπιάρ, ὅταν ἔμαθε πὼς ἦθελε νὰ δεχτῇ τὴν ἀμαρτωλή... Ἡ κυρία Ουγκώ ἀναγκάστηκε νὰ πᾶν νὰ παρακαλέσῃ ἡ ἴδια τὴν ἡγουμένη νὰ μὴ φανῇ τόσο αὐτοπρὴ-καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ, τέλος, τὴν εἰσοδὸ τῆς κυρίας Μπιάρ στὸ μοναστήρι...

Ποῖς μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ, ὅτι στὴν περίπτωσι αὐτῇ, ἡ γυναίκα τοῦ Ουγκώ ἔδειξε μεγαλοψυχία ἀξιοθαύμαστη... Ἡ ἀληθεια, ὅμως, εἶνε πὺ περὶ: ἡ κυρία Ουγκώ φάνηκε τόσο συγκινητικὴ ἀπέναντι τοῦ συζύγου της, ἐπειδὴ...οὔτε κείνη οὐκ εἶχε τὴ συνειδησί της καθαρά, ἀφοῦ ἦταν τότε φίλη τοῦ διασημοῦ κριτικῆ Σαιντ-Μπέλ... Καθὼς βλέπετε, ὁ ποιητὴς καὶ ἡ γυναίκα του, ἀλληλοσπατῶμενοι ἀμοιβαίως, ἀποτελοῦσαν ἓνα πολὺ...μοντέρνο ζευγάρι!...

Ὡστόσο, στὴν ἀποσιώπησι αὐτοῦ τοῦ σκανδάλου, ἐνήργησε, ἐκτός ἀπὸ τὴν κυρία Ουγκώ, καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος Φιλίππος, ὁ ὁποῖος εἶχε κατὰ λόγῳ νὰ ἀπεποσῇ τὴν...

Ο Βικτωρ...Ουγκώ
(Γελοιογραφικὴ προτομή)

μοδουλιές τοῦ ἀγαπημένου του ποιητοῦ, στὸν ὁποῖο μάλιστα εἶχε ἀπονεμίσει τὸν τίτλο τοῦ δημοτίμου τῆς Γαλλίας. Καὶ ὁ βασιλεὺς, θέλοντας ν' ἀποζημιώσῃ τὸ ζωγράφο γιὰ τὴν ψυχρὴ ὁδύνη πὺ δοκίμασε ἐξ αἰτίας τοῦ Ουγκώ, τὸν κάλεσε σ' ἐνῶντορά του καὶ τοῦ ἀνέθεσε μιὰ παραγγελία ἀξίας πενήντα χιλιάδων φράγκων, θέβαιος ὅτι εἶσι θὰ ζούσανε τὸ στόμα τοῦ προδομένου συζύγου...

Μὰ οἱ δημοσιογράφοι, οἱ αἰώνιοι δημοσιογράφοι, εἶχαν μὴνιστῇ τὸ σκάνδαλο ἀπὸ μερικές... ἀκοιμοβίαιες τοῦ Μπιάρ. Στὶς 6 Ἰουλίου 1845, ἡ «Πατρίς» δημοσίευσε στὴν πρώτη σελίδα τῆς τὴν παρακάτω περίεργη εἰδησι:

«Πολὺς γίνεται τελευταία λόγος στὸ Παρίσι γιὰ ἓνα θλιβερό κοινωνικο σκάνδαλο... Ἐνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους ζωγράφους μας, συνελήφθη πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες μαζί με τὴν φίλη του ἀπὸ τὸ σύζυγό της καὶ ἓνα ἀσυνέτῳ... Ἡ ἔνοχος μάλιστα στὴ φυλακὴ-στὴν ὁποία ὁ φίλος της δὲν τὴν ἀκολούθησε, ἐπειδὴ φέρει ἓνα τίτλο πὺ τοῦ τῆς ἐξασφαλίσει τὴν ἀσφάλειαν. Ἐκφράζουμε τὴν εὐχὴ νὰ μὴ ἔχῃ τὸ ἐπείσοδος αὐτοῦ δυσχερὲς συνεπειες...»

Τ' ὄνομα τοῦ ποιητοῦ δὲν ἀνεφέρετο πούθεν. Κανεὶς ὅμως δὲν μποροῦσε ν' ἀμφισβητῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Βικτωρ Ουγκώ... Τὸ σκάνδαλο αὐτὸ εἶχε γίνεῃ γνωστὸ, ἀπὸ στόμα σὶ στόμα, σ' ὅλο τὸ Παρίσι... Καὶ θεωροῦμε περὶ τὸ νὰ σὰς πῶμε, ὅτι καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσι, ἡ διαδόσεις ὠρνήσαν κεραιλεκτικὰ εἰς βάρος τοῦ ποιητοῦ...

Οἱ πολιτικοὶ ἐχθροὶ τοῦ Ουγκώ δὲν μποροῦσανε θέβαια ν' ἀφήσουν ἀνεκμετάλλετῃ τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία πὺ τοὺς παρουσιαζότανε γιὰ νὰ γελοιοποιήσουν τὸν ἐπικίνδυνον ἀντίπαλό τους. Ἡ «Ἐθνικὴ» ἐγράφε στὸ φύλλο τῆς 10 Ἰουλίου 1845:

«Ἡ σκανδαλώδης περιπέτεια, τὴν ὁποία ἀνέγραψαν πολλὲς σὺνδέλεσι, δημοσιεύει ἓνα ζήτημα ἠθικῆς τάξεως. Ἐνας διαπραπὴς ποιητῆς, στεφανωμένος με δάφνες καὶ ντυμένος με τὴν στολὴ τοῦ δημοτίμου τῆς Γαλλίας, συνελήφθη μαζί με τὴν φίλη του ἀπὸ τὸ σύζυγό της, ἓνα διάσημο ζωγράφο... Ἡ ἔνοχος συνελήφθη, ἀλλ' ὁ ἔνοχος-ὁ κυριώτερος ἴσως ἔνοχος-ἀσέβη ἑλεῖθερος, ἐπειδὴ τὸν προστατεύει ἡ ἀσυλία! Νομίζουμε ὅτι, προκειμένου περὶ ἐγκλημάτων τόσο σοβαρῶν, ἐπιβάλλεται νὰ μὴ λαμβάνεται ὅπ' ὅμει ὁ τίτλος τοῦ ἐνόχου, ἀλλὰ νὰ θεωρεῖται καὶ αὐτὸς ἴσος με τοὺς κοινὸς ἡμετέρους, ἐνώπιον τῶν νόμων!...»

Καὶ ὁ μεγάλος ποιητὴς Λαμαρτίνος, σὶ μιὰ ἐπιστολῇ πρὸς ἓνα φίλο του, ἐγράφε τότε μεταξὺ ἄλλων:

«Μὲ λυπεῖ ὑπερβολικὰ ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ φίλου μου τοῦ Ουγκώ. Ὑπάρχει μιὰ διάδοσι, ὅτι ὁ Βικτωρ ἔα φύγῃ ἀπὸ τὴν λῆς τῶν Ὁμοτίμων. Φαντάζομαι ὅμως, ὅτι ἐκεῖνο πὺ ἐλευθέρω, ἡ δυστυχισμένη ἡ φίλη του θροισκεται στὴ διάθεσι τῶν ραινομένου συζύγου...»

Ἡ πολιτικὴ τοῦ ἀντιπολιτευομένου Τύπου κατὰ τοῦ Βικτωρ Ουγκώ, ἀρχισε νὰ παίρνῃ τέτοια ἀξέτητα, ὥστε ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος Φιλίππος κατάρθωσε πὼς ἦταν καιρὸς πείναι ἐμὴν ὅσῃ στὴν ὑπόθεσι αὐτῇ.

Κάλεσε, λοιπόν, τὸν ποιητὴ σ' ἀνάκτορα καὶ τοῦ ὑπέδειξε με τρόπο, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ λείψῃ γιὰ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὥστε νὰ ἀποζημιώσῃ τὴν ἀσυνέτῳ πὺ δημοσιεύσῃ στὴν κοινὴ γνώμη τὸ σκάνδαλο αὐτὸ.

Ὑπάρχουν ὀρισμένα πράγματα, κύριε ὑποκόμῃ, πρόσθεσε σὺν, καὶ ἂς τοὺς λένε ἀμύλους, ἐπιβάλλονται καὶ φιληδονοῦν. Γνωρίζετε τώρα πὺ εἶνε τὸ καθήκον σας...

Ὁ Βικτωρ Ουγκώ, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει, εἶνε ἡ ἀλήθεια, τὴν ψυχραιμία του, ὥστε ἀπὸ τὴν ἔκτασι πὺ πῆρε τὸ σκάνδαλο, ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τὸ βασιλεῖα καὶ τὸ ὑποσχέθηκε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὶς ὑποδείξεις του.

ΤΑ ΘΕΙΜΑ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΣΥΜΠΟΣΙΑ

Ἐνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα θέματα τοῦ κόσμου εἶνε καὶ τὰ ἐπὶ τῇ ἀσυνέτῳ, πὺ συνέβησαν στὴ Ρωσσία, πρὸ τοῦ ὑπολοβισμοῦ.

Ὅπως εἶμεν τὰ Ψυχολογικά πηγάζουσιν ἀπὸ νεροταρῆα καὶ γὰρ ὡς τὰς τῶν ἀγαπημένων μας νεκρῶν, εἶσι καὶ οἱ Ρωσσοὶ εἶχαν μιὰ ἀνάλογη γιορτῇ, τὰ Πουινέζι: ἑορτὴ τῶν νεκρῶν. Πῆγανον δηλαδὴ στοὺς τάφους τῶν νεκρῶν, φώναζαν τὸν παπὰ καὶ αὐτὸς, ἀφοῦ ἐφύγετο πρῶτα δῆσι πάνω στὸ μνημεῖο, ἐβόλυνε κατὰ τὴν Κούτσια. Ἡ κοῦτσια, πὺ εἶχε τὴ θέσι τῶν διανοῶν μας καλῶν, ἦταν μιὰ παλαιὰ σούτα, ζωομένη ἀπὸ αὐτὴ βοσκίον με ἄγρια καὶ μέλι. Τὴν ἔβαζαν σὶ μιὰ βαθεῖα σουπέρα καὶ στὴν ἐπιμέλειά της τοποθετοῦσαν σταφίδες, σὶ σχῆμα σταυροῦ.

Ὁ παπὰς, ἀφοῦ εὐλογοῦσε τὴν κοῦτσια, ἔτρωγε μιὰ κοταλιά ἀπὸ αὐτῇ. Κατόπι ἐπρόκειτο ἀπὸ μιὰ κοταλιά σ' ἑλῶν τοὺς παριστανόντας τὸν ὁ καλῶν τοὺς, ἀφοῦ πρῶτα ἔκανε τὸ σταυρὸ του, γιὰ τὸν ὅτι: «Βεσάγια Παμιάτες» (=Λιοντὶα ἡ μνήμη!).

Μετὰ τὴν τελετὴ αὐτῇ ἡ οἰκογένεια τῶν νεκρῶν προσέθετε γεῖμα στοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους πὺ πῆγαναν νὰ δειπνῶν γιὰ τὴν ψυχρὴ τὸν πεθαίνον. Στὸ γεῖμα αὐτὸ προσέθεταν καὶ ἓνα ἄλλο γινῶν, τὸ Κίσελε, ζωομένη ἀπὸ γάλα καὶ γινῶν διαφόρων φρούτων. Ὅταν ἔτρωγαν τὸ Κίσελε, σηκώνονταν οἱ καὶ μαζί με τὸν παπὰ ἐφύλιν νεροτόμια τροφίμα, ἐνῶ ἡ γυναίκα ζωοποιοῦσαν. Κατόπι καλῶν σὶ τραπεζῇ καὶ ἐτρωγόνταν μιὰ κόρον, συνήθως δὲ καλῶν σὶ μεθῶν τραπεζοῦ καὶ ἀντὶ νεροτομῶν τροφίμων καὶ ζωοποιοῦν, ἀρχίζαν τὰ τραγούδια καὶ τὸ χορὸ!

Τὸ καλῶν ἐγίνετο ἄλλῃ μιὰ ἑορτὴ τῶν νεκρῶν, πὺ εἶνε ἡ ἀκόμα, ἡ «Ρουτιέλεσι» καὶ Ντιένεσι. Αὐτῇ τὴν ἡμέρα ὁλος ὁ κόσμος ἔθινε καὶ ἔπινε σὶ νεροταρῆα, παίρνοντας μαζί του πακέτα με τράφιμα καὶ μπουκάλια με βότκα. Γιὰ νὰ ἐνθουσιάζουν δὲ τὴν ψυχρὴ τῶν νεκρῶν τοὺς, διάδεναν ἐκεῖνα τὰ φραγτὰ πὺ ἀφῶν σὶν μωσαῖα ὅταν ἔσπε.

Καθόνταν ἀνάμεσα σὶ νημάτια, πάνω σὶ τὰ γότα, γινῶν σὶν τὰφο τοῦ συγγενοῦς της, καὶ ἀνέβαινε, καὶ ἀρχίζαν τὰ τραγούδια, πὺ κρατοῦσε καμιά φορὰ ὡς ὅσῃ τὴ νύχτα.

Στὴν ἀρχὴ, βέβαια, ἔτρωγαν οἱ καὶ εὐλογοῦσαν τὴν καὶ κατὰ τὴν, ὅπως ἀρχίζετο πρὸς σ' ἓνα τὰφο. Μὰ ὅταν σὶ λίγο ἡ βότκα ἐλάσει τὰ καλῶν, ἀρχίζαν τὰ εἶδη τραγούδια καὶ οἱ ζωοποιοῦ καὶ χοροὶ. Κ' ἦταν ἓνα παρὰ τὸ καὶ ἔξωτικὸ, ἀληθινὰ μαζάρο θέμα, νὰ βλεπῇ κανεὶς τὴ νύχτα, σὶ τὸ φῶς τῶν κανδελῶν τῶν τῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδιῶν, νὰ κινετοῦσαν καὶ νὰ χοροῦσαν, ἀνάμεσα στοὺς σταυροὺς τῶν νεροταρῶν...

Τὴν ἐπομένην, 11 Ἰουλίου, τὰ Παρισίνα φύλλα ἀνέγραψαν τὴν παρακάτω εἰδησι:

«Κατόπι τῆς ὑποσχέσεως πὺ ἔδωκε ὁ ὑποκόμης κ. Βικτωρ Ουγκώ στὴν Α.Μ. τὸν βασιλεῖα, ἔλαβε ἡδὴ τὰ διαθεσικά του καὶ ἀναχωρεῖ συντόμως γιὰ τὴν Ἰσπανία, στὴν ὁποία θὰ παραμείνῃ τρεῖς μῆνες...γιὰ νὰ μελετήσῃ τὰ θέματα τῶν κατοικῶν της.»

Καὶ ἡ «Ἐθνικὴ» προσέθετε:

«Πρῶτῃ φορὰ μαθαίνουμε ὅτι ὁ κ. Ουγκώ εἶνε καὶ ὑποκόμης!... Εἶχαμε ὡς τώρα τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ τεράστιο μὲτωπὸ τοῦ φοροῦς μοῖα καὶ τὸ στέμμα τοῦ ποιητοῦ. Πληροφοροῦμεθα ὅμως ὅτι φορεῖ καὶ στέμμα ὑποκόμης... Συνιστοῦμε, μετὰ τὴν εὐκαιρία αὐτῇ, σὶν ποιητῇ νὰ πετάξῃ τὸ πρῶτο στέμμα καὶ νὰ κρατῇ τὸ δεύτερο... Ὁ ποιητὴς Βικτωρ Ουγκώ πέβαι στὴ συνειδησί τῶν Γάλλων, ὥστε ἀπὸ τὴν τελευταία σκανδαλώδη περιπέτεια τοῦ! Ζήτω ὁ Βικτωρ Ουγκώ... Λυρικὸς ὑποκόμης καὶ ὑποκόμης τῆς Γαλλίας!...»

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ ποιητοῦ θριαμβεύαν!...

Ὁ Βικτωρ Ουγκώ δέχτηκε τὸν καταγισμό τῶν ὕβρων καὶ τῶν εἰρωνικῶν σχολίων χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ, χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ δικαιολογηθῇ. Καταλάβαινε ὅτι καθε ἀποπειρά του νὰ ἐλαφρύνῃ τὴ θέσι του θὰ εἶχε μοναδικὸ ἀποτέλεσμα νὰ τον κᾶν πὺ ἀνταπεκτινῶ στὴν κοινὴ γνώμη.

Καὶ ἀφοῦ ἀποχαρτέθηκε τὶς... τρεῖς γυναίκες του-τὴν Ἀδέλα Φουσε, τὴν ἀσπρηγόρητῃ Ἰουλιέττα Ντρουέ, ἡ ὁποία τὸν πρόσθεσε σὶν ἡρώδῳ ζωγράφου, καὶ τὴν κυρία Μπιάρ, τὴν ὁποία ἐπισκέφθηκε σὶν μοναστήρι της... ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰσπανία, περιλυτός καὶ ντροπισμένος, μὰ ἀποφασισμένος ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἀνταπάλους του καὶ νὰ ἐναποχτήσῃ τὴν ἐκτίμησι τοῦ κοινῶ με τὸ νέο βιβλίον πὺ ἀρχίζει τότε νὰ γράφῃ...

Καὶ τὸ καινούργιο αὐτὸ μυθιστόρημα, τοῦ ὁποῖου τὰ πρῶτα χειρόγραφα πῆρε μαζί του στὴν Ἰσπανία, ἦσαν οἱ «Αἰθιοί», τὸ φιλολογικὸ αὐτὸ μεγαλοῦργημα τῶν αἰώνων!

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ Ἰαπωνία, εἶνε ἡ μόνη χώρα τοῦ κόσμου, στὴν ὁποία πρὸ δὲν πάτησε τὸ πόδι τοῦ ξένου κατακτητῆς.

Οἱ Εβραῖοι γεννῶν περισσότερα κορίτσια, παρὰ ἄλλοι. Σὶ ἐκεῖνο γεννῶν ἀγοριῶν, ἀναλογοῦν 128 κορίτσια.

Τὸ πρῶτο ταχυδρομικὸ γραφεῖο ἰδρύθη στὴν Ἀγγλία στὰ 1581, στὸ Παρίσι στὰ 1642 καὶ στὴν Ἀμερική στὰ 1710.

Ἡ μεγαλύτερη... χηναγορὰ τοῦ κόσμου, γίνετα στὴν Βαρσοβία καθε χρόνο, στὰ μέσα τοῦ φθινοπώρου. Πάνω ἀπὸ 4 ἑκατομμύρια χῆνες πουλοῦνται μέσα στὶς ἑβδομάδες πὺ διαρκεῖ ἡ ἀγορὰ αὐτῇ!...

Στὴν Κεϋλάνη ὑπάρχει μιὰ λίμνη, τῆς ὁποίας τὰ ψάρια εἶνε... περὶ τρεῖς ὀδοί! Ἡ φωνὴ τους εἶνε γλυκὴ καὶ μελωδική. Πολλοὶ ξενυχτοῦν, διαπλέοντας με βάρκες τὴν περιφέρειαν αὐτῇ λίμνῃ, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὴν θέσι μελωδία τῶν ψαριῶν.

Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης, μπορεῖ νὰ χωρέσῃ 54.800 πρόσωπα.

Οἱ οακοσυλλέκται τοῦ Παρισίου μαζεύουν περὶ 15.000 ὀκάδες μαλλιά ἀνθρώπων τὸν χρόνο ἀπ' τοὺς δρόμους καὶ δοχεῖα καθαριότητος.

Ὑπολογίζεται ὅτι περισσότερα ἀπὸ ἓνα δισεκατομμύρια στρεῖδια πουλῶσανε κατὰ τὸ 1933-34 οἱ ψασίδες τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ μεγαλύτερη νῆσος τοῦ κόσμου, εἶνε ἡ Νέα Γουίνεα, ἡ ὁποία ἔχει 306 χιλ. τετραγωνικὰ μίλια ἔκτασι.

Στὸ Σίδνεϋ, τὴν πρωτεύουσα τῆς Αὐστραλίας, ὑπάρχουν τόσα πολλὰ μυρμηγκία, ὥστε ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ διατηρεῖ εἰδικὴ ὑπηρεσίαν γιὰ τὴν ἐξολόθρευσι τῶν. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὰ μυρμηγκία αὐτὰ εἶνε ἀμέτρητα καὶ τρομερά. Ἀποδείξει ὅτι κατέφαγον, τελευταίως, ὁλόκληρο τὸ ἀρμόνιο τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας τοῦ Σίδνεϋ!

Νὰ σήμερα μερικές ἀκόμα ιδιοτροπίες μεγάλων συγγενῶν χειρουργῶν:

Ὁ διάσημος χειρουργὸς τῆς Νέας Ὑόρκης δόκτωρ Βόλμπας, τὴν προηγούμενη νύχτα τῆς ἐγχειρήσεως, ἐσάβει ἓνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα.

Ὁ δόκτωρ Μαρς Λέβιν, ὁ μεγαλύτερος γυναικολόγος τοῦ κόσμου, πρὶν μὴ στὸ χειρουργεῖο, γονατίζει καὶ προσεύχεται.

Ὁ δόκτωρ Χρὺντ κοιμάται ἐπὶ δέκα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ καθε ἐγχειρήσι.

Ὁ δόκτωρ Βίγκφιλντ πηγαίνει σὶν κινηματογράφου, ὅχι γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν ταινία, ἀλλὰ γιὰ νὰ... κοιμηθῇ μετὰ τὸ αὐτοῦ σκηνισμὸ τῆς μουσικῆς.

Ὁ δόκτωρ Μπόκλιν παίξει πάνω γιὰ νὰ γυμνάξῃ τὰ δάχτυλά του.

Ὁ τελευταῖος εἶνε περιφημὸς γιὰ τὴν λεπτότητα τῶν ἐγχειρήσεων του καὶ χειρουργεῖ χωρὶς νὰ προκαλῇ καθόλου πᾶν ἀναισθησίαν, γι' αὐτὸ καὶ εἶνε ὀνομαστὴ ἀναισθητικὸς χειρουργός.

Ἐνα ἐξαιρετικὸν ὄρα θέλει νὰ ἐπιβάλῃ ἡ κινηματογραφικὴ ἀπείρησις τῶν ἀδελφῶν Βάινερ σὶν γνωστὸ πρωταγωνιστὴ Ντικ Πόουελ. Ἐπιμένουν νὰ τοὺς ὑπογράψῃ συμβόλαιον, μετὰ τὸν ὅρο ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσι νὰ μὴ παντρευθῇ ὅσο διαρκεῖ τὸ συμβόλαιον τοῦ αὐτοῦ.

Γιατὶ; Γιατὶ στὴν Ἀμερική ἡ ἀξία τῶν ἡθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου, ἀρκετικὰ ἡ θηλοῦ, ἐλαττώνεται ὅταν παντρευτοῦν.

Ὁ Ντικ ὅμως διατάζει ἀκόμα νὰ βαλῇ τὴν ὑπογραφήν του κάτω ἀπὸ ἓνα τέτοιο συμβόλαιον.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

έκλεκτη συντροφιά που βρισκόταν συγκεντρωμένη στο κοινό σαλόνι του ξενοδοχείου «Νεγκρέσκο», γύρισε προς την κοντέσσα Ραντζόνι.

— «Η σειρά σας, κοντέσσα, της είπαν. Μας έχετε υποσχεθεί να μας διηγηθείτε ένα επεισόδιο από το τελευταίο ταξίδι σας στην Άνατολη.

— «Η ώρα είναι κοντέσσα χαμογέλασε.

— «Ένα επεισόδιο... είπε. Θα προτιμούσα να το κρατήσω για τον εαυτό μου. Άλλα τό λόθος έγινε... Σας το υποσχεθήκα. Θα κρατήσω λοιπόν την υπόσχεσή μου.

Όλοι κρεμάσθηκαν από τα χείλη της και η κοντέσσα άρχισε να λέει:

— Βρισκόμουν στην Κωνσταντινούπολη και κατοικούσα σ' ένα από τα κεντρικά ξενοδοχεία του Πέραν. Ξέρετε το Πέραν... Έκει δεν έχετε την εντύπωση ότι βρίσκεται στην Ανατολή. Είναι παραγματικό κομμάτι Ευρώπης, που δεν διαφέρει καθόλου από το Λονδίνο, το Παρίσι, τη Βιέννη. Αν το παράθυρο του δωματίου μου δεν αντικρύζε την απέναντι όχθη του Βοσπόρου με τα μαυρισμένα από το χρόνο ξύλινα σπίτια της, θα ξεχνούσα δόλτελα ότι βρίσκομαι στην καρδιά της Άνατολης.

Στο ξενοδοχείο που έμενα κατοικούσε κι ένας Άμερικανός, με τον οποίο δεν άργησα να γνωρισθώ, γιατί, όταν ταξιδεύω, είμαι πολύ εύκολη στις γνωριμιές μου. Ο Άμερικανός μου—επιτρέψτε μου να τον ονομάζω έτσι—ήταν χαριτωμένος.

— Αντράς σωστός, ύψηλος, καλοδεμένος, ευγενής, ευχάριστος στην συντροφιά του και—γιατί να σας το κρύψω;—έξαιρετικό θελκτικός. Δεν είχε τίποτε το κοινό με τους συνηθισμένους τύπους των Άμερικανών περιηγητών, που συναντά κανείς στα ξενοδοχεία. Τον έλεγαν Άλαν Πόκετ. Ός και τό δυνά του ακόμη μου φάνηκε χαριτωμένο.

Ο Άλαν Πόκετ ήταν ο ιδεώδης σύντροφος για μία περιηγήτρια που γύριζε τον κόσμο για να σκοτώσει την πληξη της. Καλύτερος σύντροφος δεν θα μπορούσε να υπάρξει. Ήξερε τόσο πολλά πράγματα και μιλούσε με τέτοια χάρη, ώστε τον άκουγε κανείς ευχάριστα επί ατελείωτες ώρες.

Ένα βράδυ, μετά το γεύμα, ο Άμερικανός μου πρότεινε να κάνουμε με το γιότ του ένα περίπατο στο Βόσπορο. Ξέρα τι σκέπτεσθε μέσα σας... Βέβαια, δεν είχε σωστό μία νέα καλής οικογενείας να ακολουθεί σε νυκτερινούς θάλασσους περιπάτους ένα ξένο κύριο, που τον γνωρίζει τυχαίως σ' ένα ξενοδοχείο. Άλλά τι τα θέλετε; Τον ακολούθησα, γιατί μου είχε εμπνεύσει εμπιστοσύνη. Κι έπειτα όταν βρισκόταν κανείς σε τόσο μακρινό ταξίδι, έρχονται στιγμές που γράφει τους κοινωνικούς τύπους στα παλιά παπούτσια του. Έν' αυτοκίνητο μάς κατέδασε στο Ντολμά Μπαζέ. Έμπρός στα μεγαλοπρεπή ανάκτορά του, που καθρεφτίζονται στα νερά του Βοσπόρου, ήταν αγκυροβολημένο ένα κατόλευκο γιότ, το γιότ του Άλαν Πόκετ. Σέ λίγο, μία βασκούλα, μικρή σαν καρπούσο, μάς μετέφερε στο κοινό πλοίο του Άμερικανού. Ο Πόκετ μου έδειξε με υπερηφάνεια και την τελευταία γωνία της θαλαμηγού του κι ύστερα διέταξε γυνίκα της θαλαμηγού να πανιά. Έπειτ' από μερικές στιγμές, το γιότ κυλούσε στα ήσυχα νερά του Βοσπόρου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ μου το γεύμα μας επάνω στο κατάρωμα της θαλαμηγού. Τό φεγγάρι έσάλωνε τα πάντα γύρω μας. Ήταν μία μαγευτική, μία υπέροχη νύχτα...

Μετά το γεύμα, κάναμε περιπάτους επάνω στη γέφυρα του πλοίου, καπνίσαμε αρωματικά σιγαρέτα, φλυαρήσαμε για χίλια δυο ζητήματα κ' ήπιαμε κοκταίηλς που τα έτοιμαζε ο ίδιος ο Άλαν.

Είχ' αρχίσει πια να σιθάνωμαι για ένα φάριζα... «Εφταίγε τα κοκταίηλς; Έφταίγε το γλυκό λικνιστικό κύμα; Έφταίγε η γοητεία του Άλαν; Δεν ξέρω... Με κατέλαβε όμως μία ακατακίνητη επιθυμία να μείνω μόνη και να ξεπλωθώ. Ο Άλαν με ώθησε σε μία κομψή, ο λοκάβαρη καμπίνα. Έκλεισα τότε την πόρτα και σίχτηκα με τα ρούχα μου επάνω στην κου-

κέτα. Με μισόκλειστα τα μάτια ονειρευόμουν.

— Έξαφνα, μόλις άρχισε ο ύπνος σιγά-σιγά να κλείνουν τα φάρ' μου, άκουσα ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα της καμπίνας. Τρομαγμένη άνασηκώθηκα και ρώτησα: «Ποιος είναι;» Μία ανδρική φωνή, ή φωνή του Άλαν, μου απάντησε: «Να μη στην καμπίνα. Μιλούσε απότομα, σχεδόν άγρια. Πάντησα ότι δεν μου ήταν δυνατόν ν' άνοιξω και ότι μπορούσε να μου πη άπ' έξω ό,τι ήθελε.

— Άνοιξτε μου! φώναξε. Γιατί άλλωστε, θα σπαρώ στην πόρτα!

Και πράγματι, ο Άμερικανός δεν άργησε να πραγματοποιήσει την απειλή του. Έδωσε μία δυνατή σπρωξιά και η πόρτα βρέθηκε εμπρός μου. Δεν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου, όταν είδα τον γοητευτικό σύντροφό μου άγριέμένο, έρμυλο, τα μαλλιά ξεχτενιστά, με λυμένη τη γραβάτα και με τα πόδια ζυ. Έτρεμα από φόβο.

— Τι θέλετε από μένα; τον ρώτησα.

— Εκείνος με πλησίασε ακόμη περισσότερο.

— Μπορούμε να μιλήσουμε ελεύθερα, μου είπε. Άρκεσε να στήξει αυτή η κωμωδία. Σηκώθηκε επάνω. Δεν βρισκόταν πια γιότ ενός Άμερικανού τζέντλεμαν. Είθε στο γιότ ενός γκαρδίου. Δεν ήταν βέβαια λογικό εκ μέρους σας ν' άνοιασέτε ένα άγνωστο. Άλλά τό κακό έγινε... Και τώρα σας παραφροσώ, ότι καμιά γυναίκα δεν φεύγει από τό γιότ χωρίς γιγνή δική μου.

— Άπλωσα τα χέρια μου και φώναξα σάν τρελή:

— Όχι! Όχι! Ποτέ.

— Μά ό Άμερικανός ξέσπασε σε δυνατό γέλιο.

— Δεν σας όφελουν σε τίποτα ή φωνές; πως δεν όφελαν σε καμιά... προκάλεσε. Καταλάβαινα, ότι τίποτε δεν μπορούσα να με σώσει, όταν έξαφνα τό θέλω μου έπεσε στο παράθυρο που ήταν στο επάνω μέρος της καμπίνας. Πού όφθα τόπο έπαιρτα; Τέτοιο θάρος; Και τό κυριότερο, σε τόια εύκαιρία; Μ' ένα τινάγμα σκαρφάλωσε στο παράθυρο. Με τό γροθιά σφιγμένη επάνω τό τζάμι και ρίχτηκε. Έτσι καθώς ντυμένη, στά κύματα του Βοσπόρου, από τό ύψος που έλλοτε θα μου προέκυψε τό τρομό.

Δέν ένοιωσα καθόλου την κρούδα του πορώ. Αισθάνθηκα μόνο, ότι ήμουν πολύ δυνατή και ότι τό μπράτσα μου δεν θα με βουθόσαν να φτάσω στην όχθη. Προσπαθώντας όστόσο να συγκεντρώσω όλες τίς δυνάμεις μου για να σωθώ. Κολυμπούσα, καλυπτόμουν, όταν έξαφνα δύο δυνατό χέρια με άρπάξαντε τη μέση. Ήταν εκείνος... ο Άμερικανός. Έβαλα άλλη μία φορά... Ποιος θα μ' άναε έμως; Ή δύναμεις μου είχαν παρалуσει. Έπειτ' από μία στιγμή έχανα τίς αισθήσεις μου. Τί έμεσολάθησε δεν μπορώ να σας πώ. Όσο συνήλθα, είδα ότι ήμουν στο κατάρωμα του γιότ. Έμπρός μου ύμωσ δεν ήταν μόνο ο Άλαν Πόκετ. Πολλοί άνδρες με είχαν περιτοκλώσει και γελοούσαν περίεργα.

— Ένας από τους άνδρες αυτούς—δεν ήταν ο Άλαν—μου έδωσε ένα φακέλλο και μου είπε:

— Ή άμοιθή σας.

— Ή άμοιθή μου; Έκανα κατάπληκτη. Γιατί?

— Έπιτρέψτε μας, κοντέσσα, να σας πω με μία διασάφηση—είπε τότε ο άνδρας—μου έδωσε τό φακέλλο. Εμάστε άπεσταλμένες μιας κινηματογραφικής εταιρείας του Κόλλε γουντ. Ή πρωταγωνίστρια της ταινίας έπρεπε να ριχτεί από τό παράθυρο μιας καμπίνας στο νερά του Βοσπόρου. Την τελευταία στιγμή έδειλίωσε και δεν δέχτηκε να πέσει. Προσπαθήσαμε να την μεταπείσουμε, με τό κάκους... Και ούτε ήταν εύκολο να δέχτεί άλλη γυναίκα ένα τέτοιο ρόλο. Κ' επειδή έμ' όπηρχε άλλη διεξόδος, ο διευθυντής κατέγε σε σας. Και πρέπει να σας συγχαρώ για τί επιτύχατε θαυμάσια. Γι' αυτό σας παρακαλούμε να δεχθήτε την άμοιθή σας και να μάς συχωρέσετε για την ένοχληση.

Ή κοντέσσα Ραντζόνι σάπασε για λίγες στιγμές. Ύστερα χαμογέλασε με πονηρία και

ΤΟΥ WILHELM LICHENBERG

8 Φεβρουαρίου 1934

ΛΗΜΕΡΙ των λίκων ! Άκού-
δως όπως τό είπατε είχε
λίκοι. Οι λίκοι ν' άνέγρασαν να
ζώ σ' αυτήν έδώ τη μοναξιά...

Καθήμενος έμπρός στη φωτιά
ό γρηαός άγρότης, μιλούσε στους
δύο ξένους του, οι όποιοι τον ά-
χαν έπισκεφθεί εκείνη τη στιγμή.
Ή φωνή του άνηχούσε βραχνή.
Είχε ειγμένη στους όμιους μία
λίπα, σάν αυτές που φορούν οι
βουκοί.

Ο κύριος και ή κυρία, που είχαν καταφύγει στην καλύβα του, δεν
ήσαν στην πρώτη νεότητά. Ο κύριος είχε φτάσει τα σαράντα και ή
σύντροφός του τό πλησίαζε. Ή βαρείες τους γυνίες έδειχναν ότι ήσαν
ελατάστατοι έδωροί. Μία βλάβη, που έπαθε τό αυτοκίνητό τους,
στή μέση του έρμυζού δρόμου, τους άνάγκασε να χωθούν στην καλύ-
βα εκείνη, για ν' έσοταθούν, όσπου να τελειώσει ό σωφρές την έπι-
συνή. Ή κυρία κάτταε με κάποια άπορία τον γερό έρμυτη. Δεν τό
έπεινε ούτε λέξι. Άρπασε τον άνδρα της να συνομιλή μαζί του.

— Ζήσ' πολή καρδιά έδώ ; τον ρώτησε ό έπισκέπτης.

— Δεκαέντε χρόνια, κύριε. Άκούδως σήμερα συμπληρώνονται δε-
καέντε σαστά χρόνια...

— Δεκαέντε χρόνια έχεις, που τραβήχτηκες έδώ, μακριά από τους
άνθρώπους ;

— Ναί, πρώτ'όχι την συντροφιά των θηρίων... Σάν και σήμερα, έδώ
και δεκαέντε χρόνια, μ' έγκατέλειψε ή γυναίκα μου, για ν' ακολου-
θήσαν άλλον άντρα !...

Ή λέξη αυτές έκαναν έντύπωση
στον έπισκέπτη. Ή κυρία έκοιψε
λαγρό τό κεφάλι της προς τό κάτω,
ένώ ο κύριος φαινόταν άρκετά στενο-
χωρημένος.

— Θύ σκέπτεσθε, βέβαια, πόσων έτών
μπορούσε να έινε την εποχή εκείνη ή
γυναίκα μου, συνέχισε ό έρμυτης. Ή-
ταν νεώτερη, πολή νεώτερη από μένα.
Κι έγώ όμως δεν είμαι τόσο γέρος, ό-
σο φαίνομαι. Όταν περάσει κανείς τίς
τραιρίες, που πέρασα έγώ, γεφυρά τριών
από τον ζωρό του. Έπειτα, ή ζωή που
ζάνω έδώ στην έρμυά, έινε πολή σκλη-
ρή...

— Σωστό σωστό, ψιθύρισε ό ξένος.

Εγώ δεν θα μπορούσα ούτε μία μέρα
να μένω μέσα σ' αυτή την άγριάδα.

— Α, όχι δά ! φώναξε ό έρμυτης,
ν' ένα ελαφρό χαμόγελο. Ή μοναξιά
έινε ή μόνη παρηγοριά μου. Άπ' τον
ζωρό που μ' άρπασε ή γυναίκα μου για
ν' ακολουθήσουν άλλον άνδρα, δεν
παύω να ήζω σάν ζωό.

Όχι από
καρμιά. Μου έινε αδιάφορη ή ειρωνεία
των ανθρώπων. Ήοθα όμως έδώ για
ν' έτοιμάσω την εκδίκησή μου.

Όσο ήσυχ' ήν' έπαύθηκε ό γέρος
απές τίς λέξεις, ή κυρία, που έμενε οι-
καμπή, αισθάνθηκε ένα ρίγος σ' όλο
της τό σώμα.

— Και έκδηληχτηκε ; ρώτησε ό ξέ-
νος.

— Όχι άκόμα. Έγασα τό ίχνος της.
Ελάτω όμως, ότι θα πέσουν κάποτε
στα χέρια μου. Χρόνια τώρα ζώ μόνος,
ν' αυτή την έλσιδα.

— Και τί θα τους ζάνατε, άν τους ά-
ναυαγίστατε ;

— Ο γέρος σηκώθηκε και στάθηκε μπροστά στους ξένους του.

— Τι θα τους έκανα ; φώναξε. Κόμει μου, έδώ πέρα με ονομάζουν
έρμυτ των λίκων, για νά δείξουν τη δύναμη, που έχω έπάνω στα θη-
ρία. Ναί, τό ξαναπώ. Τά μεταχειρίζομαι όπως θέλω. Άκούστε, λοι-
πόν : Άν ζαμιά φορά τους εύθισκα, θα τους έθριγγα και τότε δύο,
και τον άνδρα και τη γυναίκα, στους λίκους, για νά τους κατασπα-
ράξουν. Οι λίκοι μου με ακολουθούν σάν σκύλοι. Ποτέ δεν βγαίνουν

πρόδεσ:

— Τους συχωρέσα, γιατί όταν ταξιδεύει κανείς στην Άνα-
τολή, άναζητεί κάποια περίπτετα. Όταν μάλιστα μαζί με την
περίπτετα παίρνει και άμοιθή, τότε ή ικανοποίησι έινε διπλή.

Ή περίπτετα αυτή είχε τό πιο εύχάριστο για μένα άποτελέ-
σμα...

Εκείνη τη στιγμή, στην είσοδο του σαλονιού, παρουσιάσθη-
κε ένας ύψηλος και ώρας νέος. Ή κοντέσσα σηκώθηκε από
τη θέσι της και τον πλησίασε.

— Θά μου επιτρέψετε, είπε στην συντροφιά της, να σας πα-
ρουσιάσω τον μνηστήρα μου; Ο Άμερικανός κινηματογραφ-
κός άστρο Άλλαν Πόκετ...

WILHELM LICHENBERG

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. MAGOG

ΟΙ ΛΥΚΟΙ

Βγήκε έξω... Μόλις ή πόρτα κλείστηκε πίσω του, ή κυρία σημά-
θηκε τρομαγμένη κι έπιασε σφιχτά τον άνδρα της από τό χέρι, τρα-
νίζοντας :

— Πάμε να φύγουμε ! Έλα, γρήγορα, να σωθούμε !...

— Τρελλάθηκες ; της είπε εκείνος. Τί έχεις πάθει !...

— Φοβόμην !... Ή μοίρα μάς έθριξε στα χέρια του. Αιτός έινε !...

Έλα, μην άγοστούς. Πρόκει να φύγουμε... να φύγουμε !...

— Σουζάνα, παιδί μου, ή αφήγησις του γέρον έχει φρεθείσι α νεί-
ρα σου. Έλα σάν έαυτό σου. Αιτός ό άνδρας δεν έχει καμιά
σχέσι μ' εκείνον που άρπασε για νά μ' ακολουθήσει.

— Αιτός έινε, σοι λέω... Τόν άνεγνώρισα άμέσως, από την πρώτη
στιγμή που μίλησε έδώ μέσα. Αιτός έινε, έτσι όπως τον βλέπω σάν
έγνο. Τό άκουσες ; Έρεσι τί μάς προμηνεί ; Έλα να φύγουμε. Έ-
λα άμέσως να τρέξουμε κοντά στο σωφρέε μας.

— Σουζάνα μου, σε παρακαλώ... Δεν σε γνώρισε... Συγχράτησέ...
Ο γρόβος σου θα σε προδώσει. Προ-
σπάθησε να μη χάσης την ψυχρά-
μιά σου...

— Όχι, όχι, άδύνατον. Είμαι ύ-
πλος. Μας έχει στα χέρια του. Έ-
φθασε ή στιγμή της εκδίκησός του.
Σέ ίκετεύω, έλα να φύγουμε, δόη-
γησέ με έξω.

Τόν έξόρριζε με τόση έπιμονή, ώ-
στε εκείνος άποφάσισε να σημο-
φωδή. Την στιγμή όως που έτοι-
μάζονταν ν' άνοιξη την πόρτα, ό
γέρος γύριξε.

— Πολύ άργά !... φημίσει ό κύ-
ριος.

— Εγώ όμως δεν μένω. Θα πε-
θάνω άπ' τό φόβο μου. Φεύγω... εί-
πεν εκείνη.

Και πλησίασε μία άλλη πόρτα,
την όποια έσπρωξε με βία. Μαύρες
σκιές έφαιναν τότε άπειλητικές μέ-
σα στην καλύβα. Ή δύστηνη γυνί-
κα σφαιρίστηκε κάτω έντρονη.

Μία φωνή φρέιξε ξέφανε από τό
χείλη της :

— Οι λίκοι ! Οι λίκοι ! Βοήθεια !
Ο συνόδος της έμεινε σάν άπολι-
θωμένος. Ή φωνή της γυναίκας του
τό σάπασε τ' αίσια.

— Βοήθεια !... Βοήθεια !...
Ήταν άνίκανος όμως για ζάσε
βοήθεια. Δεν τον έμενε τίποτε άλλο,
παρά νά περιμένη τό μοιράο. Ή
στιγμή της εκδίκησός είχε φτάσει.

Τά θηρία όμως δεν έπετέθησαν
έναντίον της. Στοιμάζονταν γρήγο-
ρα και ύστερα, χωρίς νά τους εν-
νύσουν, έκαλώθηκαν κοντά στη πό-
ρτα.

Τη στιγμή εκείνη ό έρμυτης άνοιξε την πόρτα και βλέποντας
τους ξένους του τρομαγμένους, τους ρώτησε :

— Γιατί φοβάστε ; Δεν βλέπετε ότι οι λίκοι μου έινε υπάκουοι ; Πε-
ριμένουν να μ' άνοίξω την όσα της εκδίκησός. Μη φοβάσαστε...

— Βοήθεια !... Βοήθεια !...
Ήταν άνίκανος όμως για ζάσε
βοήθεια. Δεν τον έμενε τίποτε άλλο,
παρά νά περιμένη τό μοιράο. Ή
στιγμή της εκδίκησός είχε φτάσει.

Τά θηρία όμως δεν έπετέθησαν
έναντίον της. Στοιμάζονταν γρήγο-
ρα και ύστερα, χωρίς νά τους εν-
νύσουν, έκαλώθηκαν κοντά στη πό-
ρτα.

Τη στιγμή εκείνη ό έρμυτης άνοιξε την πόρτα και βλέποντας
τους ξένους του τρομαγμένους, τους ρώτησε :

— Γιατί φοβάστε ; Δεν βλέπετε ότι οι λίκοι μου έινε υπάκουοι ; Πε-
ριμένουν να μ' άνοίξω την όσα της εκδίκησός. Μη φοβάσαστε...

— Βοήθεια !... Βοήθεια !...
Ήταν άνίκανος όμως για ζάσε
βοήθεια. Δεν τον έμενε τίποτε άλλο,
παρά νά περιμένη τό μοιράο. Ή
στιγμή της εκδίκησός είχε φτάσει.

Τά θηρία όμως δεν έπετέθησαν
έναντίον της. Στοιμάζονταν γρήγο-
ρα και ύστερα, χωρίς νά τους εν-
νύσουν, έκαλώθηκαν κοντά στη πό-
ρτα.

Τη στιγμή εκείνη ό έρμυτης άνοιξε την πόρτα και βλέποντας
τους ξένους του τρομαγμένους, τους ρώτησε :

— Γιατί φοβάστε ; Δεν βλέπετε ότι οι λίκοι μου έινε υπάκουοι ; Πε-
ριμένουν να μ' άνοίξω την όσα της εκδίκησός. Μη φοβάσαστε...

— Βοήθεια !... Βοήθεια !...
Ήταν άνίκανος όμως για ζάσε
βοήθεια. Δεν τον έμενε τίποτε άλλο,
παρά νά περιμένη τό μοιράο. Ή
στιγμή της εκδίκησός είχε φτάσει.

Τά θηρία όμως δεν έπετέθησαν
έναντίον της. Στοιμάζονταν γρήγο-
ρα και ύστερα, χωρίς νά τους εν-
νύσουν, έκαλώθηκαν κοντά στη πό-
ρτα.

8 Φεβρουαρίου 1934

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ

Η Σιμόνη λίγα χρόνια πριν παντρευτή και δηλώσει ότι προ-
σπάθησε να ερωτοτροπήσει μαζί της. Εκείνη όμως μου έδωσε
με μεγάλη ευγένεια, να καταλάβω, ότι δεν ήμουν ο τύπος που
όνειροπολούσε. Έκανα τότε κανονική υπαχώρηση, χωρίς να
πάω να αισθάνομαι στοργή και συμπάθεια για την ώρα αυτή
τη γυναίκα... Και όταν αργότερα έμαθα ότι παντρεύτηκε, της
έστειλα, μ' ένα γράμμα, τις πιο θερμές ευχές μου για την ευ-
τυχία της...

Νά, λοιπόν, που ξαναβρίσκω κοντά στη Σιμόνη... Χωρίς
τον παραμικρό διαταγμό, πήγα και την επισκεφθήκα στο σπίτι
που έμενε... Με δέχτηκε με ανυπόκριτη χαρά... Η αναπόληση
του παρελθόντος μάς έριξε και τους δυο σε μία γλυκεία συ-
γκίνηση, που μάς έκανε να λησμονήσουμε τη φρίκη του πολέ-
μου...

—Μά, που βρίσκεται τώρα ο σύζυγός σου; ρώτησα ξαφνικά
τη Σιμόνη.

—Πού άλλου από το μέτωπο; μου αποκρίθηκε η νεαρή γυ-
ναίκα. Έχω ένα χρόνο να λάβω ειδήσεις του... Δεν ξέρω πού
βρίσκεται και τί απόγινε... Ώστόσο, μου είχε
αδύνατο να φαντασθώ, ότι θα του συνέβη κα-
νένα κακό... Δεν παύω να τον συλλογίζομαι,
να τον αγαπώ και να είμαι περήφανη γι' αυ-
τόν...

Η συζήτηση συνεχίστηκε στον ίδιο τόνο.

Σε μία στιγμή, η Σιμόνη χτύπησε τα χέρια
της χαρούμενη και φώναξε:

—Τι ττάξ' εκεί, να μη το θυμηθώ πού μπρο-
στά!... Θά σου ζητήσω μία μεγάλη χάρη...

—Είμαι πάντα στις διαταγές σου, της είπα.

—Εδώ κοντά βρίσκεται ένα μικρό χωριό, το
Τισέ, το οποίο εγκατέλειψαν, πριν από δεκα-
πέντε μονάχα μέρες οι Γερμανοί, αφού έβα-
λαν φωτιά στα περισσότερα σπίτια... Στο χω-
ριό αυτό, υπάρχει μία θύλα, η «Μυρτιάς»,
που ανήκει στη θεία μου... Εκεί πέρασα τα
παιδικά μου χρόνια... Εκεί πρωτογνώρισα και
αγάπησα τον άντρα μου... Πόσο θα ήθελα να
ξαναβρωθώ, για λίγες ώρες, σ' αυτή τη θύ-
λα... Έπειδή όμως φοβάμαι να πάω μόνη μου
σ' αυτόν τον τόπο—οι κάτοικοι του έφυγαν ό-
ταν έμαθαν ότι πλησίαζαν τα γερμανικά στρα-
τεύματα και δεν ξαναγύρισαν ακόμα εκεί—σε
παρακαλώ να με συνοδεύσεις ως το Τισέ μ' ε-
να αυτοκίνητο...

Δεν μπορούσα, θέθαινα, ν' αρνηθώ στην πα-
ληά μου φίλη αυτή τη χάρη.

Και την επομένη, κατά το μεσημέρι, θροισκόμασε στο έρη-
μο και ακατοίκητο, πράγματι, Τισέ. Η Σιμόνη είδε από μα-
κριά τις «Μυρτιές» και δάκρυσε από συγκίνηση...

—Ποιός ξέρει πού να τους έριξε ο ανεμοστρόβιλος του
πολέμου... Άς είνε...έγω πηγαίνω τώρα στη θύλα, για να ξα-
ναζήσω λίγες ώρες στο περιβάλλον όπου πέρασα τα παιδικά
μου χρόνια... Θά προτιμούσα να είμαι μόνη μου... Δεν θέλω να
σε κρατήσω εδώ... Πήγαινε και γύρισε αργότερα, κατά τις
πέντε...

Όταν ξαναγύρισα, η ώρα πέντε, δεν θρήκα τη Σιμόνη να
με περιμένει στο δρόμο, όπως συμφωνήσαμε. Το κλάδον του αυ-
τοκινήτου μου αντήχησε πένθιμα μέσα στην έρημο και στά έ-
ρειπια, που ήσαν απλωμένα γύρω μου. Μα η Σιμόνη δεν φα-
νότανε πουθενά... Μία παράξενη ανησυχία άρχισε τότε να σφί-
γη την καρδιά μου... Η σιωπή του τοπίου εκείνου ήταν, για
μήνα, γεμάτη από τα υπόκοφα βογγητά των στρατιωτών που
σκοτώθηκαν σ' αυτά τα μέρη, κι' από τ' άπαισία σφυρίγματα
των δίδων...

Έκανα τη σκέψη, ότι δεν ήταν σωστό να αφήσω μία γυναί-
κα μόνη στον έρημοτόπο αυτόν. Δεν ήταν άπιαστο να τριγυ-
νούσαν εκεί διάφοροι λιποτάκται ή κακοποιοί... Ώδηγησα λοι-
πόν το αυτοκίνητό μου κοντά σ' ένα τοίχο—το μόνο πράγμα

που απέμεινε όρθιο από ένα σπίτι, και πήρα το μονοπάτι, πο-
θ' μ' έβγαζε στη θύλα «Μυρτιές». Από μακριά, είδα άνω-
την πόρτα της κομψής επαύλεως.

«Η Σιμόνη, είπα με το νού μου, θά ξεχάστηκε σε κα-
θωμάτιο, αναπολώντας τα περασμένα, τα παιδικά χρόνια, τη
ζωής της, που τ'ά πέρασε σ' αυτή τη θύλα... Δεν θ' ήθελα
καρδιά να φύγει από τη θύλα...»

Και ξεσκούλουθούσα να προχωρώ...

Ξαφνικά, στάθηκε ακίνητος.

Δέκα περίπου θήματα μακριά μου, είδα μία γυναίκα με
πλωμένη μπρούμυτα στο γρασιδί. Την ανεγνώρισα άμέσως
πό την περιβολή της. Ήταν η Σιμόνη!... Έτρεξα κατά π-
την πήρα στην αγκαλιά μου, και την άνασήκωσα λίγα...
νεαρή γυναίκα ήταν άναίσθητη...

Μά τί είχε συμβεί;

Πλάγιασα τη Σιμόνη κάτω από ένα δέντρο και έκανα πε-
χοντας τα λίγα θήματα που με χώριζαν πεία από τη θύλα...
σας να εύρισκα σε κανένα έρμυρι ένα πουκάμι κούνα ή σε
άλλο τωνατικό, για να την φέρω στις αίσθησεις της.

Η πόρτα της θύλλας ήταν άνοιχτή. Μπήκα μέσα, κρατώντας
το περιστροφικό στο χέρι μου, για καλό και για κακό. Το π-
στο πράγμα που πρόσεξα, ήταν μία δυνατή μουρδιά, που μ' έ-
παζε άμέσως από τη μύτη. Προχώρησα σ' ένα δωμάτιο, που
θρέθηκε μπροστά μου και θρέθηκε σε θάψι σκοτάδι. Δεν μπο-
ρούσα να θρώ ένα παράθυρο να τ' άνοιξω και να μπει με-
λίγο φως, λίγος ήλιος... Έκανα μερικά ακόμα θήματα. Τα
χέρια μου άγγιζαν έναν κρύο, παγωμένο τοίχο... Συγχρο-
νώς, έπιασαν και κάτι το παράξενο, κάτι το μαλακό...

Μία τρομερή ύποψία πέρασε ξαφνικά από το μυαλό μου.

Ένοιωθα το μυαλό μου να σαλεύει.

Τράθηξα από την τσέπη μου το ηλεκτρικό μου φανάρι

από τα στήθη μου...

Είδα μπροστά μου, σε μία γυναίκα που πα-
χου, πλήθος πτώματα, στοιβαγμένα άναστα-
από το πάτωμα ως το ταβάνι, με το κεφάλι
του ενός ανάμεσα στα πόδια του άλλου...

Όπισθοχώρησα, ούρλιαζοντας, κ' έτρεξα
προς την πόρτα...

Μά το φως του φαναριού μου μου έδει-
τότε και άλλα πτώματα, που δεν τα είδα π-
ταν έμπαινα μέσα, πτώματα μελανοσμένει-
τρινασμένα, μισοσπασμένα σκεδόν. Η θύλα
έκείνη ήταν ένα κοιμητήριο!...

Σ' ένα τοίχο, είδα μερικές γερμανικές βο-
σεις, γραμμένες με κάρβουνο... Οι Γερμανοί
δεν διατάσανε να διακηρύξουν, ότι εκείνοι
καναν αυτό το έγκλημα... Δεν έβαλαν φωτιά
στις «Μυρτιές», έπειδή ήθελαν να χρησι-
μοποιήσουν τη θύλα αυτή για νεκροταφείο
κατοίκων του χωριού, που έπεσαν από γερμα-
νικές σφαίρες...

Η τρέλλα και η φρίκη του πολέμου στή-
πιο άποκρουστική μορφή τους—την άσκατη
θραυσσοφαγή—παρουσιάστηκαν μπροστά μου
σχεδόν προσωποποιημένες... Δεν μ'ό ήταν
δύσκολο να εξηγήσω την άφορη της λησ-
μίας της νεαρής γυναίκας... Η Σιμόνη, μόλις θ' άνι-
να τα πτώματα—ίσως μεταξύ αυτών ν' ανεγνώρισε και τη
γενικά της πρόσωπα—θά έφυγε από τη θύλα τρελλή από
θ-
δο... για να πέση άναίσθητη λίγα θήματα παρακάτω... Και
άληθεια είνε, ότι το θέαμα των στοιβαγμένων εκείνων πτω-
των θά μπορούσε να κλονίσει κ' ένα άντρα με άσταλμένα
ρα... Έγώ, τουλάχιστον, όμολογώ, ότι ένοιώσα δυνατά
τρόμου σ' όλο το σώμα μου...

Τέλος, ύστερ' από πολλές περιποιήσεις, κατόρθωσα να
φέρω τη Σιμόνη.

Η νεαρή γυναίκα, μόλις μ' άναγνώρισε, μ' έφίξε με πα-
φορά στην αγκαλιά της, σαν να ζητούσε να την προστατεύσει
από την τυραννική άνάμνηση των πτωμάτων... Δεν έκλαιε
μάτια της όμως γυαλίζον με παράξενη, άσυνήθιστη λάμψη.
τά ώχρά χείλη της έτρεμαν νευρικά, χωρίς να μπορούν ν' α-
θρώσουν μία φράση...

—Ηούχασε, Σιμόνη! της είπα. Προσπάθησε να λησμονή-
το τρομερό αυτό θέαμα...

Την σήκωσα στα χέρια μου, άψυχο όγκο ακόμα, και την
τέφερα ως το αυτοκίνητό μου. Την τοποθέτησα άναστατα
έαθος, κάθησα δίπλα της και προσπάθησα, με λόγια και με
χάδια, να την κάνω να ξανάβρη την ισορροπία των κλονισ-
των...

Την σήκωσα στα χέρια μου, άψυχο όγκο ακόμα, και την
τέφερα ως το αυτοκίνητό μου. Την τοποθέτησα άναστατα
έαθος, κάθησα δίπλα της και προσπάθησα, με λόγια και με
χάδια, να την κάνω να ξανάβρη την ισορροπία των κλονισ-
των...

Την σήκωσα στα χέρια μου, άψυχο όγκο ακόμα, και την
τέφερα ως το αυτοκίνητό μου. Την τοποθέτησα άναστατα
έαθος, κάθησα δίπλα της και προσπάθησα, με λόγια και με
χάδια, να την κάνω να ξανάβρη την ισορροπία των κλονισ-
των...

των νεύρων της...

Ξαφνικά, η Σιμόνη έκρυψε το πρόσωπό της στα στήθη μου
και έξωπασε σ' ένα άσώπαστο κλάμα... Την άφησα να κλάψει,
για να ξελαφρώσει τον πόνο της καρδιάς της... Μά όταν, σε
μία στιγμή, έβγαλα από το κεφάλι της το μικρό καπέλλο της,
για να δροσίση το μέτωπό της, είδα κάτι που μ' έκανε να ξε-
σάνισα από κατάπληξη.

Τα κατάξανθα μαλλιά της Σιμόνης είχαν γίνει σχεδόν ά-
σπρα!...

Ο φόβος, ο νευρικός κλονισμός που δοκίμασε η νεαρή γυ-
ναίκα, ήταν τόσο δυνατός, ώστε τα μαλλιά της άσπρισαν, μέ-
σα σε λίγα λεπτά της ώρας—άπαράλλακτα όπως και τα μαλ-
λιά της Μαρίας Άντουανέττας ενώ έθλεπε από ένα παράθυρο
του Τέμπλου, να οδηγούν στην λαιμητόμο το σύζυγό της, το
βασιλέα Λουδοβίκο ΙΣΤ'...

—Δυστυχισμένη Σιμόνη! ψιθύρισα.

—Ναι, μου αποκρίθηκε εκείνη, χωρίς να καταλάβει τί έννοου
ας, αφού δεν είχε ακόμα άντιληφθή ότι άσπρισαν τα μαλλιά
της. Είμαι τρομερά δυστυχισμένη, για κάτι που δεν μπορείς να
ύποπτεύθης...

—Μήπως άνεγνώρισε και κανένα συγγενή σου εκεί κάτω;

—Ναι, δείχνοντας μ' ένα κίνημα του κεφαλιού, τη θύλα με
τα πτώματα.

—Ναι, είδα πολλούς... Μά δεν είνε μονάχα αυτό... Είδα και
κάτι άλλο... Είδα...

Και η Σιμόνη, πλησιάζοντας το στόμα της στο αυτί μου,
μου είπε με φωνή που έμοιαζε μ' έλαφρό άναστεναγμό:

—Είδα και το ζώρξ, τον άντρα μου, που τον αγαπούσα για
τον ήρωισμό του...

—Θέε μου! φώναξα.

—Ναι...τόν είδα...ντυμένο γυναίκα!.. ξεακολούθησε η νεαρή
κυρία. Ένώ εγώ προσπαθούσα να παρηγορηθώ για την άπου-
σία του, για την εξαφάνισή του, με τη σκέψη πως πολεμούσε
για την πατρίδα, εκείνος ήταν κρυμμένος στις «Μυρτιές», με-
ταμφιεσμένος σε γυναίκα, ο άναήδρος!...

Την επομένη, έφευγα για το μέτωπο... Έκανα ένα χρόνο
να μάσω νέα από τη Σιμόνη. Μά την συλλογίζομαι πολύ συ-
χνά. Την φανταζόμουν, με τα κάτασπρα μαλλιά της, να θρηνη-
άνα για τη διάψευσι των ελπίδων που είχε στηρίξει στον άν-
τρα της...

Μά μέρα, η ήμερησία διαταγή του συντάγματος μάς πλη-
ροφόρησε, ότι κατά τη διάρκεια μιας επιθέσεως των κατοί-
κων ενός μικρού χωριού εναντίον ενός γερμανικού λόχου, θρή-
κε ήρωικό θάνατο μία νεαρή γυναίκα—ντυμένη με στρατιωτική
στολή!...

Είπε τάχα άνάγκη να σάς πω ποιά ήταν αυτή η γυναίκα;

Είπ' άνάγκη να σάς πω πως ήταν η Σιμόνη;

LEON LAFAGE

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

...Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ο διάσημος Γάλλος ζωγράφος Πουσέν, έπειδή είχε αηδιάσει
την πολυθρόνη ζωή του Παρισιού, πήγε στη Ρώμη κι' έγκα-
ταστάθηκε σ' ένα απόμικο και φτωχικό σπίτι...

Ένα θράδυ τον έπεσκέφθη εκεί ο επίσκοπος Μασσίν, ο
κατόπιν ισχυρός καρδινάλιος και τούδωσε μία παραγγελία
Μετα την συμφωνία, ο ζωγράφος, κρατώντας ένα λυχνάρι, ξε-
προβόδισε τον επίσκοπο ως την έξωπορτα.

Ο επίσκοπος τότε δεν μπόρεσε να κρατηθή και του είπε:

—Σας λυπάμαι, αγαπητέ μου, που δεν έχετε ούτε έναν ύπη-
ρέτη.

—Κι' εγώ σας λυπάμαι, έκλαμπροτατε, του άπάντησε άμέ-
σως ο μέγας ζωγράφος, γιατί έχετε...όλόκληρη στρατιά υπη-
ρετών!...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Σ' έθρό, που σου γύρισε τις πλάτες, κάνε του χρυσό γε-
θύρι να περάση.

Όποιος χαϊδεύει την γυναίκα του και το μουλάρι του, είνε
για δέσμο.

Η γυναίκα που χτυπάει έζενες πόρτες και κουτσμπολεύει,
είνε χειρότερη κι' απ' το διάβολο.

Όποιος αγοράζει φτηνά ρούχα, μένει πάντα γδυτός.

Ένας καλός κ' ήσυχος ύπνος, μάς παχαίνει περισσότερο απ'
όλα τα καλά της Βενετίας.

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

ΣΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ

Τρέχουν η κυρίες στα έμπορικά
Και, παλὰ καινούρια, και καλά κακά
Πράγματα αγοράζουν μύρια του σιρμού
Στην δόδον Αιόλου, στην δόδον Έρμου

Κάθε μία κυττάει, κάθε μία ρωτά
Για δαντέλλες, γάντια και μεταξωτά
Και φτερά, στολίδια, χίλια μιμιπελό,
Εύκολα τους παίρνουν τ' άλαφρο μυαλό.

Άχ! γλυκειές κυρίες, άχ, να μη μπορώ,
Νά γενώ στολίδι, να γενώ φτερό,
Μόνο για να νιώσω μέσα στη θηρίνα
Μία της ματιάς σας φλογερή ανάλα!

ΣΕ ΜΙΑ ΓΚΡΙΝΙΑΡΑ

Η χθεσινή μαζί σου τοσκαωμάρα
Μ' έκαμε τη ζωή να θαραβθώ
Και μ' έβαλε στο νού να σκοτωθώ
Για να τελειώση κάθε φαγωμάρα.

Και δίχως φόβο και χωρίς τρομάρα
Άρπαξα το ζουράφι να σφαώ,
Και τάχα να το χώσω στο λαιμό,
Νά φύγω από του κόσμου τη λαχτάρα.

Μά δεν ήξεύρω πώς, και τί και ποιά
Κι' αντί να κάμω μία τέτοια ανδραγαθία,
Έθάρθηκα με μιάς να ζουρισθώ,
Κ' έπέρασε και τούτη η τρικυμία!!

Κι' αντί να με θρηνηήσης
σκοτωμένονε
Θάρρω να με φιλήσης
ζουρισμένονε!...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Δεν με αγαπιάς καθόλου, Έ, και τάχα τί με μέλλει;
Εγώ μόνον να σε βλέπω από τον Θεό ζητώ
Και την κούκλα την καρδιά σου, διαβολάκι, δεν ρωτώ,
Αν με θέλ' ή δεν με θέλει

Κι' αν «δεν σ' αγαπώ!» φωνάζεις
Σύ ζημιώνεσαι... Βραχνιάζεις!
Μά πως με μισεί φωνάζει το γλυκό σου στοματάκι,
Δεν με μέλλει και για τούτο φτάνει να αξιωθώ,
Μία φορά να το φιλήσω, και θά παρηγορηθώ,
Γαλανό μου κοριτσάκι.

Μ' αν για το φιλή θυμώσης...
Αί; Μπορείς να με δαγκώσεις!...

Σ' ΕΝΑΝ ΕΠΙΓΕΙΟ ΑΓΓΕΛΟ

Τι με φιλείς να με γλυκύνεις;
Φιλιά δεν θέλω ευχαριστώ
Όσα μαρτύρια μ'ό κάνεις
Δεν τόχουν κάνει στο Χριστό

Μά κ' αν πεθάνω μήπως θάμαι
Κ' εκεί καλύτερ' απ' εδώ;
Και τον Παράδεισο φοβάμαι
Και τους αγγέλους που θά δώ

Ζητώ το θάνατο, μ'ό πάλι,
Έδω με θέλεις ζωντανό,
Άφοι με καίνε τέτοια καλά
Θέλω να ζώ και να πονώ.

Μ' αν πεθάνω μήπως θάμαι
Κ' εκεί καλύτερ' απ' εδώ;
Και τον Παράδεισο φοβάμαι
Και τους αγγέλους που θά δώ

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΣΟΥ

Όραίο το καπέλλο σας,
Μά μοιάζει με ντελάλη
Πού διαλαλεί πως έχετε
Πολύ μικρό κεφάλι.

Με το μεγάλο το καπέλλο σοι
Ψάλλη, λιγνή, γεμάτη χάρη
Πότε μ'ό μοιάζει σαν καρφή
Πότε σαν μαντάρι!...

ΞΕΡΕΙΣ

Ξέρεις την χώρα που άνθει
Φαιδρά ποστοκαλλέα,
Όπου άκμάς ή τριπελιά,
Πού τεμπελιάζουν σαν σκυλιά
Όλοι σαν μία παρέα;

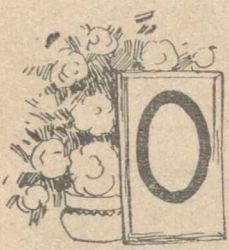
Ξέρεις την χώρα που ληστές
Δεν ζή ούτε μία ώρα!
Πού κλιέβετε και κλιέβουμε
Κι' όλοι τον κλέφτη θέλουμε
Νά πιάσουμε στη φόρα;

Ξέρεις την χώρα που η Βουλιά
Παράλαρει λωένα,
Όνου σκιάς ζητήματα,
Κλίσεις και είς «μυ» ρήματα
Και σοβαρά κανένα;

Είνε ή γη ή Έλληνίς,
Πού κάθε ένας σαλευτήης,
Και κάθε άλλος φασουλής,
Φιλοσοφεί περί φακής.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ ΤΩΝ ΚΗΔΕΙΩΝ

Σεβερν, ο εργολάβος των κηδεών, στήριξε κι' έσπευσε να ξαναγυρίσει στο "Εμπνεύμπουν. Φυσικά η μικρή πόλη του "Εμπνεύμπουν, ήταν ένας ύψηλός οίκος άνδρας καμιά εξηγητική χρονοειν, υγιεινός, καλός καλοστεκούμενος. Προτού γίνει εργολάβος κηδεών, ήταν ταβερνιάρης, και μόλις πριν από έξη χρόνια είχε διαδεχθεί τον γυναικαδέλφου του, που πέθανε σ' αυτή τη δουλειά. Στην αρχή δεν ήξερε ποιά από τα δύο επαγγέλματα να προτιμήσει. Μά όταν εξέτασε τα "ειδή" του μακαρίτη γυναικαδέλφου του, άντελήφθη πώς τα κέρδη του ως εργολάβου θα ήταν πολύ ανώτερα από τα κέρδη του ως ταβερνιάρη. "Εκλείσει λοιπόν την ταβέρνα κ' εγκατεστάθηκε στο μαγαζί του μακαρίτη. Προσδευτικός καθώς ήταν, έκανε άμεσως εκεί ριζικές τροποποιήσεις. Φρεσκοχρωμάτισε το μαγαζί, άναέωσε τις στολές των υπαλλήλων, πούλησε τα παλιά γέφυρα άλογα των νεκροφόρων κι' άγόρασε νέα, κρέμασε πάνω στην πόρτα μια μεγάλη πινακίδα με χρυσά γράμματα και θερνίκωσε τις νεκροφόρες, ώστε να φαίνονται σαν καινούργιες. "Επί πλέον έκανε και μια μεγάλη καινοτομία. Διείρεσε τις κηδείες σε κηδείες πρώτης, δεύτερας και τρίτης τάξεως. "Ο μακαρίτης ο γυναικαδέλφος του, είχε παραμελήσει τη δουλειά κι' έτσι, όταν πέθανε κανένας πλούσιος, οι συγγενείς του προτιμούσαν να μεταφέρουν το νεκρό στην πρωτεύουσα για να κηδευθεί εκεί αξιοπρεπώς.

"Ο Σεβερν εύρισκε, πως αυτή η συνήθεια ήταν προσήλυτη, κη τόσο για την πόλη του "Εμπνεύμπουν, όσο και για την δική του αξιοπρέπεια. Σαν προβλεπτικός άνθρωπος που ήταν, κατάλαβε πως έπρεπε να γίνει κοινωνικός, να "δημιουργήσει σχέσεις" για να επιτύχει στο νέο επαγγέλμα του. "Όταν λοιπόν δεν είχε δουλειά, άφηνε τη γυναίκα του στο μαγαζί κι' αυτός πήγαινε στο δημόσιο περίπατο ή στο καφενείο.

Το "Εμπνεύμπουν, ήταν ιδεώδης τόπος για τους ζεστούς καλοκαιρινούς μήνες και πολλοί ξένοι παραθέριζαν εκεί. "Αλλά ας τους ο Σεβερν δεν τους λογαρίαζε και θόλου. Τί τον ενδιέφεραν αυτοί οι παραθερίζοντες, οι όποιοι ήταν συνήθως άνθρωποι γεροί και περαστικοί. Αυτοί που τον ενδιέφεραν, ήταν οι ντόπιοι. Είχε γνωρίσει με τους υπηρέτες όλων των άρχοντικών σπιτιών του τόπου. "Αναλόγως της κοινωνικής θέσεως των πελατών του, πληρωνε στους υπηρέτες—για τη μεσιτεία τους—πέντε, όκτώ ή και δέκα φιορίνια, όταν του εξασφάλιζαν καμιά κηδεία. "Ετσι ήταν θεθαίος, πως μόλις πέθαινε κανένας "άφέντης", οι υπηρέτες θα έσπευδαν να συστήσουν στην οικογένεια τον "καλύτερο εργολάβο κηδεών του τόπου, τον κ. Σεβερν."

"Ός τώρα, η δουλειά πήγαινε περίφημα! Στα κατάστιχα του κ. Σεβερν, τα όποια κρατούσε η γυναίκα του, υπήρχε το όνομα ενός συνταξιούχου προέδρου το "Ανωτάτου Δικαστηρίου, ενός ανώτερου αξιωματικού—συνταξιούχου κι' αυτού—και ενός ευπατρίδου! Μάλιστα, ενός άριστο κράτου! Κι' από την ημέρα που ο Σεβερν έλαβε την τιμή να κηδεύει μια τέτοια "εξοχότητα", δεν όνειρευόταν πια παρά πως να θάψει δούκας, μαρκησίους ή κόμητας!

Μιά μέρα, ο κ. Σεβερν στάθηκε μπροστά σε μια κομψή έθιλλα και μ' ενδιαφέρον παρακολούθησε τον γυνόταν εκεί. Ζήτησε άμεσως πληροφορίες κ' έμαθε πως οι νέοι ένοικοι της έθιλλας δεν έπρόκειτο απλώς να παραθερίσουν, άλλα να κατοικήσουν μόνιμως. "Ο νέος ένοικιαστής της έθιλλας ήταν ένας κόμης, που είχε χωρίσει από τη γυναίκα του και συζούσε με μια νεαρή "χοιδή. "Ο κόμης "Άλμπερτίνι, έτσι τον έλεγαν, ήταν φθισικός, όπως πληροφορήθηκε ο κ. Σεβερν από τον Φερδινάνδο, τον υπηρέτη του.

"Από κείνη την ημέρα ο εργολάβος παρακολουθούσε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον, ό,τι γινόταν στη έθιλλα. Κάθε Κυριακή, κατά το θραδάκι, συναντούσε τον Φερδινάνδο στο καφενείο και καθόταν ώρες ολόκληρες κουβεντιάζοντας μαζί του. Πέρασε το καλοκαίρι και με τα πρώτα κρύα η κατάσταση της υγείας του κόμης χειροτέρευσε. "Αναγκάστηκε τότε να φύγει μόνος του για την "Ελβετία, αφήνοντας τη Σάσα, τη φίλη του, μόνη της στο "Εμπνεύμπουν. Κ' επειδή ο κόμης δεν ήταν εκεί για να την συνοδεύει στο πιάνο, έφερε έναν πιανίστα για να την "ακομπανιάρη". "Αλλά ο κόμης χειροτέρευσε αντί να καλύτερε-

σει κι' έσπευσε να ξαναγυρίσει στο "Εμπνεύμπουν. Φυσικά η πιανίστας ήταν περιττός πια κ' έφυγε. "Όποτε μπορούσε, ο κόμης συνδύεσε στο πιάνο το θείο τραγούδι της αγαπημένης του. Μιά ημέρα ο κ. Σεβερν είπε στον Φερδινάνδο:

—Μη ξεχάσεις, φίλε μου, όταν έλθει η στιγμή να με συστήσεις. Θά πάρης δέκα φιορίνια...
"Ο Φερδινάνδος σηκώθηκε δυσχερής από την προσβολή και χωρίς ν' απαντήσει βγήκε από το καφενείο.

Την επομένη Κυριακή, ο Σεβερν κι' ο Φερδινάνδος συναντήθηκαν όπως πάντοτε. "Ο Σεβερν έμαθε, πως το προηγούμενο θράδυ, ο κόμης λιποθύμησε ενώ έπαιζε πιάνο. "Εστειλαν να φέρουν τον γιατρό και για μια στιγμή φοβήθηκαν πως πλησιάζει το τέλος... "Ο Σεβερν τότε διέκοψε τον φίλο του, λέγοντας:—
—"Αν κάνεις αυτό που σου είπα, θά πάρης δεκατέσσερα φιορίνια!

"Όπως και την προηγούμενη φορά, έτσι και τώρα, ο Φερδινάνδος σηκώθηκε κι' άναγκασμένος από την προσβολή, έφυγε από το καφενείο. "Η αυτή σκηνή επανηλήφθηκε την επομένη Κυριακή και την μεθεπομένη. "Όσο χειρότερε η κατάσταση του κόμης, τόσο ο Σεβερν ανέβαινε τη μεσιτεία. "Εφθασε να προσφέρει στον Φερδινάνδο είκοσι πέντε φιορίνια. Ποτέ δεν είχε πληρώσει τόσο μεγάλη μεσιτεία. "Ο Φερδινάνδος κατάλαβε τότε πως ο φίλος του δεν μπορούσε να προσφέρει περισσότερα κ' έδωσε το χέρι του στον εργολάβο:

—Σύμφωνοι! Είπε. "Έχεις το λόγο μου!

"Εφθασε ο χειμώνας. "Ο Φερδινάνδος δεν εύκαιρούσε πια να πηγαίνει στο καφενείο. "Από στιγμή σε στιγμή περιμέναν το θάνατο του κυρίου του. "Ο Σεβερν έντωματάζυ πήγαινε κάθε μέρα στη έθιλλα για να μάθει νεότερα. Μια μέρα που φυσούσε δυνατός βορρής και τα τελευταία κτηρινισμένα φύλλα έφεταν από τα δέντρα, ο Σεβερν άναγκάστηκε να μείνει πολλή ώρα μπροστά στη έθιλλα περιμένοντας να έλθει ο Φερδινάνδος. "Εμαθε πως ο κόμης ήταν πολύ άσχημα, πως η Σάσα δεν τραγουδούσε πια, πως είχε παραγγείλει πένθιμους τουαλέττες και πως ο γιατρός έλεγε ότι από στιγμή σε στιγμή ο κόμης θά πέθαινε.

Την άλλη μέρα ο Σεβερν ξύπνησε με πυρετό και δυνατό έθιχα. Είχε κρυώσει περιμένοντας ειδήσεις μπροστά στη έθιλλα. Η γυναίκα του έσπευσε να καλέσει τον γιατρό. "Ο Σεβερν είχε πνευμονία και η θεά του ήταν σοβαρά. "Αυτόσο, μόρσε και ρώτησε τον γιατρό πως ήταν ο κόμης.

—Χμ! Καλύτερα... του άπαντες εκείνος νομίζοντας πως ο Σεβερν τον ρωτούσε από συμπόνια.

"Ο Σεβερν άναστενάξε και δεν είπε τίποτε.

Την άλλη μέρα, η κατάσταση του Σεβερν είχε χειροτερεύσει. "Ο γιατρός μάλασε θεώρησε πως ήταν καθήκον του να είσοιτήση τη γυναίκα του.

—Έχει κάνει τη διαθήκη του; τη ρώτησε. "Αν όχι, καλό θά ήταν να φωνάξετε τον συμβολαιογράφο. Δεν σας κρύβω πως η θέσις του συζύγου σας είναι κρίσιμη.

Την επομένη, ο Σεβερν δεν ήταν πια σε θέση να ζητήσει νέα για την υγεία του κόμης. "Η πνευμονία είχε χειροτερεύσει. "Ο άρρωστος άνεπνευ με δυσκολία.

—Φωνάξετε τον παπά! συμβούλευσε ο γιατρός.

Την ίδια συμβουλή είχε δώσει προηγουμένως και στην Σάσα για τον κόμητα.

"Αυτόσο, ο κόμης "Άλμπερτίνι, ιωώνθοντας πως το τέλος πλησίαζε, έστειλε να φωνάξουν τον συμβολαιογράφο και άσπασε τη έθιλλα του και τα έπιπλα της στην πιστή φίλη του.

Το απόγευμα έπεσε χιονί πυκνό και σκέπασε όλη την πόλη μ' ένα λευκό, παγερό σάβανο...

"Ο παπάς από το σπίτι του κόμης πήγε στο σπίτι του Σεβερν.

—Πεθαίνει θυσιμένος στην άμαρτία! είπε ο παπάς, άναγκασμένος, στην κ. Σεβερν.

"Ο Σεβερν κατόρθωσε ν' άνασηκωθεί στο κρεβάτι του.

—Ποιός...πεθαίνει; τραύισε.

—Ο κόμης "Άλμπερτίνι! άπάντησε ο παπάς.

Τότε ο Σεβερν με κόπο άνασηκώθηκε στο κρεβάτι του και μόλις έπέστρεψε η γυναίκα του, η όποια είχε συνοδεύσει τον παπά ως την πόρτα, διάταξε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση:

Ο Σεβερν κατόρθωσε ν' άνασηκωθεί στο κρεβάτι του...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΩΙΣΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

"Η γυναίκες είναι άσθενή πλάσματα, γιατί το μόνο όπλο τους είναι η καρδιά τους. Πυθαγόρας

"Η γυναίκες δεν είναι για τίποτε υπεύθυνες, γιατί και τα λάττωμά τους και τα παρασρατήματά τους και τις ερωτοτροπίες τους, τα διδάσκονται από τους άνδρες. Κα Κοττί

Κατά κανόνα η γυναίκες έχουν παραξενιές, παρά κλίσεις και όρεξεις, παρά πάθη. Ντεντάι

"Η γυναίκες καταστρέφονται απ' την εύαισθησία τους και σώζονται με την ερωτοτροπία τους. "Αζαίς

"Η γυναίκα είναι ο φυσικός φίλος του άνδρος. Ντέ Μπονάλνι

"Ό,τι κι' αν λένε η γυναίκες, η αλήθεια είναι ότι δεν σπάζονται για κανέναν άλλο λόγο, παρά μόνον για ν' άρέσουν στο φίλο που έχουν ή προσπαθούν να βρουν. Νινόν ντέ Λαγζλ ό

"Η γυναίκες που παίζουν με τον έρωτα, μοιάζουν με τα παιδιά που παίζουν με κομμάτια μαχαίρια. Είναι αδύνατον να μη πληγωθούν. "Αγιος Γεράσιμος

"Η γυναίκα έμφυράζει καλύτερα τις επιθυμίες της με την σιωπή, παρά με οδοιπόρο άλλο μέσον. Τάλλεφράνδος

Της γυναίκας το όνομα είναι: "Αστάθεια. Βύρων

"Η ύπόληψης της γυναίκας είναι συνδυασμένη άνατόσαστα με τις όρεξεις της. Βοβενάργχοσέ

"Η καρδιά της γυναίκας είναι ένα καρόφι, που κι' ο πιο έξιος κι' έμπειρος κατετάγιος δεν μπορεί παρά να χρεοκοπήσει κινδυνώνοντας το. "Αμίλτον

"Η γυναίκα συγχωρεί και τις χειρότερες πράξεις, όταν τις προκαλεί η όμορφιά της. Λεσάζ

"Η γυναίκα εκείνη που της χάνεται έρωτικές προτάσεις και δεν σάς άπαντά μ' ένα "ηρό "όχι", άλλα χάνεται και σπντρεί.

μαζί σας, προσπαθεί άπαισίματα να πείσει τον έρωτά της να δεχτεί τις προτάσεις σας. "Αλφρέδος ντέ Μυσσέ

"Η γυναίκες μοιάζουν με φάνοια, που μόνο με μια παράτολμη έφοδο μπορείτε να τα καταλάβετε. Βάκιν

"Η γυναίκες δίνουν πάντοτε περισσότερα από εκείνα που υποσούνται. Το αντίθετο συμβαίνει με τους άνδρες, που πολλά υποσούνται και πολύ λίγα δίνουν. "Αρσέν Ούσσσι

Δεν πρέπει να ζοραιοκείσαι, γιατί σ' άνααίει πολύ μια γυναίκα. Πυθαγόρας

Πολύ λίγα πραγματικά έξοει για τις γυναίκες εκείνος που πιστεύει ότι μπορεί να κατακτήσει η καρδιά της με άνασπασμούς. Βύρων

"Η γυναίκες χρωστούν στους άνδρες τα περισσότερα λάττωμά τους, κι' οι άνδρες χρωστούν στις γυναίκες τα περισσότερα από τα προσηματά τους. Κα Μπερνιέ

Μιά γυναίκα μπορεί ν' άγαπήσει έναν άνδρα, τον όποιο μπει, ποτέ όμως εκείνος που δεν την ενδιαφέρει καθόλου. Β. Ούγκο

"Η γυναίκες άσθανόνα μεγαλειότερη ευχαίστησι απ' τον έρωτα που εμπνέουν, παρά για τον έρωτα που αίσθανόναται. Το αντίθετο συμβαίνει στους άνδρες. Μπαστέν

"Η καρδιά της γυναίκας είναι το ενεργητικότερο και το δυνατώτερο όργανο και για το καλό και για το κακό. Ντέ Μπίστο

"Ο μεγαλειότερος έχθος των γυναικών είναι αυτές η ίδιες η γυναίκες. Ντεντάι

"Αν κάποτε πως ακολουθείτε μια γυναίκα, θά διτε ότι άποικινείται από κοντά σας. "Αν κάποτε πως φεύγετε μακριά της, θά σας πείη το κατόν. Γι' αυτό, μπορούμε να πούμε, ότι η γυναίκα είναι η σκιά του άνδρος. "Αλφρέδος ντέ Μυσσέ

ηρώ:—Είδοποισε... νά... έτοιμασθή... κηδεία... πρώτης τάξεως!

Και άρού είπε αυτά τα λόγια, ό κ. Σεβερν έπεσε θαρύς άπ'από στο μαζιλάρια του.

"Η κ. Σεβερν έλαβε όλα τα μέτρα της για νά έτοιμασθή η κηδεία άνατάς ενός κόμης. Κατόπιν, η άφοσιωμένη σύζυγος, κάθησε κοντά στο κρεβάτι του άρρώστου, περιμένοντας καρτερικά τον θάνατο του συντρόφου της ζωής της.

Την ίδια ώρα, στην κομψή έθιλλα των "Άλμπερτίνι, η ώραία Σάσα έκλαιγε με λυγμούς πάνω απ' το νεκρό του φίλου της.

"Επει' από δυό ώρες, ο Φερδινάνδος έφθανε τρέχοντας στο σπίτι του εργολάβου των κηδεών.

—Πέθανε; ρώτησε η κ. Σεβερν.

—Ναι, και πρέπει να μιλήσω άμέσως στον άνδρα σας.

"Η κ. Σεβερν έμπασε τον υπηρέτη στο δωμάτιο του έτοιμο θάνατου.

—Σεβερν! είπε σιγά ο Φερδινάνδος, πλησιάζοντας στο κρεβάτι του εργολάβου. Σεβερν, φίλε μου! έπανέλαβε πιά δυ-ατά.

—Τι συμβαίνει λοιπόν; κύριε Φερδινάνδε; Μπορείς να το πεις σε μένα. Το ίδιο είναι, ο άνδρας μου δεν άντιλαμβάνεται πια...

"Ο Φερδινάνδος τότε είπε πως είχε μείνει σύμφωνος με την Σάσα ν' άσθανόν στον κ. Σεβερν την κηδεία του μακαρίτη.

"Αλλα την τελευταία στιγμή, ο συμβολαιογράφος άνήγγειλε, πως κατά την έπιθυμία του κόμης, το σώμα του θά μετεφέρ-ατο στην πρωτεύουσα για νά καη, στο κρεματόριο.

—Νά καη ο νεκρός!... Τί κουτές ιδέες έχουν αυτοί οι πλού-ιοι, είπε η κ. Σεβερν άναστενάζοντας.

"Έως ρογος άκούστηκε από το κρεβάτι του έτοιμοθανά-του. "Η κ. Σεβερν έτρεξε κοντά του, έκανε νόημα στον υπη-ρέτη πως το τέλος είχε φτάσει κι' ενώ ο Φερδινάνδος έφευγε,

η κ. Σεβερν άναψε μια τσιγάρα, γονάτισε δίπλα στο κρεβάτι κι' άρχισε νά προσεύχεται. "Ο Φερδινάνδος είχε φύγει, χωρίς νά πιασά το είκοσι πέντε φιορίνια.

Τη άλλη μέρα, η σορός του κό-μης μεταφέρθηκε σιδηροδρομικώς στην πρωτεύουσα και η κηδεία πρώ-της τάξεως, που είχε παραγγελλθή

από τον κομίσιο, χορηγήθηκε για την έκ-κρηση του μακαρίτη κ. Σεβερν, έρ-μολόβου κηδεών.

—Αλλά έχει η ζωή! Όπως θά έ-λθω ο κ. Σεβερν...

Το θέμα της γυναίκας και του έρωτα είναι πάντα ένα θέμα που προκαλεί συζητήσεις και αντιθέσεις. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα που είναι δύσκολο να κατανοηθεί.

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και ουγενήτικου έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]
(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η ζωή του Σούμπερτ στον πύργο Έστερχάου περνούσε ευχάριστη.

Ο πρίγκιψ του φερόταν με μεγάλη καλωσύνη και καταδεικνύονταν και συχνά μάλιστα τον καλούσε στο τραπέζι του.

Μά δεν ήταν αυτά που έκαναν την ευτυχία του Σούμπερτ. Όχι... Κάτι άλλο τον έκανε ευτυχισμένο... Ο έρωας είχε αρχίσει να γεννιέται μέσα στην καρδιά του... Μαί... Ο Σούμπερτ αγαπούσε... Η ασύγκριτη ομορφιά της Καρολίνας δεν τον είχε αφήσει ασυγκίνητο... Μόλις θριασκόταν κοντά της ένοιωθε μια γλυκεία ταραχή να τον πλημμυρίζει ολοκληρωτικά... Μά κι η νέα δεν φαινόταν εντελώς αδιάφορη προς τα αισθήματα του μουσουργού... Συχνά, όταν του μιλούσε η φωνή της έπαυε τέτοιους τόνους, που σπάνια ίσως τους άκουσε ένας ταπεινός διδάσκαλος της μουσικής από την πρίγκιπισσούλα μαθήτριά του...

Μά ο Σούμπερτ ούτε τολμούσε να ύψωση τα μάτια του προς αυτήν, ούτε μάντευε καν πως ο φλογερός έρωας, που είχε γεννηθεί στην καρδιά του εύρισκε ανιστόκριση...

Ήταν ευτυχισμένος όμως που αγαπούσε...

Η περισσότερες ώρες της ημέρας του έμεναν ελεύθερες και τις περνούσε κυρίως στον γειτονικό δάση, των οποίων τα άρτια τοπία, μαζί με τον έρωτά του, αποτελούσαν γι' αυτόν μια ανεξάντλητη πηγή εμπνεύσεως...

Η εποχή εκείνη υπήρξε η πιο γόνιμη για το μεγάλο μουσουργό. Η περισσότερες των συνθέσεων που τον έκαναν ένδοξο, χρονολογούνται από τότε.

Κάθε Σαββατοβράδυ, ο Σούμπερτ τραβούσε για το γειτονικό χωριό, που συμπεριλαμβανόταν κι αυτό στο άπειρο οπτατικό των Έστερχάου, για να παρακολουθήσει το γραμμένο εβδομαδιαίο πανηγύρι, που γινόταν εκεί. Οι χωριάτικοι χοροί κι η χωριάτικη μουσική, τον γοήτευαν... Όταν έβλεπε τους νέους να χορεύουν, κρατώντας από το χέρι τις ώριμες χωριάτοπδες, πόσο λαχταρούσε να βρίσκεται στη θέση τους!

Η Καρολίνα το ήξερε αυτό, όπως άλλωστε ήξερε κι όλες τις συνθήκες της ζωής του, γιατί ενδιαφερόταν πάντοτε να μάθαινε το κάθε τι που σχετιζόταν με τη ζωή του. Κι ο Σούμπερτ πάλι δεν της έκρυβε τίποτε... Δεν είχε κανένα μυστικό από την πολυαγαπημένη του μαθήτριά...

Εκείνο το Σαββατοβράδυ, ο Σούμπερτ είχε πάει, όπως πάντα, στο πανηγύρι του χωριού. Καθόταν σ' ένα τραπέζι, σε μια άποψη γωνιά κι από εκεί παρακολουθούσε τους χορευτές με τα ωραία Ούγγαρες κοστούμια τους που χόρευαν συνοδευόμενοι από μια θαυμασία ορχήστρα Ατσιγγάνων. Όλα τ' άλλα τραπέζια γύρω ήταν πιασμένα από παρέες που γλεντούσαν...

Ο Σούμπερτ είχε αδειάσει το πέμπτο ποτήρι της αφοριμένης μύρας, που του σερβίριζε μια ροδομάγουλη κοπέλλα, όταν ξαφνικά τέντωσε τα μάτια του ξαφνιασμένος...

Μήπως είχε πέσει θύμα οφθαλμαπάτης;

Ποιά ήταν αυτή η πεντάμορφη χωριατοπούλα, που προχωρούσε ανάμεσα από τα τραπέζια και κύτταγε δλόγους σαν να έφαγε να βρή κάποιον; «Ω! δεν υπήρχε καμιά άμφιβόλως... Ήταν η Καρολίνα, η γοητευτική κόρη του πρίγκιψ Έστερχάου.

Οι χωρικοί, που την είχαν αναγνωρίσει κιόλας σηκώνονταν από τα τραπέζια τους και της έκαναν θαθείς υποκλίσεις. Μά γιατί θριασκόταν εκεί;

Ο Σούμπερτ έτοιμαζόταν να σηκωθεί και να πάει να τη χαιρετήσει... μά η Καρολίνα τον πρόλαβε...

Τον είχε δη στο τραπέζι του και γελαστή, πρόσχαρη, έτρεξε άμέσως κοντά του.

—Μά πως ήρθατε εδώ; τραύλισε ο Σούμπερτ.

—Για να σας δω, τού απάντησε η Καρολίνα, και για να διασκεδάσω μαζί σας...

—Μά ο πατέρας σας;...

—Ο πατέρας μου δεν ξέρει τίποτε... Έξ' άλλου λείπει από το πρωί και θα ξαναγυρίσει αύριο... Η αδελφή μου η Μαρία ξέρει μόνο πως ήρθα εδώ... Μά άς αφήσουμε τις συζητήσεις κι άς διασκεδάσουμε...

Όλες η κοπέλλες του μαγαζιού είχαν συγκεντρωθεί γύρω απ' την Καρολίνα, έτοιμες να την εξυπηρετήσουν, αδιαφορώντας για όλους τους άλλους πελάτες.

Η Καρολίνα πέταξε μια νούφα χρυσά νομίσματα στους Ατσιγγάνους της ορχήστρας και τους πρόσταξε ν' αρχίσουν διαχωριστικό χορό, που έμοιαζε με πόλκα.

Κι' άμέσως, μόλις αντήχησαν η πρώτες νότες, πετάχτηκε πάνω κι' αφήνοντας τον Σούμπερτ μόνο στο τραπέζι του, άρχισε να χορεύει...

Τι χορός ήταν εκείνος!... Τι τρέλλα!... Τι χάρις!...

Όχι μόνο ο Σούμπερτ, μα και όλοι οι άλλοι θεαταί, την κινούσαν γοητευμένοι, μαγνισμένοι από τις υπέροχες κινήσεις της...

Κι' όταν πειρά απόκανε, όταν πειρά κουράστηκε, έτρεξε άσπρη κι' ανάλαφρη κοντά στο Σούμπερτ κι' έπεσε δίπλα του σε μια καρέκλα, φωνάζοντας:

—Δώστε μου να πιώ!...

Ο Σούμπερτ της έπρόσφερε ένα ποτήρι αφοριμένη μύρα. Μά η Καρολίνα δεν περιορίστηκε μονάχα σ' αυτό...

Ήπια και δεύτερο, ήπια και τρίτο και τέταρτο...

Ήπια δώδου ζαλίστηκε και τότε ξανάχαινε πάλι να χορεύει... Ήθελε μάλιστα να παρασύρει και τον Σούμπερτ στο χορό της, μα εκείνος δεν δέχτηκε με κανένα τρόπο, γιατί καταλάβαινε πως θα φαινόταν κωμικός με τις αδέξιες κινήσεις του...

Η ώρα έντωμεταξύ περνούσε, προχωρούσε, μά η Καρολίνα ούτε φαινόταν να έχει διάθεση να ξαναγυρίσει στον πύργο της. Ο χορός κι' η μύρα την είχαν ζαλίσει και ήταν τρισαγαπημένη καθώς τρέκλιζε έλαφρά, όταν ήθελε να περπατήσει. Είχε φέρει πάλι την καρέκλα της πλάι στην καρέκλα του Σούμπερτ κι' ο μουσικός ένοιωθε κάθε τόσο ρίγη να περνούν το κορμί του καθώς άκουμπουσε το σώμα της στο δικό του.

Σε μια στιγμή μάλιστα, του πήρε τα χέρια μέσα στα δικά της με μια τρυφερότητα που πλημμύρισε το μουσουργό από ευτυχία.

—Ω! πόσο σας αγαπώ, κύριε Σούμπερτ! τού είπε.

Τά λόγια της όμως αυτά, τά είπε με μια τέτοια αφέλεια, με μια τέτοια παιδιατική αθωότητα, ώστε ο Σούμπερτ δεν μπόρεσε να φανταστεί πως ήταν μια έρωτική εξομολόγηση.

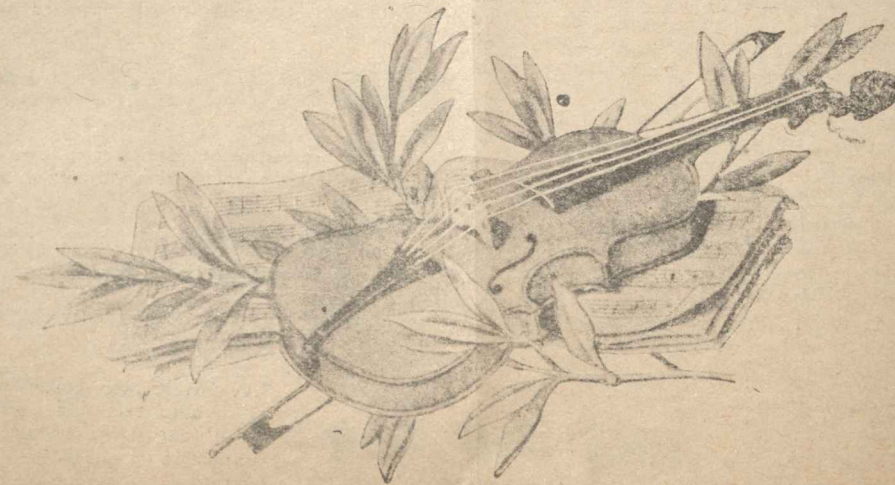
Οι χωρικοί όμως είχαν αρχίσει να οίγνουν πονηρές ματιές σ' αυτό το ζευγάρι.

Πώς; Η κόρη του πρίγκιψ Έστερχάου καταδεχόταν να σφίγη με τα χέρια της τα χέρια ενός άγνωστου ενός ταπεινού ανθρώπου, που από το ντύσιμό του έδειχνε πως δεν είχε ούτε τον παραμικρό τίτλο ευγενείας;

Μά η Καρολίνα δεν έδινε καμιά προσοχή στις ματιές των χωρικών. Ούτε τις αντίλαλους που είχαν ακούσει...

Ήταν αφοσιωμένη στη γλυκύτητα της στιγμής που την πλημμύριζε...

στιγμή εκείνη... (Ακολουθεί)

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
ΑΛΙΣΤΑ!... είπε η μικρή κρεολή. Είπε Μαύρος ο Μαορί, και με τον Φιρμόν, όλο και για την Αφρική μιλούσαν. Δεν μ' άφηνανε όμως να μένω μέσα στην κάρμαρα όταν μιλούσαν.

—Ξέρεις να μου πής, Ζαίρα, πόσος καιρός πέρασε από την τελευταία επίσκεψή του Μαορί, ως την ημέρα που πέθανε ο Φιρμόν;

—Αυτό δεν το ξέρω, κύριε Χόλμς. Θυμάμαι όμως ότι όταν ήρθε για τελευταία φορά εδώ ο Μαορί, ο γέρο-Φιρμόν μου είπε να τους αφήσω μόνους κι' εγώ έφυγα στην άρα, βρήκα τον γέρο-Φιρμόν νεκρό! Κι' ενώ δεν είχα ακούσει ούτε βήματα, ούτε κανέναν άλλο θόρυβο, ο Μαορί ήταν σενάτος!

Ο Σέρλοκ Χόλμς προχώρησε τότε κοντά στον τοίχο κι' άφου έξεκρίμασε από μια παντοπλία ένα βέλος και το έβλεπασε, με μεγάλη προσοχή, είπε στο βοηθό του:

—Χάρρυ, αυτό εδώ το βέλος είναι όπλο των αγρίων πολεμιστών Μαορί. Δεν βρίσκεται δε ποτέ καιρό εδώ μέσα, γιατί, καθώς βλέπεις, δεν είναι σκονισμένο όπως τ' άλλα όπλα.

—Έχετε όπλο, κ. Χόλμς! φώναξε τότε η Ζαίρα. Μάς τ' είχε δώσει το βέλος αυτό ο Μαορί, την τελευταία φορά που μας επισκέφτηκε. Μάς έφερε τακτικά τέτοια δώρα απ' την Αφρική. Μία μέρα μάλιστα μάς έφερε και δυο ζωντανά φείδια, αλλά ο Φιρμόν τα σκότωσε άμέσως.

—Καλά, Ζαίρα. Μπορείς να μάς πής, πώς βρήκες το Φιρμόν, όταν υπήλκε στην κάρμαρα, την ημέρα του θανάτου του;

Η δυστυχισμένη κοπέλλα, στην έρώτησή αυτή του Σέρλοκ Χόλμς, έκανε ένα κύημα τρόμου, λές κι' ήθελε να απομακρύνει από μπροστά της κάποιο άπαισιο και φοβερό δράμα. Μά με μια φωνή που φανέρωνε τη μεγάλη της ταραχή, είπε:

—Τα χαρακτηριστικά του νεκρού ήταν φρικτά άλλοιωμένα. Τό πηγούνη του ήταν κορφαμένο άπ'άνω στο στήθος του και τα μάτια του είχαν παταγή έξω από τις κόγχες τους και κολλούσαν άπαισια. Τά χέρια του πολύ ήταν σφιγμένα, με τόσο δύναμη, που τα νύχια του είχαν μπηχτεί μέσα στη σάρκα. Είπε θαύμα πως δεν τρελλάθηκα καθώς τον είδα έμπε!

—Εδώ ήταν το γραφείο του; ξαπαύστηκε ο Σέρλοκ Χόλμς, δείχνοντας μια άδειαν θέση κοντά στον τοίχο.

—Μάλιστα, κ. Χόλμς, εδώ ήταν. Οι συγγενείς του όμως το είχαν κι' αυτό. Σκαλίσανε όλα τα συρτάρια του και διαρκώς με ρωτούσαν πού ήταν η διαθήκη του Φιρμόν.

—Θυμάσαι σε ποιά κατάσταση βρήκες το γραφείο του Φιρμόν, όταν μπήκες εδώ μέσα και τον είδες νεκρόν;

—Όχι, κ. Χόλμς... απάντησε τρέμοντας η μικρή κρεολή. Τρόμαξα κι' έφυγα άμέσως, χωρίς να ιδώ τίποτε. Οι συγγενείς του Φιρμόν όμως βρήκανε τα συρτάρια άνω-κάτω και με κατηγορούσαν ότι τά έμαξα. Μου μιλούσαν διαρκώς για την διαθήκη του μακαρίτη. Καθώς άκουσα μάλιστα να λένε, εγώ δεν έπαυα καμία κληρονομικό δικαίωμα, γιατί η μητέρα μου δεν ήταν νόμιμη σύζυγος του Φιρμόν.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, κυττάζοντας έξω στον δρόμο, ψιθύρισε σαν να μονολογούσε:

—Ποιά Ζαίρα! Κλέψανε οι άχρηστοι, την διαθήκη και κατηγορούν εμένα!

Και γυρίζοντας άξαφνα προς τον μαθητή του, τού είπε:

—Χάρρυ, βλέπεις αυτό το σκυλί που τριγυρνάει στο δρόμο; —Μάλιστα, διδάσκαλε.

—Ποπόν, πήγαινε να το φέρης μέσα στο σπίτι. Ο νεαρός αστυνομικός έφυγε άμέσως από το δωμάτιο και κατέθηκε τη σκάλα μουρμουρίζοντας:

—Τι παράξενες ιδέες έχει κάποτε ο κ. Χόλμς!... Δεν μπορώ να καταλάβω τι του κατέθηκε τώρα να μου πη να μπάρω μέσα στο σπίτι αυτό το βρωμόσκυλο!

Σε λίγη ώρα ύστερα, ο Χάρρυ τα κατάφερε μιά χαρά. Τό πεινασμένο σκυλί τον άκολούθησε ξοπίσω, κουνώντας τη μα-

δημένη ούρά του. Μόλις όμως πέρασαν το κατώφλι της αώλης, ο Σέρλοκ Χόλμς, που έσπεκε στο παράθυρο, φώναξε στο μαθητή του:

—Χάρρυ, φύγε μακριά απ' το σκυλί, μη σε χτυπήσω, κατάλαθος.

Ο Χάρρυ απομακρύνθηκε πράγματι, κι' άμέσως ένα βέλος σφύριξε στον άέρα και τρύπησε το δυστυχισμένο σκυλί στη ράχη.

Ένα εύρησκα πόνου αντήχησε τότε και το κακορροϊκό ζώο προσπάθησε να φύγη, τρέχοντας. Δεν έκανε όμως ούτε ένα βήμα κι' έπεσε, την ίδια στιγμή, καταγής, σαν να τ' ογτύπησε κεραυνός! Έσπάρταξε κατόπιν δυο-τρεις φορές, το στόμα του γέμισε άφρους κι' έμεινε, μέσα σε δυο δευτερόλεπτα, άκίνητο, νεκρό.

Ο Χάρρυ και η Ζαίρα τά είχαν χαμένα.

Ο Σέρλοκ Χόλμς κατέθηκε κάτω, έσκυψε πάνω απ' το σκυλί και, τραβώντας, με προφύλαξι, το βέλος απ' τη ράχη του, ψιθύρισε:

—Καλά τ' είχα υποψιαστή! Ο θάνατος του Φιρμόν, δεν ήταν φυσικός.

Κι' αποτεινόμενος κατόπιν στο Χάρρυ και στην Ζαίρα, που είχαν τρέξει κοντά του, τούς είπε:

—Αυτό το βέλος, παιδιά μου, είναι βουτηγμένο μέσα σ' ένα δηλητήριο, το οποίο η φυλή της Αφρικής ονομάζουν «γκομπις! Το δηλητήριο αυτό είναι πάντοτε θανατηφόρο, όπως και το 'ινδικό «κουρέρε».

Ο Μαορί, λοιπόν, έστειλε μ' αυτό στον άλλο κόσμο, τον παλιό του φίλο Φιρμόν.

Κατόπιν ο δαίμονος αστυνομικός, βλέποντας τη φτωχή Ζαίρα να σκουπίζει τα δάκρυά της, πρόσθεσε:

—Είπε κακός ο κόσμος, παιδιά μου! Ο άνθρωπος είναι χειρότερος κι' απ' το πιο άγριο θηρίο.

Η ανία του πλουτισμού τον κάνει να μη σέβεται τίποτε, να μην έχει ούτε ιερό, ούτε δαίο. Ο Μαορί ίσως να θυσιάζονταν κάποτε για το Φιρμόν. Για να γίνει όμως κύριος της περιουσίας του, δεν έδίστασε να τον δολοφονήσει.

—Αχ!... Άς βρούκαμε τα ίχνη των κακούργων!... φώναξε τότε ο Χάρρυ δυνατά.

Ο Σέρλοκ Χόλμς άκούγοντάς τον, χαμογέλασε. Κι' άφου τούλιζε το βέλος μέσα σ' ένα χαρτί, είπε στο βοηθό του:

—Χάρρυ, πήγαινε το αυτό στον έπιθεωρητή της αστυνομίας Ουλλσάν, πές του τί είδες και ζήτησε του ένα ένταλμα σύλληψης κατά το Μαορί.

—Κι' η Ζαίρα... τον ρώτησε ο Χάρρυ, κοκκινίζοντας και χαμηλώνοντας τα βλέμμάτα του.

—Θά την πάρα στο σπίτι μας και θά την εμπιστευθώ στην κυρά Μπώνε. Απάντησε ο Χόλμς, κοιτάς στην καλή μας οίκονομο, θά είναι άφοβισμένη από κάθε κίνδυνο, ενώ εδώ, πούος ξέρει, πόσες παγίδες της έχουν στήμένες. Της τ' άπρότεινα αυτό της Ζαίρας, όταν βγήκες στο δρόμο, και δέχτηκε.

Κι' αποτεινόμενος στην ομορφή κρεολή, της είπε:

—Ετσι δεν είναι, Ζαίρα; —Η άθωα κοπέλλα χαμογέλασε.

—Βλέπεις λοιπόν, Χάρρυ, ξανάπε ο διάσημος αστυνομικός, ότι φροντίσα κι' εγώ για μερικά πράγματα!...

—Κύριε Χόλμς, είπε τότε η Ζαίρα, μια στιγμή και θά γυρίσω.

Κι' έτρεξε μέσα στο σπίτι. Σε λίγα δευτερόλεπτα ξαναγύρισε, κρατώντας ένα δέμα από διάφορα έγγραφα στα χέρια της.

—Δεν ξέρω τί γράφουν αυτά τα χαρτιά, είπε η κρεολή στο Σέρλοκ Χόλμς. Μου είπε όμως ο γέρο-Φιρμόν να τά δώσω σε σάς, γιατί απ' αυτά εξαρτάται το μέλλον μου.

—Καλά, παιδί μου, θά τα ιδούμε άργότερα, της είπε ο Σέρλοκ Χόλμς. Τώρα, πρέπει ναρθής μαζί μου. Δεν πρέπει να ζής πειά εδώ μέσα μόνη σου. Έκα...

(Ακολουθεί)

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Οι τερατώδεις γάμοι των Περσών, των Πάρθων, των Ίνκας κτλ. Ο γάμος στην Ελλάδα. Η κοινωνική θέσις της αρχαίας Ελλάδος. Τι γράφει ο Δημοσθένης. Οι γάμοι στη Ρώμη και στο Βυζάντιο. Η ένωσις του Ιουστινιανού και της Θεοδώρας. Πώς ιδρύθηκε η Μασσαλία. Ο γάμος του Πρώτου και της Γυπτίδος. Το διαζύγιο στην Αμερική, κτλ.

που τους έδωσε ο πρώτος γάμος, τρέχουν ως επί το πλείστον να γνωρίσουν άλλα δεσμά !...

Ας δούμε τώρα τι αντίληψεις είχαν άλλοτε, στα παλιά τα χρόνια, για το γάμο.

Οι αρχαίοι Πέρσες συνήθιζαν να παντρεύονται τις μητέρες τους, τις κόρες τους κι' αυτές ακόμα τις εγγονές τους !... Τό...καλό παράδειγμα το έδιναν πρώτοι οι μάγοι. Και το άρσενικό παιδί, που θα γεννιόταν από το γάμο ενός παλληκαριού... με την μητέρα του, το είχαν δλοι σε μεγάλη εκτίμησι και ύποληρη, επειδή πιστέναν πως ήταν προικισμένο με υπερφυσικές ιδιότητες !

Τό ίδιο έκαναν και οι Φοίνικες, οι Μήδαι και οι Πάρθοι. Οι τελευταίοι μάλιστα τιμούσαν τους τερατώδεις αυτούς γάμους, απαράλλαχτα όπως και οι Περσобоιοι, πριν από την εγκαθίδρυσι της βασιλείας των Ίνκας.

Οι Πτολεμαίοι Λαγίδαι παντρεύονταν τις αδελφές τους, για να μη τις πάρουν ξένοι άνδρες και εκπληρωθεί η οικογένειά τους. Στα παλιά τα χρόνια οι Λαοί και οι Γερμανοί έπαιρναν κι' αυτοί γυναίκες τις αδελφές τους, χωρίς όμως να δικαιολογούν αυτή την πράξη τους, όπως έκαναν οι Πτολεμαίοι.

Ο Γάλλος περιηγητής Ντν Τέρτο αναφέρει στο σύγγραμμά του «Ιστορία των Αντίλλων νήσων», που έβδόμη στα 1671, ότι οι κάτοικοι του Άρχιτελάγους αυτοί παντρεύονται τις...μητέρες και τις θυγατέρες τους. Ισχυρίζεται μάλιστα ότι σ' ένα νησί, είδε έναν ιθαγενή να έχη δυο γυναίκες : τη μητέρα του και την αδελφή του !... Θεωρούμε περίεργο να πούμε ότι δεν αναλαμβάνουν καμιά εθνή για την αλήθεια του ισχυρισμού αυτού του Γάλλου περιηγητού.

Οι αρχαίοι Έλληνες, οι στυλοβάται του σημερινού πολιτισμού, άνθρωποι με ανώτερη, φωτισμένη αντίληψη, δεν μπορούσαν βέβαια να εγκρίνουν αυτού του είδους τις ανατριχιαστικές ενόσεις. Παντρεύονταν κανονικά, με γυναίκες δηλαδή που δεν είχαν την παραμικρή συγγένεια μεταξύ τους. Τους γάμους των τους έκαναν κατά προτίμησι τον μήνα Γαμηλιώνα. Η γυναίκα όμως δεν έπαιζε κανένα ρόλο στη ζωή τους. Δεν της έδιναν ποτέ το δικαίωμα νάχη γνώμη σε σοβαρά ζητήματα.

Ο Δημοσθένης λέει σχετικά τα εξής επαγγελματικά : «Έχουμε εταίρους για τις ηθόνες της ψυχής. Έχουμε παλακίδες για τις ηθόνες των αισθήσεων. Έχουμε και νόμιμες γυναίκες για να μας κάνουν πιστέρες και να φυλάγουν το σπίτι μας...».

Είπε μια μεγάλη αλήθεια, ότι στην αρχαία Ελλάδα η νόμιμος σύζυγος δεν διέφερε και πολύ από τις παλές σκλάβες των χαρμενών της Ανατολής. Από τη στιγμή που θα έπαιρνε — σε ηλικία δεκαπέντε χρόνων συνήθως — έναν άνδρα, ή οποίος είχε πολλές φορές τα τριάντα και τετραδάσκα χρόνια απ' αυτήν, ήταν υποχρεωμένη να μείνη διαρκώς κλεισμένη στο σπίτι της... Δεν έβγαίνε ποτέ έξω, ούτε και όταν γινόταναν ή δημόσιες τελετές του Αδωνίδου, κατά την διάρκεια των οποίων δλοι οι άνδρες και όλα τα κορίτσια έπρεπε να βασιονταν στους δρόμους... Αποκλειστική απασχόλησις της Έλληνιδος σύζυγου ήταν να επιβλέπει το νοικοκυριό του σπιτιού της, να διατηρή καθαρό το γυναικονίτη της, να μορφήν τις κόρες της... Αν είχε και γιου, δεν μπορούσε να εξασκήση καμιά επίδρασι σ' αυτούς. Δεν μπορούσε ούτε να τους μαλώση, ούτε και να τους δώσει μια συμβουλή !... Αυτά ήταν δουλειά του πατέρα τους...

Οι Ρωμαίοι έκαναν τους γάμους τους χωρίς ποιητές και τελετές. «Όταν ένας νέος — και νέος, σε ηλικία γάμου, έθεωρούντο στην αρχαία Ρώμη τ' άγορά που έβλεπαν τ' δεκατέσσερα ! — έβλεπε καμιά κοπέλλα... δώδεκα χρόνων και την κρατούσε κοντά του κανένα χρόνο, ή νέα ήταν πια νόμιμη γυναίκα του. Απαγορευόταν όμως

αυστηρά ή σύναψη γάμου μεταξύ κηδεμόνων και κηδενομενώνων, πατρικών και θυγατρικών μονομάχων ή γυναικών άσυνων ήθων. Η απαγορευτική αυτή διαταγή ίσχυαν και στη Νέα Ρώμη, δηλαδή στο Βυζάντιο, ως τη μέρα που ο Ιουστινιανός αγάπησε τηλέλλα και πορφορά τη Θεοδώρα, ή οποία, ως γνωστόν, άπολούσε από το έσσυρο της μορφοφίας της και της οποίας οι γονείς ήταν ύπνρητα στον Παύδρομο...»

Μά ο Ιουστινιανός, άδιαφορώντας για την ταπεινή κοινωνική θέσις της Θεοδώρας, άποκάσσε να την κάνει γυναίκα του... Και παρ'όσο με τόση θέρη τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό και θεο του να τον επιτρέψη να κάνει αυτόν τον γάμο, ώστε εκείνος αναγκάστρε στη τέλος, για να ξεφορτωθή τον άνημπο του, να εκδώσι διάταγμα, σύμφωνα με το οποίο κάθε έταίρα θα μπορούσε να παντρευτή κι' έναν άρχοντα ακόμα, με το όητό όρο να δηλώσει μεταμέλεια για το παρελθόν της... Η Θεοδώρα, φυσικά, δεν έφερε καμιά αντίρρηση σ' αυτό.

Κι' έτσι ο Ιουστινιανός μόρσε να πάρη γυναίκα την άγαπώμενη του και να την άρπάσει, μάλιστα, και στο θρόνο της βασιλείας των πόλεων, όταν έγινε αυτοκράτορας, μετά το θάνατο του θεού του...

Ο θεσμός του διαζυγίου καθιερώθηκε από τα πρώτα χρόνια της ίδρύσεως της Ρώμης. Με τη διαφορά ότι χειρίστρε να πάντουν πέντε αιώνες, ως ότου άποφασίσουν οι άνθρωποι να έπαιρουν αυτό το...ευνεργητικό ! Κι' έφτασε να γίνει ή καλή άρτη για να πάρουν άμέσως τα διαζύγια μορφή έπιδημίας, μέχρι το σημείο να θεωρούνται φαινόμενα τα άνδρόγυνα εκείνα, που ζούσαν μαζί πνο από ένα χρόνο !...

Υστερ' από είκοσι περίον αιώνες, οι Άμερικανοί έπρουν σήμερα να σπένουν και πάλιν το ρεζόο των διαζυγίων. Δεν τους φτάνει να μπορούν να κάνουν ένα ταξιδάκι, ως την περίφημη πόλη Ρένα, τις οποίας οι τοπικοί νόμοι εύνοουν την έκδοσι διαζυγίου. Νομίζουν ότι και στο Ρένο άπαύονται άρισμένα άντντωσείς και άρκετών ήμερών τρεχάματα, για να έπιδωθή ή άπόφασις του διαζυγίου. Και προτιμούν να πάνε στη Λεττονία, όπου το δικαστήρια δύνανται μέσα σε δυο μονάχα λεπτά της ώρας τ' άρσει το δεσμό του γάμου...

Από μια περίεργη αντίθεσι, εκείνοι άρχισ' οι Λαοί που τους θεωρούμε βαρβάρους, περιέβαλαν άνέκδοτο το θεσμό του γάμου με την μεγαλειότητα ποίης.

Στους Κέλτας ήτοχε το έθιμο να διαλέξη μόνος της ή νέα τον άνδρα της. Κανείς δεν μπορούσε να την έξαπαγκάση να πάρη ένα σύζυγο, για τον όποιο δεν άσθανότανε έσχωριστή κλίσσι. Όταν μια κοπέλλα έρπασε σε ηλικία γάμου, είδοκωήντο δλοι οι ύποψηφοι γαμπροί της περιφέρειας να συγκεντρωθούν, μα άρρωστη μέρα, γύρω από ένα καλοστρωμένο τραπέζι. Και έχιζε τότε ένα φαγοπότι, που βαστούσε πολλές φορές δώδεκ' ήρα μερόνυχτα ! «Έτρεπε, βλέπετε, ή νέα να γνωρίσει καλά όλους τους γαμπρούς και να διαλέξη από αυτούς έναν, τον καλύτερο κατά τη γνώμη της.

Και όταν, τέλος, ή κοπέλλα έκανε την έλογή της, προσέφερε ποίη της στον νέο της προτιμήσεώς της ένα κίτελλο γεμάτο καθαρό νερό. Η χειρονομία αυτή σήμαινε ότι ή νέα είχε διαλέξει όρισμ'ά τον καλύτερο σύζυγό της.

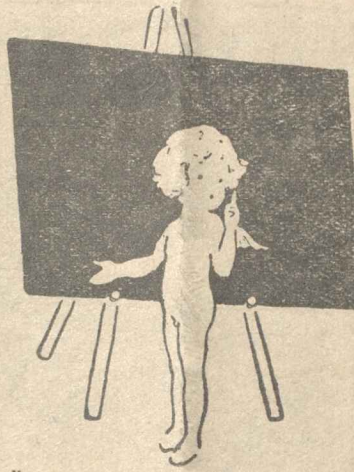
Αυτό έκανε και ή Γυπτίς, κόρη του Νάνος, που διαβόητον άρτη των Σεγοβιργών, που έμεναν στις έκβολές του Ροδανού ποταμού. Πρεσέφερε, κατά τη διάρκεια ενός...πρωγυμιαίου φαγοποτίου, το σπουδαίο κίτελλο στον Πρώτο, το όρωό παλληκάρι, το όποιο είχε πει σ' αυτά τα μέρη από τη Φώκαια, συνωδεύμενο από άρκετούς σκωπν τριώτες του.

Εξέρετε τώρα ποιά ήσαν τ' άποτελέσματα αυτής της χειρονομίας ; Να μείνη ο Πρώτος στην περιφέρεια εκείνη και να ίδρύη τη λαοαία, στην έκταση που του παραχώρησε ο πεθερός του για πρόσά !...

Στους παλούς Φράγκους έμφανίζετα για ποίη φορά το βελανί και σούρ συγγενούς έθιμο των άρραβόνων. Σε όρισμ'ές έπαρτες της Γαλλίας σήζεται ακόμα μια συνήθεισι των Φράγκων. Προσέγγιστε στη νύφη ένα σκευοκλάκι, μέσα στο όποιο είνε ραμμένα δεκατρία ρα σά νομίσματα. Το δώρο αυτό το έκαναν, στα παλιά τα χρόνια οι δλοι οι Φράγκοι στις γυναίκες τους, ως μερίδιο από το τελευταίο κίτελλο κό τους !...

Στον ΙΑ' αιώνα, όταν άδηγούσαν κανένα κατάδυο στην άρνησι, μια γυναίκα μπορούσε να τον σώση την τελευταία στιγμή από το θάνατο, λέγοντας ότι είνε πρόθυμη να γίνει γυναίκα του. Στα 1383, μια κοπέλλα, Ιωάννα Μουρουνόν όνόματι, γλ'ήσε από το σπυρί της άρχόνος έναν καπάδικο, για να τον δέση με τα σπυρία του γάμου.

Τον καιρό που όργιζε ή τρομοκρατία της Γαλλικής έπαναστάσεως, ένας εφ'άναττος άδράκατος έπενόρησε ένα νέο είδος μαρτυρη

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ... Η ΚΛΕΨΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

(Τι άναφέρει ένα κατάστιχο του Έπιτηρητού του Άργυροφυλακείου των Άνακτόρων.)

ΣΦΑΛΛΩΣ ο τίτλος της σελίδος αυτής θα σας φανή παράξενος. Κλεψίες στ' άνακτορα !... Κατά τους μεγάλους χορούς μάλιστα των άνακτόρων ; Και ποιοί ήσαν οι κλέπται ; Άλλη έκκληξις έδώ... Ποιοί ήσαν οι κλέπται ; Άπλούστατα, οι καλεσμένοι στους χορούς. Όχι δλοι, φυσικά. Άρκετοι όμως απ' αυτούς. Άρκετοι από τους έξεχοντας καλεσμένους κι' απ' τις φώρες καλεσμένες... Τό περιεργό και άξιοσημείωτο αυτό γεγονός μας τ' άποκαλύπτει ένα κατάστιχο του Έπιτηρητού του Άργυροφυλακείου των άνακτόρων, το όποιον περιήλθε τελευταίως στα χέρια μας. Δεν πρόκειται, συνεπώς, περι φαντασίας, ούτε και περι σκωφαντίας.

Πάνν να σκωφαντήσουμε, άλλωστε ; Τέτοιον είδους κρούσματα σπάναν άλλοτε και εις Παρισίους... Οι καλεσμένοι στις Βερσαλλές, πάλι ποτε, συνήθιζαν να συνωφώνουν από το τραπέζι διάφορα κρησά και άρρωτά έπαρταξία σκεύη. Τόσο μάλιστα το είχαν παραμα, ώστε στο τέλος ή ύπηρεσία των άνακτόρων έδωσε στα τραπέζια ένα ισχυρό έσχωριστικό—πολλά από τα έπαρταξία σκεύη ή απ' τις φώες άλυσσίδιτες !...

Και άλλωχο χορό έπαιρτη έκλάτη κάποτε από κάποιον Γάλλο πειρητή, απ' το δωματίο του βασιλέως της Γαλλίας. Ο ευνεής αήτης μάλιστα την έπαθε. Γιατί, κατά διαβολική σύμπτωση, το έπαρτα, κρησμένο από όρα πόνι, άρχισε να χτυπά μέσα στην καμνη του, ένα βροστόν ακόμα στ' άνακτορα, από του βασιλέως του !

Τι έγινε τότε, το φαντάζεσθε εύκολα, βέβαια. Όπόσο, ο βασις συγχώρησε τον κλέπτη και του χάρισε το κλοπιμαίο...

Και τώρα, άφού έξηγηθήκαμε άρκετά, έλθουμε και στα δικά μας. Χωρίς σό... να σας άντιγράφουμε έδώ πιστά με τις σελίδες από το κατάστιχο του Έπιτηρητού του άνακτορικού Άργυροφυλακείου.

Ποιά λαπόν ! Άπολαίσατε :

«Είς τον χορό των άνακτόρων της 14ης Ιανουαρίου 1887 άπολώθησαν (έκλάτησαν μ' ένα λαπόν) τα εξής :

Ένα μικρό και ένα μεγάλο μαχαίρι του φαγητού.

Ένα μαχαίρι μικρό του γλυκίσματος.

Ένα σπυμένο κουτάλι του άλατος.

Ένα προυνάκι μικρό.

Και παρακάτω :

«Είς τον χορό και τα γεύματα επί τη Εις... (όπου) του βασιλέως Γεωργίου, τη 19η Ιανουαρίου, άπολώθησαν (διάσσε πάντοτε έ... λαπόν) τα εξής :

Ένα προυνάκι του φαγητού Σκυλίτσης.

Ένα μαχαίρι του τυριού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρά.

Ένα προυνάκι του γλυκίσματος άργυρού.

Ένα μαχαίρι του φαγητού, της κασέλλας.

Ένα μαχαίρι μικρό ήμισι, της κασέλλας.

Ες άλλην σελίδα αναφέρονται, σ'όν τοις άλλους, και τα εξής :

«Είς τους γάμους του διαδούου άπολώθησαν τα εξής :

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό άργυρού.

Ένα κουτάλι του φαγητού άργυρού.

Ένα μαχαίρι μικρό.
Δύο μαχαίρια φαγητού Δανίας.
Ένα κουτάλι της σούπας Δανίας. κλπ. κλπ.

Είς άλλην πάλιν σελίδα :
«Είς τον χορό της 2 Ιανουαρίου 1889 άπολώθησαν τα εξής :
Δύο προυνάκια μικρά, Δανίας.
Δύο κουτάλια φαγητού άργυρά.
Δύο μαχαίρια μικρά Άγγλικά.
Ένα προυνάκι φαγητού, Δανίας.

Και παρακάτω :
«Είς το ταξιδιον της Λαρίσης άπολώθησαν :
Ένα κουτάλι έπίχρσο.
Ένα μαχαίρι έπίχρσο.
Ένα μαχαίρι μικρό έπίχρσο, Άγγλικό.
Ένα κουτάλι του πιπεριού έπίχρσο, Δανίας.

Παρόμοιες αλώσεις, ήτοιτες και μυστηριώδεις, αναφέρονται σκευές στο άποκαλυπτικό αυτό κατάστιχο.

Και άναφορές όμως υπέβαλε σχετικώς με τις αλώσεις αυτές στο Άλφαρχείο ο Έπιτηρητής του Άργυροφυλακείου.

Ίδου μία εξ αυτών :

«Πρός το Σεβαστόν Άλφαρχείον

Είδοποιώ το Σεβαστόν Άλφαρχείον ότι κατά το τελευταίον ταξιδιον των Α.Α.Μ.Μ., των βασιλέων, άπολώθη ένα κουτάλιον του άλατος, φέρον την μάρκαν της Α.Μ. της βασιλείας. Παντοίσοπος προσέπαθησεν όπως εύρω αυτό, άλλ' εστάθη άδύνατον.

Υποσημειούμαι, εύπειθέτατος,

Ο Έπιτηρητής του Άργυροφυλακείου
Α. Χ.

Να και μια ακόμη χαρακτηριστική άναφορά του Έπιτηρητού του Άργυροφυλακείου των άνακτόρων :

«Πρός το Σεβαστόν Άλφαρχείον

Είδοποιώ το Σεβαστόν Άλφαρχείον ότι εις τον χορόν και το σούπε της Πρώτης του Έτους άπολώθησαν ένα προυνάκι έπίχρσον (Ντεσέρ), με την μάρκαν της Α. Μ. της βασιλείας, και ένα κουτάλι της μουστάρδας της αυτής μάρκας.

Έν Αθήναις, τη 3 Ιανουαρίου 1876.

Ευπειθέτατος

Α. Χ.

Και τώρα προβάλλει το ερώτημα : Γιατί μερικοί των καλεσμένων έφρόντιζαν να τρεπώνουν τα έπαρταξία αυτά σκεύη, διατρέχοντες τον κίνδυνο της άποκαλύψεως και του έσχεματισμού ;

Μην έξηγατε άποτίσως στα άναφάρτα στην άρχη του παρόντος για τα σχετικά κρούσματα στις Βερσαλλές. Το κακό συμβαίνει μοιραίως και άναποφύκτως. Άλλοι κλέπταν και για την άξια του και οι πολλοί για να έχουν το κλοπιμαίο ως σούβλι. Η κλοπή των άνακτόρων χωρίς την τελευταία ατία είχαν άσφαλώς ως κίνητρον.

Μερικοί από τους καλεσμένους έπαρταν και από το άνακτορικό τραπέζι, για να το έχουν ως ένθιμο... Και το κακό έσχωλοιδούσε. Από χορού εις χορόν... Από γευμάτων εις γεύματα. Και ο Έπιτηρητής του Άργυροφυλακείου... κατέγραφε στο κατάστιχό του τις αλώσεις. Και ήμεις τις φρονούμε σήμερα στην δημοσιότητα... Χωρίς φόβον και χωρίς πάθος...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

«Όταν ή περσική καλλιτέχνης Σοφία Αγοού έπισκέφη τον Βολταίρο, ο τελευταίος της είπε :

—Α ! δεσποίνε, έχω στη σάχη μου όγδονατέσσερα χρόνια κι' έκανα όγδονατέσσερες άνοδιες.

—Και το θεωρείτε σπουδαίο !... του απάντησε ή καλλιτέχνης. Εγώ δεν είμαι παρά σαράντα χρόνων κι' έκανα περισσότερες από χίλιες άνοδιες !...

—Α, πόσο μ' άρέσει να κοιμεινάζω ! είπε κάποτε ή δούκισσα Ντε Μαιν στην περίφημη ήθρητο δεσποινίδα Ντελνιναί. «Όλο μ' άρέσει κι' εγώ δεν άκούω κανένα !...

Η δούκισσα Ντε Μαιν ήταν ή μεγαλύτερη γλωσσού της εποχής της.

PIERRE LOMBARDI

Η "ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΕΣΤΟΝ", ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η ΖΟΖΕΦΙΝ ΜΠΑΙΚΕΡ ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ", ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ

Μια ώρα με τη «Μαύρη Αφροδίτη», Ένα πρωτότυπο «έντερντιν» στην κρεβάτοκαμάρα της. Τα ταξίδια της από την Πόλη. Μια μακρινή: η μικρούλα «Ταμάν». Τα δυστυχισμένα παιδικά χρόνια του «Μαύρου Αστέρου». Πένιν και των γονέων! Οι πρώτοι θρίαμβοι, κτλ. κτλ.

Ένα σκίτσο της Μπαϊκερ

«Η ώρα 12.30», στο χώρο της «Μεγάλης Βρετανίας». Ένα πλήθος κόσμου φωνάζει, συνωστίζεται και περιμένει ανυπόμονα τη Ζοζεφίνα Μπαϊκερ. Έξω από τις πόρτες γίνονται μιά: —Η Μπαϊκερ! Η Μπαϊκερ!... Μια μεγάλη και δυνατή κοίτη ανοίγει δρόμο μέσα στον κόσμο και στέκεται μπροστά στη «Μεγάλη Βρετανία». Από μέσα βγαίνει αέρας μια μεγάλη γυναίκα με έναν παράξενο σκονάφο στο κεφάλι, που μοιάζει με το χένισμα των γυναικών του Κουρά. Με το άριστερό της χέρι σφίγγει πάνω στο στήθος της ένα μαύρο γατάκι. Η μεγάλη γυναίκα κοιτάζει τον κόσμο με δύο άσταφρα μάτια, σαν κοροϊφτικό, γελεί ή ηγνεί, δείχνοντας τα χάντσοι δόντια της και τρέχει να σωθεί μέσα στο χάλι. Ο συνωστισμός κι η φωνή των θαυμαστών έχουν κατατρομάξει το μαύρο γατάκι...

Ύστερα από μισή ώρα, η Ζοζεφίνα Μπαϊκερ, δροσερή, με έναν διπλό αέρα στις κινήσεις της, κατεβαίνει στο χάλι κι αποσύρεται με πέντε δημοσιογράφους σ' ένα ιδιαίτερο σαλόνι.

Εκεί πέρα, επί μια δολομική ώρα, έδωσε το «έντερντιν», που διαβάσατε στις εφημερίδες.

Το απόγευμα, στις 5 ή ώρα, νέα δεξίωση. Τα ίδια λόγια, ή ίδιες απαντήσεις, σε άλλο περιβάλλον: στον κοινό της μαύρης χορείας! Η Ζοζεφίνα Μπαϊκερ, γυμνή κάτω από το μεταξωτό πέπλο, μοιράζει χαμόγελα, απαντήσεις και κοκτάιλς...

Τι πρέπει να γίνει; Με κάθε τρόπο πρέπει να μείνουμε τελευταία, για να της πάρουμε μια πρωτότυπη και μεγάλη συνέντευξη για το περιοδικό μας. Προσποιούμεθα ότι φεύγουμε κι εμείς, κι έπειτα, με την πρόφαση ότι ξεχάσαμε μια άριστη ειδήσις για το «Μπουκέτο», ανεβαίνουμε πάλι στον κοινό της.

Η ώρα είναι 7.30'. Η «Μαύρη Αφροδίτη» παίρνει το μπάνιο της. Το μαύρο γατάκι, συνωστισμένο πάνω στο μεταξωτό πέπλο, μάζι καττάζει με τα διαβολικά μάτια του. Η ατμόσφαιρα είναι θερμή, προσηνής... Αξάρνα ανοίγει ή πόρτα και μπαίνει η «Μαύρη Αφροδίτη», τυλιγμένη σ' ένα κάτασπρο μαντί. Μόλις είχε βγει από το μπάνιο της.

Τι θέλετε; μάζι ρωτάει, κι έ-να παιχνιδιάρικο γέλιο στα μάτια.

Τη ζωή σας.

Η Ζοζεφίνα Μπαϊκερ ξεσπάει στο χαρακτηριστικό εκείνο ήχηρό γέλιο της.

Τη ζωή μου; Με τρομάξετε... Είναι άεικίνητη. Σιάχνει τα μαλλιά της στον καθρέφτη, χαϊδεύει το μαύρο γατάκι της, κάνει αυτοσχέδιες φιγούρες χορού και με μια άστραψα ταχύτητα ξεσπάζει πάλι κάτω από το πέπλο. Θέλει να ξεκορυστή. Παρσιονέ-ται;

—Έκανα ένα πολύ άσχημο ταξίδι. Στην Πόλη χόρεψα άρρωστη, με πυρετό. Σήμερα το πρωί ξύπνησα βραγυσσάκι. Ο ήλιος σας δώσω κι έκανε καλά. Αναζωογονήθηκα. Είμαι ευχαριστημένη...

Η «Μαύρη Αφροδίτη» μιλάει ζοφρά, άσυνάρτητα, αδόκητα...

Νομίζω κανείς ότι η σκέψις της χοροηδονής μέσ' στο μυαλό της...

Αυτό το ανεξάντλητο κέρι της, που ξεσπάει διαρκώς σε γέλια, είναι το μεγαλύτερο, το πολυτιμότερο, το πιο αξιοθαύμαστο χάρισμά της...

Θέλετε τη ζωή μου; Άκούστε: Γεννήθηκα στις 3 Ιουνίου του 1906 εκεί κάτω, στο Μισσουρί. Πολύ όμορφο, πολύ διασκεδαστικό το Μισσουρί... Ξέρετε το Σαιντ Λούις; Έχει μεγάλα, κίτριντα φτωχοί, φτωχοί μαύροι, που παρι-

JOSEPHINE BAKER

Η Ζοζεφίνα Μπαϊκερ

(Φωτογραφία χαρισμένη στο «Μπουκέτο», με α-τογραφία σκέρασις της μαύρης χορεύτριας)

νομόμαστε διαρκώς, γιατί πεινούσαμε. Ο πατέρας μου ήταν Ισπανός. Η γιαγιά μου μαύρη. Η μητέρα μου, μαύρη. Έχω έναν αδελφό και δύο αδελφές. Αλήθεια, σάς είπα πως λένε το γατάκι μου; Είναι η «Ταμάν», το έχω μαζέψει από το δρόμο. Ένα άδικο γατάκι. Στο Παρίσι είχα και μια άσχημη κατσικούλα, την «Ταντοτά...». Πά να βρωσάει τώρα...

Μεγαλώσατε λοιπόν στο Σαιντ Λούις; —Γιέ, μιά φρέν τ... Όταν ήμουν πέντε χρόνων άρχισα να ηγαίνω στο σχολείο. Μά δεν υπο άρεσε. Μπάρ... Έκανε χιόνι κι ήμουν... Κι' εγώ ήμουν και μάλλον κι' όλα τον κόσμο. Έπειτα είχα και μια κακή συνήθεια: Έκανα γρομιάσεις! Κι' αυτό πείραζε τη δασκάλα μου. Ά! την έκανε έξω φρενών...

—Τι σάς άρεσαν τότε; —Οι βασιλείς και η βασιλίσσες. Όταν ήμουν μικρή, έλάτρευα τους χρυσοστόλιστους βασιλείς και τις πεντάμορφες βασιλίσσες, με τα μαξωτά και τα διαμάντια. Κι' όμως δεν είχα δη κανένα βασιλιά... καμιά βασιλίσσα... Τους φανταζόμουν! Ύστερα, όταν μεγάλωσα, τους έβγαλα. Ναί... Τώρα δεν τους θυμάμαι πια...

—Γιατί γίνετε χορεύτρια; —Γιατί, όταν ήμουν μικρή, έκρηνα! Ήμουν το πιο φτωχό, το πιο δυστυχισμένο κορίτσι του κόσμου. Δεν είχα κλάτσε... Για να έσομαι λοιπόν χοροηδόσα κι' έκανα σπασιμωδικές κινήσεις. Έτσι έμαθα να χορεύω. Δεν μ' έμαθε κανείς χορό. Δεν είχα χορευτήρα... Είχα μια γυναίκα, που κάνει ένα σωρό κινήσεις, όπως θέλει, για να ξεφορτώ ένα αίσθημά της, μια σκέψη της. Όταν ήμουν ένα μικρό εγκέφαλο στο Μισσουρί, γύρω της Φιλαδέλφειας, ή συνάδελφοί μου με περιφρόνησαν και με κοροϊδούσαν, γιατί έχορνα σαν... μαμμού! Ξέρετε, εγώ λατρεύω τους πιθήκους. Κι' όχι μόνο αυτούς, μα και τις γάτες, τους σκύλους, τους παπαγάλους, τις κατσικούλες, ακόμα και τα... κείδια. Όταν ήμουν μικρή, μάθενα από το δρόμο όλο χαμένο ζώο ειδικά μου. Στο Παρίσι, εδώ και έξη χρόνια, είχα ένα σκυλάκι, τρεις γάτες, ένα παπαγάλο, δύο καναρίνια, τρεις κατσικούλες, ένα κόκκινο ψάρι κι' ένα φρέν... Το γουριόνα μου το λέγαν «Αλμπερ». Αλμπερ έπαιζαν και τον χαμαίερή μου.

—Τι αγαπάτε, ύστερα από τα ζώα;

—Τις κοπέλες! Όταν ήμουν στη Φιλαδέλφεια, δέκα χρόνων, με τη γιαγιά μου, το πρώτο ψά-για που μου άγγαρε ήταν μια όμορφη κορίτσα, ντυμένη κι' ένα κόκκινο και κίτρινο φόρεμα. Αλλά μόνο τα χρώματα μ' άρεσαν. Το κόκκινο και το κίτρινο. Όταν άλλα κι' άρχισαν να άρρω-...

—Πώς γίνετε χορεύτρια;

—Όταν έζησα τα δεκάξι χρόνια μου, έκορα τα μαλλιά μου και παράτησα το σπίτι μου. Πήγα σ' ένα θέατρο της Φιλαδέλφειας, στο «Στάνταρτ», κι' άρχισα να χορεύω κι' ένα δολάριο τη μέρα. Σήμερα, χορεύω με γέ-λια! Μα τότε πεινούσα, είχα νη-στην απελπισία μου, έγραφα μια μέρα για το Μπροντγουάι. Μι κι' εκεί, τις πρώτες εβδομάδες, πεινούσα διαρκώς. Θυμάμαι ότι έπαιζα δολομικές μέρες δεν είχα δοκιμάσει τίποτα. Ύστερα βάρκα δουλειά σ' ένα Μουσείο χάλι: στην «Φυντεία». Σιγά-σιγά, άρχισα να κερδίζω μερικά δολάρια και τέλος έφτασα να παίρνω 150 δολάρια την εβδομάδα.

—Ποιος σάς έφερε στην Ελ-ρώπη;

—Η μαντάμ Ρηγκόν. Έγρα-σα στην Ελρώπη τον Σεπτέμβριο του 1925.

—Είστε αλήθεια ότι δεν θέλατε να χορεύετε... γυμνή; —Είπε αλήθεια ότι δεν θέλατε να χορεύετε... γυμνή; στο θέατρο των «Πλινθίων»;

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

—Ναι, αλλά...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΕΙΑ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

[Ειδήσεις, πληροφορίες, κενσομπολιά]

Ένα Γαλλικό κινηματογραφικό περιοδικό ζήτησε τις γνώμες των Παρισινών συγγραφέων για τον κινηματογράφο.

Ο κινηματογράφος δεν είναι καν απάντηση ο Έρρικος Μερνστάιν. Είναι απλώς ένα μέσον επι-...

Ο Μαρσέλ Πρεβό απάντησε πιο τσιουχτερότερα:...

Ο κινηματογράφος, είπε, απευθύνεται στο πολύ κοινό. Μεταξύ ό-...

Ο κινηματογράφος, για ν' άρεση, πρέπει, κατά κανόνα, να είναι ήλι-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Rogers

Ο Σαρλ Μπουαγιέ, ως «Ιάπων άδελμα-...

Οι 286 εξεγράφησαν από της «Καβαλάντ».

Οι Αθηναίοι εινε σε θέσι να κείνουν, αν οι 286 αυτοί κριτικοί έχουν...

Είπε αλήθεια: Η Τζόαν Κράουφορντ βιάζεται να βγύ ή απόφασις του διαζυγίου...

Προσπαθώντας όμως υποσχέσεις σ' αυτήν, πιστός και άγανής,...

Ποιος θα το πίστευε; Η μυστηριώδης, η μεγαλόπνοη και άπορρητη Γκερέτα Γκαρμπο...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

Οταν η Μαίη Γουέστ έμαθε πως οι παιδαγωγοί και η δασκάλες τά-...

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο πλούσιος 'Αθηναίος μεγάλου Μπριλλάντη βρίσκεται οικονομικός στο χέλος του κρημνού. Έχει πτωχώσει, χροιάται μεγάλα ποσά, τον περιμένει η δυστυχία, η φυλακή, ή άτιμία... Ένα μόνον μέσον σωτηρίας υπάρχει: Νά παντρευτεί η κόρη του Φλώρα — ένα έξωτικο λουλούδι ωμορφιάς — τον βαθύπλουτο βιομήχανο Κωστή 'Αρτέμη, έναν εξηντάρη χήρο, που έχει πεθάνει η γυναίκα του με τη σκληρότητα και την απανθρωπιά του κι έχει παιδί είκοσι ετών. 'Ο 'Αρτέμης, που λαχάρει τη Φλώρα, κάνει την πρόταση αυτή στον Μπριλλάντη. Κι' ο δύστυχος πατέρας, μετά νυχτιές αγωνίας, καλεί ιδιαίτερος την κόρη του και της τ' αποκαλύπτει όλα, με βουρκαμένα μάτια. Η Φλώρα εσφιαίνεται, κλαίει, σπαράζεται, μά δέχεται στο τέλος να θυσιαστεί χάριν του πατέρα της, χάριν της οικονομίας της. Στο μεταξύ αυτό επισκέπτεται τη Φλώρα ο 'Αρτέμης και επανόλυνση. Στην τελευταία του μάλαση επίσκεψη παίρνει μαζί του και τον γιο του, τον Λεάνδρο. 'Ο Λεάνδρος 'Αρτέμης κάνει πολύ καλή εντύπωση στη Φλώρα. Είναι μια χρυσή και ποικιλή καρδιά, σαν τη δική της. Μά ενώ μιλούν, η Φλώρα αντιλαμβάνεται έσφαινα τον 'Αρτέμη να κυττάει το γιο του με ζήλεια, με κακία. Αυτό την τρομάζει, της γεννάει διάφορες υποψίες και αποφασίζει να μάση λεπτομερώς, παν όστι άσφα τον 'Αρτέμη. Πηγαίνει λοιπόν κι' επισκέπτεται την κ. Ρεντίδη, φίλη της μαμάς της και έμπιστη φίλη της μακαριστάς αυτής του 'Αρτέμη. Από την Ρεντίδη μαθαίνει η Φλώρα όλη την προγυαία της γυναίκας του 'Αρτέμη, την όποια ο άνδρας της σκότωσε ένα βράδυ, χωρίς άφορη σκεδόν, γιατί την ζήλευε φρικτά. Το τρομερό αυτό κακούργημα έμεινε κρυφό, γιατί ή ίδια ή έτοιμοάναστη ζήτησε να μη καταγγείλουν τον φονιά σύζυγό της, χάριν του παιδιού της... 'Απελπισμένη πιά πολύ τώρα ή Φλώρα, γυρίζει σπίτι της, με την άποψη ν' άποφύγει την έννοια της με τον 'Αρτέμη. Της σκέψεις της όμοις αυτές τις άνατρέπει μία άπρόσπτη ανάντηρή της με τον Λεάνδρο. Με θερμά και συγκινητικά λόγια ο Λεάνδρος την παρακαλεί να ξεβή να γίνει μητέρα του. Κι' αρχίζουν πια ή έτοιμασίες για το γάμο, ο όποιος γίνεται κατά τά Χριστούγεννα. Μετά το μυστήριο, ο 'Αρτέμης φεύγει με την Φλώρα για μία έξωτική του έπαυλη, που βρίσκεται έξω από την Κηφισοιά. 'Εκεί ζήσει με χαρή τα όροσέρα νείατα της συζύγου του, ή Φλώρα καταλαμβάνεται από φρίκη και άγρία και σε μία στιγμή παραφοράς τον μπατίζει!

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Κρότο αυτοκινήτου δεν άκουσα. Είχε φύγει λοιπόν μόνος, πέρς... Το εσφινικό αυτό περιστατικό με τάραξε πιά πολύ. 'Η εσφινική άναχώρησι του 'Αρτέμη, μ' έκανε ν' αγωνιστώ.

Πού πήγαινε τέτοια ώρα;

Γιατί όγνηκε από τό στίπτι;

Τρελλός μήπως άπ' την άπελπισία του, παραφερόμενος από την όργή του, βγήκε δλουμόναχος στην έρημιά, μέσα στο σκοτάδι, για ν' αναπνεύση και να συνέλθω, για να καλμάρουν τά νεύρα μου, για να γαληνέψη την τρικυμία της ψυχής του;

"Ήξερα καλά τό βίαιο χαρακτήρα του. Και δεν εύρισκα άλλη έξήγησι της εσφινικής αυτής άναχωρήσεώς του.

Πώς μπορούσα να ήσυχάσω πια και να κοιμηθώ;

Τό καλοριφέρ είχε κρύώσει. Μέσα στην κάμαρη έκανε τώρα τσουχτερή παγωνιά. Διπλώθηκα πάλι στο πανώφωρι μου, έσθυσα τό φώς και κάθησα στον καναπέ. Δυνατά ρίγη με συντάραζαν. "Ένας κρύος φόβος δάγκωνε την καρδιά μου σαν έρπετό...

Άγωνισόσα κι' έτρεμα...

"Επί τέλους, ένας βαρύς, άκατανίκητος ύπνος άρχισε να βαρύνει τά βλέφαρά μου. Δεν μπορούσα να κρατηθώ πια. "Έπρεπε να κοιμηθώ. 'Ο ύπνος θα μου έκανε μεγάλο καλό. Διαφορετικά, κινδύνευα να παραφρονήσω...

Σηκώθηκα, έκλεισα από μέσα την πόρτα και πλάγιασα στο κρεβάτι, έτοις όπως ήμου.

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν...

Βρισκόμουν σε μία κατάσταση άλλόκοτη. Σ' ένα παράξενο μισούπτι. "Όλα τά γεγονότα των τελευταίων ήμερών περιόσαν άπ' τη φαντασία μου υπερδεμένα, λιγγισιαδώς άνακατευμένα... Κι' άξαρνα, μου φάνηκε σαν να βύθισα σ' ένα άτελείωτο χάος!...

"Ήταν ο ύπνος που με πήρε πια διά μιάς, ο ύπνος ο άνακουφιστικός και παρήγορος...

"Ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα ήταν άφημένο εκεί πάνω..."

(Άπ' τ'ό 'Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη)

Τήν έπομένη. — Ξύπνησα όταν ή καμπάνες του κοιτιού προαστείου εσήμαιναν μεσημέρι.

Τό παράθυρο ήταν άνοιχτό και άφθονος ήλιος, ήλιος χρυσός και πρόσχαρος έμπαινε στην κάμαρά μου.

Κύτταξα εσφινισμένη τό ρολογάκι του χεριού μου.

—Μεσημέρι! ψιθύρισα.

Και ντράπηκα για την ώρα αυτή που ξυπνούσα. "Ύστερα ήρθαν στο νοῦ μου τά γεγονότα της νύχτας και μ' έκαναν να μελαγχολήσω. Τί να είχε άπογίνει ο 'Αρτέμης;

Πήδησα κάτω άπ' τό κρεβάτι και νύθηκα. Και κατόπιν άπόμεινα όρθή, στη μέση του δωματίου, μη ξέροντας τί να κάμω.

Νά χτυπούσα τό κουδούνι;

Φοβόμουν, έτρεμα... Άν έρχόταν ο 'Αρτέμης;

Κι' όμως έπρεπε να κάμω την τουαλέττα μου, έπρεπε να τοιμηθώ κάτι. Διψούσα πρό πάντων, διψούσα πολύ...

"Άνοιξα τό τζάμι να μπη κάταρς, φρέσκο αέρας και κατόπιν στύλωσα τ' αυτιά μου, για ν' άκούσω τί γινόταν μέσα στο στίπτι. Τίποτε όστόσο δεν άκούόταν, ο παρακίρκος μου ρυθός...

Με είχαν άφήσει μόνη;

Είχαν φύγει όλοι και με είχαν έγκαταλείψει;

Ενώ έκανα αυτές τις σκέψεις, με σφινμένη καρδιά, ένα έλαφρό βηματίσμο άκούστηκε στο διάδρομο.

Δεν τρώμαξα όμως...

Κατάλαβα ότι τά βήματα αυτά δεν ήσαν άνδρικά. Θά ήταν ασφαλώς ή γρηά καμαριέρα...

"Έθελα δυο-τρεις φορές και μετακίνησα ένα κάθισμα, για να της δείξω πώς είχα εντυπώσει. Τό άόωο αυτό κόλπο έπιασε. "Ένα διακριτικό χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα.

—Έμπρός! φώναξα κι' έτρεξα ν' άνοιξω.

"Ήταν πραγματικώς ή γρηά καμαριέρα. Μπήκε στο δωμάτιο, μ' έχαιρέτησε και μ' έρώτησε πώς πέρασα την νύχτα μου.

Δεν φαινόταν να ξέρη τίποτε.

—Ίσως και να προσποιόταν.

Είχα μαντέψει όστόσο πώς ήταν άφοσιωμένη στον 'Αρτέμη και ήμου έπιφυλακτική μαζί της.

—Κοιμήθηκα πολύ καλά και παραπολύ, της άπάντησα. Σας εύχαριστώ...

—Είσαστε καλά τώρα, κυρία; 'Ο κύριος μου είπε πώς είσαστε άρρωστη και να μη σας ένοχλήσω.

—Ναί, είμαι καλύτερα, πολύ καλύτερα, εύχαριστώ!

Και κάνοντας κουράγιο, ή ρώτησα:

—'Ο κύριος ξύπνησε;

—'Ο κύριος δεν κοιμήθηκε εδώ, μου άπάντησε. "Ήταν κι' αυτός χωρίς διάθεσι κι' έφυγε, μέσα στη νύχτα. "Όταν του μπη κάτι στο κεφάλι, δεν του τό βγάζει κανείς εύκολα...

—Ωστε δεν είχα κάνει λάθος.

—'Ο 'Αρτέμης έφυγε άπ' την έπαυλη. Άλλά πού πήγε; Γιατί δεν γύρισε πια σ'ω τό πρωί;

—Ήμου άνω-κάτω πια. Είχα χάσει τά λόγια μου.

—Θέλει τό πρόγευμά της, ή κυρία; με ρώτησε ή καμαριέρα. Θά τό πάρετε εδώ;

—Ναί, άπάντησα μηχανικά.

—Θέλετε να σας βοηθήσω να ντυήτε;

—'Οχι, εύχαριστώ...

—'Η καμαριέρα έφυγε.

—Ήμου άνάστατη, έσκαζα, τά έσκαζα με τον ίδιο τον έαυτό μου. Θά ήθελα να βρισκόμουν στο ύπαθρο, να τρέξω, να τρέξω, μέχρις ότου σωριαστώ!

άπο άνάστατη. Βγήκα και στάθηκα στο άνοιχτό παράθυρο.

—'Ο ήλιος ήταν καθάρος, καταγάλανος. "Όλα γελοούσαν άπ' τό λαμπερό, έσπών ήλιο. Και μόνον, μέσα στην καρδιά μου όπρηγε βαθύ σκοτάδι, τό σκοτάδι της άπογνώσεως...

—Άξαρνα, σε μία στιγμή, καθώς έσκυφα να κυττάξω κάτω άπ' τό παράθυρο, είδα στο πρεβάτι της πλευράς αυτής της έπιπλάδας πούθιπε προς ένα πευκοφυτευμένο άπέραντο κήπο, είδα κάτι που με έάφνισε.

—Ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα ήταν άφημένο εκεί πάνω!

—Άπόρησα. Πούς είχε βάλει εκεί τά άνθη αυτά και γιατί; φανόταν καθαρά πώς είχαν τοποθετηθί στο μέρος αυτό τή νύχτα.

Μα πούς τό είχε κάμει αυτό; Δεν είχα πια κανέναν έρωτα, ώστε να ξηγηθί τό μυστήριο αυτό. Τα έποσέθησε ο 'Αρτέμης; Άλλά γιατί;

—'Οχι, όχι, κάποιος άλλος είχε κάμει την ρομαντική αυτή πράξη. 'Ο 'Αρτέμης έφυγε άπ' τό στίπτι φρενιασμένος έναντιόν μου. Ότε και θά μπορούσε ν' άνέβη ποτέ σε τόσο ύψος. Θά έπρεπε και θά τασκίζοταν.

Κατάλαξα τά μυστηριώδη εκείνα άνθη κατάπληκτα μελαγχολικά, πικραμένα. Και μάτανα βασάαζα τό μυαλό μου, για να βρω τον άνθρωπο που ήθελε μέσα στη νύχτα, στην έρημιά αυτή, μ' έναν τόσο τρελλό σκοπό.

Τη στιγμή αυτή μπήκε στην κρεββατοκάμαρη ή καμαριέρα, φέρνοντας τό πρόγευμά μου. Χωρίς τί της έξηγήσω τί συμβαίνει, τί ρώτησα.

—Μένει εδώ κανείς άλλος, έκτός άπ' τον κ. 'Αρτέμη;

—'Οχι, κυρία, μου άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

—Στις γύρω έπαυλεις ποιοί κατοικούν;

—Κανείς σκεδόν, κυρία,

—Ποιος έσπυ;

—Άλλες είνε κάποιες και σ' άλλες κά-

—Είμαι έδώ κανείς άλλος, έκτός άπ' τον κ. 'Αρτέμη;

—'Οχι, κυρία, μου άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

—Στις γύρω έπαυλεις ποιοί κατοικούν;

—Κανείς σκεδόν, κυρία,

—Ποιος έσπυ;

—Άλλες είνε κάποιες και σ' άλλες κά-

—Είμαι έδώ κανείς άλλος, έκτός άπ' τον κ. 'Αρτέμη;

—'Οχι, κυρία, μου άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

—Στις γύρω έπαυλεις ποιοί κατοικούν;

—Κανείς σκεδόν, κυρία,

—Ποιος έσπυ;

—Άλλες είνε κάποιες και σ' άλλες κά-

—Είμαι έδώ κανείς άλλος, έκτός άπ' τον κ. 'Αρτέμη;

—'Οχι, κυρία, μου άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

—Στις γύρω έπαυλεις ποιοί κατοικούν;

—Κανείς σκεδόν, κυρία,

—Ποιος έσπυ;

—Άλλες είνε κάποιες και σ' άλλες κά-

—Είμαι έδώ κανείς άλλος, έκτός άπ' τον κ. 'Αρτέμη;

—'Οχι, κυρία, μου άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

—Στις γύρω έπαυλεις ποιοί κατοικούν;

—Κανείς σκεδόν, κυρία,

—Ποιος έσπυ;

—Άλλες είνε κάποιες και σ' άλλες κά-

—Είμαι έδώ κανείς άλλος, έκτός άπ' τον κ. 'Αρτέμη;

—'Οχι, κυρία, μου άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

—Στις γύρω έπαυλεις ποιοί κατοικούν;

—Κανείς σκεδόν, κυρία,

—Ποιος έσπυ;

—Άλλες είνε κάποιες και σ' άλλες κά-

—Είμαι έδώ κανείς άλλος, έκτός άπ' τον κ. 'Αρτέμη;

—'Οχι, κυρία, μου άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

—Στις γύρω έπαυλεις ποιοί κατοικούν;

—Κανείς σκεδόν, κυρία,

—Ποιος έσπυ;

—Άλλες είνε κάποιες και σ' άλλες κά-

—Είμαι έδώ κανείς άλλος, έκτός άπ' τον κ. 'Αρτέμη;

—'Οχι, κυρία, μου άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

—Στις γύρω έπαυλεις ποιοί κατοικούν;

—Κανείς σκεδόν, κυρία,

—Ποιος έσπυ;

—Άλλες είνε κάποιες και σ' άλλες κά-

—Είμαι έδώ κανείς άλλος, έκτός άπ' τον κ. 'Αρτέμη;

—'Οχι, κυρία, μου άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

—Στις γύρω έπαυλεις ποιοί κατοικούν;

—Κανείς σκεδόν, κυρία,

—Ποιος έσπυ;

—Άλλες είνε κάποιες και σ' άλλες κά-

—Είμαι έδώ κανείς άλλος, έκτός άπ' τον κ. 'Αρτέμη;

—'Οχι, κυρία, μου άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

—Στις γύρω έπαυλεις ποιοί κατοικούν;

—Κανείς σκεδόν, κυρία,

—Ποιος έσπυ;

—Άλλες είνε κάποιες και σ' άλλες κά-

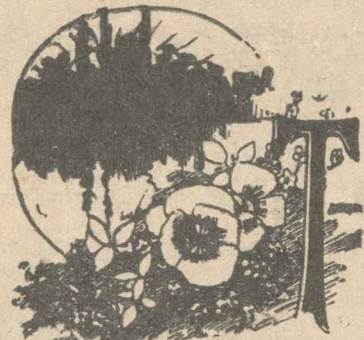
—Είμαι έδώ κανείς άλλος, έκτός άπ' τον κ. 'Αρτέμη;

—'Οχι, κυρία, μου άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

Η ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ ΣΑΛΑ

[Άρθρο του γνωστού δημοσιογράφου και περιηγητή κ. ΖΑΝ ΦΕΓΚΑ.]

Η δραματική αυτή ιστορία, η οποία είναι άληθη, ο' όλες τις λεπτομέρειές της, μου την άφηγήθηκε ένας Μαροκινός, 'Αχμέτ Ζουανί, δνοαζόμενος, ενώ πίναμε αλληπάλληλα μικροσκοπικά, σάν δαχτυλίδες, φινιτάνια καφέ, στο ιδιαίτερο γήρεμα ενός καφενείου στο Μαρόκο, στην καρδιά του Μαρόκου.

Όταν έφτασα, πριν από τρεις μήνες, στο Μαρόκο, με μία δημοσιογραφική αποστολή, το πρώτο πόσοπο που γνώρισα ήταν ο 'Αχμέτ Ζουανί. Δεν είναι εγώ αδιόριστος να ξέρω για ποιο λόγο κατορθώσα να τον γνωρίσω.

Και ένα απόγευμα, ενώ καθόμαστε ο' ένα καφενείο του Μαρόκου, όπως σάς είπα και παραπάνω, ο 'Αχμέτ Ζουανί μου εξιστόρησε, με συγκρατημένη συγκίνηση, τη δραματική περιπέτεια της χορεύτριας Σάλα, της πρώτης Μαροκινής κατασκοπού, που υπέφερε νάρθη ο' έλαφρ με τους 'Αγγλους και Γάλλους στρατιωτικούς και να τους κλέβει πολιτικά στρατιωτικά μυστικά.

—Η Σάλα γεννήθηκε σε μία λαϊκή συνοικία του Μαρόκου, από πατέρα ιδιοκτήτη και από μητέρα Μαροκινή, με 'Ισπανικό αίμα στις φλέβες της — άρχισε να μου διηγείται ο 'Αχμέτ Ζουανί. Σε ηλικία δέκα χρόνων είχε ξετελλάνει όλα τα παιχνίδια της γειτονιάς της. Κι όταν έγινε είκοσι ετών, είχε βγάλει πια τη φήμη της καλύτερης χορεύτριας του 'Αλγερίου. Την είδα πολλές φορές τότε να χορεύει σε διάφορα ξένα μπαρ και πρέπει να διοικούσαν ότι ποτέ άλλοτε δεν μου δόθηκε η ευκαιρία να θαυμάσω τέτοιο φειδίσιον γυναικείου σώματος. Μά η Σάλα μπορούσε να ξετελλάνει έναν άνδρα και μονάχα με τη δύναμη της, τα μεγάλα καμάκια μάτια της...

«Η Σάλα ήταν πάντα από είκοσι τριών χρόνων, όταν ένας 'Αγγλος διανοητής υπάλληλος της πρότεινε να την πάρει κοντά του. 'Η χορεύτρια δέχτηκε με μεγάλη προθυμία αυτή την πρόταση. Είχε βαρεθεί πια ν' ακούει κάθε βράδυ τα χοντρά περάσματα των συμπαιγνιών της και να τους βλέπει να μαχαρώνονται για το χατίρι της μπρός στο παλκοσένιο, του γήρεου... 'Η αλήθεια τώρα είναι ότι στην αρχή καλοτέρησε με τον πλοίο φίλο της... Μία μέρα την είδα με τα μάτια μου να περνά από μπροστά μου: μέσα ο' ένα ολοκαίνουργιο αυτοκίνητο... Μου χαμογέλασε και μου πέταξε ένα από τα πολλά δαχτυλίδια, που της είχε χαρίσει ο 'Αγγλος...

«Υστερ' από τρεις μήνες, ο 'Αγγλος υπάλληλος βρέθηκε ένα πρωί δολοφονημένος, ο' έναν απόκεντρο δρόμο. Κανείς δεν υπόρεσε να μάθει ποιος και γιατί τον σκότωσε... Την επομένη όμως η Σάλα, η οποία δεν έδειξε υπερβολική λύπη για το θάνατο του φίλου της, παρουσιάστηκε στα κέντρα του πλοίου ενός Γάλλου αξιωματικού, ενός ανώτατου παλληκαριού, είκοσι τριών χρόνων, που υπηρετούσε στο Γαλλικό 'Επιτελείο.

«Ο αξιωματικός αυτός εγκατέστησε την Σάλα ο' ένα μικρό σπίτι, στο οποίο έδινε κάθε βράδυ δεξιώσεις και χορούς. Όλοι οι ξένοι αξιωματικοί, που βρισκόταν τότε στο 'Αλγέρι, πήγαιναν στις συγκεντρώσεις αυτές, όχι τόσο για να δουν τον ομορφωμένο, όσο για ν' απολαύσουν τους χορούς της φίλης του...

«Ένα πρωί έβρινα τη σκέψη ότι η Σάλα θα μπορούσε να φανεί χρήσιμη στον αρχηγό μου, τον Μοζρανί. Συνεννοήθηκα μαζί του, λοιπόν, και την άλλη μέρα το απόγευμα όδηγησα τη χορεύτρια, με το κεφάλι σκεπασμένο, για να μη την αναγνωρίσει κανείς, στην

καλύβα, στην οποία ήταν κρυμμένος ο Μοζρανί. 'Η Σάλα έμεινε μία ώρα μόνη με τον αρχηγό... Και ύστερα έφυγε, χαμογελώντας πια ξανά...

«Καλά πάνε τα πράγματα! μου είπε ο Μοζρανί, μετά την αποχώρησή της χορεύτριας. 'Η Σάλα μου φανέρωσε ένα μεγάλο μυστικό. 'Ο 'Αγγλος υπάλληλος, ο παλιός της φίλος, δολοφονήθηκε από τον Γάλλο αξιωματικό, μαζί με τον οποίο μένει τώρα... 'Ο νεαρός αυτός την αγαπούσε από καιρό, και όταν είδε πως ο 'Αγγλος δεν έδινε καμιά διάθεση να εγκαταλείψει τη Σάλα, αποφάσισε να ξεφύγει μαζί της. 'Η Σάλα, λοιπόν, με τον οποίο μένει τώρα, είναι η καλύτερη φίλη μου. Μισοί θανάσιμα τους γκαρδίες, αλλά αν είναι υποχρεωμένη να φέρεται ευγενικά μαζί τους... 'Όταν της έλεγε ότι πρέπει να εγκαταλείψει το μυστικό του Γάλλου αξιωματικού, μου αποκρίθηκε ότι είναι πρόθυμη να κάνει το πλάν για να μη βοηθήσει στο έργο του... Την έβαλα λοιπόν ν' απειλήσει το φίλο της ότι αν δεν της δώσει τα σχέδια του Γαλλικού 'Επιτελείου για τη στρατιωτική άμυνα του Μαρόκου κατά των ανταρτών, θα φανερώνει ο' όλο τον κόσμο ότι αυτός σκότωσε τον 'Αγγλο υπάλληλο... Είμαι βέβαιος ότι ο Γάλλος θα τρομοκρατηθεί και θα αποκηρύξει μίσησιν...

«Και αν ο αξιωματικός πρόκειται να τη Σάλα για να την ξεφορτωθεί; ρώτησα τον Μοζρανί, με φανερά αγωνία για την τύχη της χορεύτριας.

«Ο αρχηγός χαμογέλασε και ψιθύρισε:

«'Η Σάλα δεν είναι από τις γυναίκες που μπορείς εύκολα να τις βιάσεις...

«Πέρασαν τέσσερες μέρες από τότε, συνέχισε ο 'Αχμέτ Ζουανί, εξιστορώντας τη ζωή της Σάλα. Ένα πρωί μάθαμε ότι ο φίλος της χορεύτριας αυτοκτόνησε. Το ίδιο απόγευμα η Σάλα συναντήθηκε με τον Μοζρανί και του ανακοίνωσε ότι ο Γάλλος αξιωματικός αυτοκτόνησε, γιατί δεν ήθελε, ύστερα από το ένα έγκλημα που έκανε, να διαπράξει και δεύτερο, προδίδοντας την πατρίδα του. Και αφού η Σάλα ήταν αποφασισμένη να τον μαυρίσει, πρότιμης να σκοτώσει, για να μην αντίκριση τη δικαιοσύνη...

«Τον άπιο... πρόσθεσε η Σάλα. Δεν μπορώ να το πάω τη σκέψη. Δεν απελίζομαι όμως! 'Θα πάσω γνωστές με άλλους Γάλλους αξιωματικούς... Τώρα που έβρινα την αρχή, έβαλα και τη δουλειά μου...

«Μία γυναίκα όπως η Σάλα, η διαβόητη Σάλα, δεν δικαιούται να βοηθήσει...

«Υστερ' από τρεις εβδομάδες, η χορεύτρια βρισκόταν στην αρχαλιά ενός 'Αγγλου αρχηγού επιπορείας αποστολής. Στην πραγματικότητα όμως ο έπιτορας αυτός ήταν ένας πρόξενος της 'Εντέλλεζης Σέρβιας, ο οποίος ήρθε στο Μαρόκο με την εντολή να μάθει τις ενέργειες του Τρίτου Λίνκολν, του περιφημού αντιπάλου του συμμαχάκου Λόρενς...

«Ο 'Αγγλος κατασκοπός νόμιζε πως θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει την Σάλα για να μάθει ενδελεχέστερα εκείνο που ήθελε. Η χορεύτρια έπαιζε με τόση τέχνη το πόδι της ζουτς, ώστε και αυτός άκουα ο ποιητής 'Αγγλος έπεσε στην παγίδα... Και οι λίγο καιρό, η Σάλα έφερε στον Μοζρανί ένα διπλόγραφο φάκελλο ν' έγγραφο του κατασκοπού... 'Ο αρχηγός θεώρησε πικρύνει να μου πη τι έλεγαν αυτά τα έγγραφα. 'Από τη χαρά του όμως κατάλαβα πως θα περιείχαν σπουδαίες πληροφορίες...

«Σιγά-σιγά η Σάλα άρχισε να γίνεται γνωστή ο' όλους τους ιδιοκτήτες του Μαρόκου όχι μονάχα ως χορεύτρια, αλλά και ως κατασκοπός. Κανείς βέβαια δεν άρεσσε τη λεπτομέρεια αυτή στους ξένους, γιατί όλοι οι Μαροκίνοι μισούν θανάσιμα τους λευκούς και δεν αφήνουν να πάν μενί καμιά ευκαιρία, που θα τους επέτρεπε να τους βιάσουν...

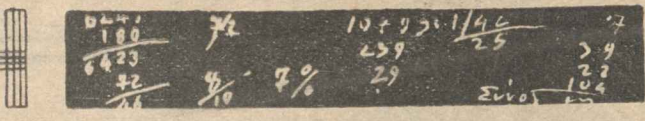
«Ένα πρωί ο Μοζρανί, ο οποίος έσκολωνόταν να μένη κρυμμένος στο 'Αλγέρι, συναντάλεσε κοντά του τη Σάλα και της ανέθεσε μία αποστολή εξαιρετικά δύσκολη. 'Η ιστορία αυτή έγινε στα 1929.

«Ετοιμάζω τώρα μία γενική έκθεση κατά της Γαλλικής φρονιμής του Φέ, και ο αρχηγός στη Σάλα. Πρέπει όμως να ξέ-

Ο τρομερός σείας Μοζρανί (φωτογραφία Γαλλικής εφημερίδας)

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ.

Ο αριθμός των τακτικών συνταξιούχων του Κράτους καθώς και η σχετική δαπάνη του Δημοσίου έχει ως εξής:

Αρ. συντ. Ποσόν συντάξ.		
1. Αφροί στρατιωτικοί	8274	δρ. 151.000.000
2. Αφροί πολιτικοί		
α) Αφροί πολιτικοί	9185	81.000.000
β) Ναυτικοί συντάξεις	2712	37.300.000
γ) Πολιτικοί συντάξεις	11453	123.500.000
δ) Αφροί Σαμου και Άνακτ. ύπαλ.	61	650.000

Τό όλον: 31685 δρ. 453.450.000

Ο μέσος όρος δηλαδή έκαστης συντάξεως ανέρχεται εις 14,45 δρ. (14,45 γινώσκοντες δια κάθε συνταξιούχου, ο οποίος υποτάσσεται, ότι προσφέρει τας υπηρεσίας του εις τ' Κράτος όσο ο μέσος όρος των υπηρεσιών των άλλων συνταξιούχων, οι οποίοι θα λυθί μόνον όταν το Δημόσιον πληρώσει λογικές συντάξεις εις εκείνους που πραγματικά το υπηρέτησαν.

Εκτός όμως από αυτές υπάρχουν και άλλες συντάξεις των υπαλλήλων του Κράτους, οι οποίες ανεβάζουν πολύ και τον αριθμό των συνταξιούχων και την σχετική δαπάνη.

Η ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΕΚΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΝΕΑ ΕΔΑΦΗ.

Μετά την απαλλοτρίωσιν των μεγάλων τσιφλικιών και κατά την εγκατάστασιν αγροτικών οικογενειών δεν κατεβλήθη ή άρ- άρουμε προσοχή για να πάρουν τα χωράφια άνθρωποι με πραγματική συνείδηση αγρότου, που θα είχαν την ικανότητα να τη βέλουν να εκτιμήσουν το μεγάλο αγαθό που τους έδινε το Κράτος, κάνοντας τους δηλαδή ιδιοκτήτας στα ίδια χωράφια που πριν δούλευαν σάν απλοί εργάτες. Γι' αυτό και η με- τη αυτή αγροτική και κοινωνική «μεταρρύθμιση» δεν έδωκε τα άνοδα αποτελέσματα που όλοι περίμεναν, ή δέ παραγωγή δεν αναπτύσσεται από απόψεως ποσότητας. 'Ισως το μάθημα

που δίνει κανόνα και τονέμα διαδέχεται σήμερα ο Γάλλος. Τς πλη- ροφίες αυτές μονάχα ένας μπορεί να μάς τις δώσει. 'Ο λοχαγός Ντ' Ανζ, υποδιευκύντης του όχρου φρουρίου του Φέ... Σέρεις τώρα να είνε το καθήκον σου...

Η χορεύτρια ζήνσε καταματικά το κεφάλι της κι έφυγε. Την επομένη αναχωρούσε για το Φέ.

Πέρασαν μία, δυο, τρεις εβδομάδες, χωρίς να λάβουμε ειδήσεις από τη Σάλα. 'Ο Μοζρανί, παρ' όλη την ηνυχαιμία του, άρχισε ν' ά- νημι. Περμένε αντίποινα από τη Σάλα τις πληροφορίες που της έπρεπε, γιατί χωρίς αυτές δεν θα μπορούσε ν' άπομείσει την επίθεσι από το Φέ...

Είλες η χορεύτρια γήρσε στο 'Αλγέρι. Παρουσιάστηκε άμέσως στον αρχηγό και με φωνή θλιμμένη, μα σταθερή και άταραχη, του ανακοίνωσε ότι δεν εξέτελεσε την εντολή που της είχε δώσει, γιατί... η Σάλα, λοιπόν, με τον οποίο μένει τώρα, είναι η καλύτερη φίλη μου. Μισοί θανάσιμα τους γκαρδίες, αλλά αν είναι υποχρεωμένη να φέρεται ευγενικά μαζί τους... 'Όταν της έλεγε ότι πρέπει να εγκαταλείψει το μυστικό του Γάλλου αξιωματικού, μου αποκρίθηκε ότι είναι πρόθυμη να κάνει το πλάν για να μη βοηθήσει στο έργο του... Την έβαλα λοιπόν ν' απειλήσει το φίλο της ότι αν δεν της δώσει τα σχέδια του Γαλλικού 'Επιτελείου για τη στρατιωτική άμυνα του Μαρόκου κατά των ανταρτών, θα φανερώνει ο' όλο τον κόσμο ότι αυτός σκότωσε τον 'Αγγλο υπάλληλο... Είμαι βέβαιος ότι ο Γάλλος θα τρομοκρατηθεί και θα αποκηρύξει μίσησιν...

«Και αν ο αξιωματικός πρόκειται να τη Σάλα για να την ξεφορτωθεί; ρώτησα τον Μοζρανί, με φανερά αγωνία για την τύχη της χορεύτριας.

«Ο αρχηγός χαμογέλασε και ψιθύρισε:

«'Η Σάλα δεν είναι από τις γυναίκες που μπορείς εύκολα να τις βιάσεις...

«Πέρασαν τέσσερες μέρες από τότε, συνέχισε ο 'Αχμέτ Ζουανί, εξιστορώντας τη ζωή της Σάλα. Ένα πρωί μάθαμε ότι ο φίλος της χορεύτριας αυτοκτόνησε. Το ίδιο απόγευμα η Σάλα συναντήθηκε με τον Μοζρανί και του ανακοίνωσε ότι ο Γάλλος αξιωματικός αυτοκτόνησε, γιατί δεν ήθελε, ύστερα από το ένα έγκλημα που έκανε, να διαπράξει και δεύτερο, προδίδοντας την πατρίδα του. Και αφού η Σάλα ήταν αποφασισμένη να τον μαυρίσει, πρότιμης να σκοτώσει, για να μην αντίκριση τη δικαιοσύνη...

«Τον άπιο... πρόσθεσε η Σάλα. Δεν μπορώ να το πάω τη σκέψη. Δεν απελίζομαι όμως! 'Θα πάσω γνωστές με άλλους Γάλλους αξιωματικούς... Τώρα που έβρινα την αρχή, έβαλα και τη δουλειά μου...

«Μία γυναίκα όπως η Σάλα, η διαβόητη Σάλα, δεν δικαιούται να βοηθήσει...

«Υστερ' από τρεις εβδομάδες, η χορεύτρια βρισκόταν στην αρχαλιά ενός 'Αγγλου αρχηγού επιπορείας αποστολής. Στην πραγματικότητα όμως ο έπιτορας αυτός ήταν ένας πρόξενος της 'Εντέλλεζης Σέρβιας, ο οποίος ήρθε στο Μαρόκο με την εντολή να μάθει τις ενέργειες του Τρίτου Λίνκολν, του περιφημού αντιπάλου του συμμαχάκου Λόρενς...

«Ο 'Αγγλος κατασκοπός νόμιζε πως θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει την Σάλα για να μάθει ενδελεχέστερα εκείνο που ήθελε. Η χορεύτρια έπαιζε με τόση τέχνη το πόδι της ζουτς, ώστε και αυτός άκουα ο ποιητής 'Αγγλος έπεσε στην παγίδα... Και οι λίγο καιρό, η Σάλα έφερε στον Μοζρανί ένα διπλόγραφο φάκελλο ν' έγγραφο του κατασκοπού... 'Ο αρχηγός θεώρησε πικρύνει να μου πη τι έλεγαν αυτά τα έγγραφα. 'Από τη χαρά του όμως κατάλαβα πως θα περιείχαν σπουδαίες πληροφορίες...

«Σιγά-σιγά η Σάλα άρχισε να γίνεται γνωστή ο' όλους τους ιδιοκτήτες του Μαρόκου όχι μονάχα ως χορεύτρια, αλλά και ως κατασκοπός. Κανείς βέβαια δεν άρεσσε τη λεπτομέρεια αυτή στους ξένους, γιατί όλοι οι Μαροκίνοι μισούν θανάσιμα τους λευκούς και δεν αφήνουν να πάν μενί καμιά ευκαιρία, που θα τους επέτρεπε να τους βιάσουν...

«Ένα πρωί ο Μοζρανί, ο οποίος έσκολωνόταν να μένη κρυμμένος στο 'Αλγέρι, συναντάλεσε κοντά του τη Σάλα και της ανέθεσε μία αποστολή εξαιρετικά δύσκολη. 'Η ιστορία αυτή έγινε στα 1929.

«Ετοιμάζω τώρα μία γενική έκθεση κατά της Γαλλικής φρονιμής του Φέ, και ο αρχηγός στη Σάλα. Πρέπει όμως να ξέ-

το αυτο θα έπρεπε να διδάξη το Κράτος, και το έπαιχε εν μέ- ρει, διότι σύμφωνα με το Διάταγμα που κανονίζει ήδη τον τρό- πο της διανομής των νέων γεωργικών έδαφών που άνέκυψαν από τας γενομένας αποξηράνσεις των μεγάλων έλών του 'Α- λγίου και Στρυμόνος, εκείνοι που παίρνουν τα χωράφια ανα- λαμβάνουν και υποχρεώσεις να σπείρουν τακτικά και να πλη- ρώνουν τους τόκους τουλάχιστον που πληρώνει το Κράτος στους ξένους δανειστές για τα μεγάλα έξοδα της αποξηράν- σεις. Το χωράφι, που παίρνει κάθε γεωργός, αν μόνον είναι πο- τιτιστικό, είναι 40 στρεμμάτων, αν δέ είναι ξερικό, είναι 50 στρεμ- μάτων, μονότοπο. Πρέπει, ωστόσο, να προτιμούνται εκείνοι που εφοίτησαν σε Γεωργικές σχολές και έξερουν να καλλιεργούν κα- λύτερα. Αί έκτάσεις που θα μοιρασθούν ήδη ανέρχονται εις 2.000.000 στρέμματα, άργότερα δέ θα διανεμηθούν και άλλες. Για πρώτη δέ φορά όρίζονται ποιναι για κείνους που δεν καλ- λιεργούν τα χωράφια αυτά τακτικά και συστηματικά. 'Από τας εγκαταστάσεις αυτές εις τας νέας γαίας περιμένουμε ν' άπο- κτήσουμε πλήρη έπαρκεια εις γεωργικά και κτηνοτροφικά προϊόντα. Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς τι σοβαρότητα δέον ν' άποδίδεται εις το ζήτημα αυτό.

—ΤΟ ΕΞΑΓΩΓΙΚΟΝ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΞΑ- ΓΩΓΕΙΣ.

Έκείνο που παρατηρείται στους πλείστους Έλληνας εξαγ- γείας έμπορευμάτων στο έξωτερικό, είναι ότι προηγουμένως δεν έξετάζουν ούτε τι τελωνειακούς δασμούς θα πληρώσουν τα έμπορεύματα που έξαγουν στα ξένα κράτη, ούτε πως τα θέ- λουν συσκευασμένα οι έμποροι καταναλωταί, ούτε εξακαθαρίζουν τις ποιότητες. Γι' αυτό, όταν ύφίστανται ζημιές συνεπεία της ά- γνωσης των αυτής απογοητεύονται και δυσφημούν και τα προ- οντα μας. Το αυτο έδωκε άφορμήν, ώστε το εξαγωγικόν έμπο- ριον των σπουδαιότερων ειδών μας να τ' αναλάβουν κεντρικοί όργανισμοί, οι όποιοι έξερουν και μπορούν να παρακολουθούν τα ζητήματα. Αισφορετικά το εξαγωγικόν μας έμπόριο θα μα- ρανθί, θα καταστραφεί έντελώς.

—Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ.

Το θαυμάσιον αυτό προϊόν μας, έφαιλλον του όποιου, παρ' όλας τας προσπάθειας και τα έξοδα που γίνονται άλλοι, δεν παρουσιάσθη μέχρι της στιγμής, συναντά ήδη δυσκολίας στην τοποθέτησιν του. 'Η δυσκολία αυτής δεν προέρχεται διότι έπα- σαν οι καταναλωταί να τ' άπομείνουν ανάλογα με την αξία της εξαίρετικής του ποιότητας, αλλά γιατί μεγάλα συμφέροντα πο- λιτικά και οικονομικά το άπειλούν. Από την έτησία παραγώ- γη της σταφίδος μας, που άνήλθε το 1932 εις 131.000 τόνους, το δέ 1933 εις 110.000 τόνους, το ένα τρίτον δηλαδή 40-50. 000 τόννοι, εξαγεται κάθε χρόνο στην 'Αγγλία, η όποια είναι ο καλύτερος και πιο παλιός πελάτης μας. 'Αφ' ότου όμως έ- καλλιέργησε σταφίδα και η Αυστραλία, που είναι 'Αγγλική ά- ποικία, άρχισε σφοδρός συναγωνισμός και οι Αυστραλίοι δεν έπαυσαν να μετέρχονται κάθε μέσον για να έκτοπώσουν την 'Ελληνική σταφίδα από την 'Αγγλική αγορά και να πωλήσουν τη δική τους. Έως σήμερα έντοτούς δεν κατόρθωσαν να τ' έπιτύχουν, δια μόνον του λόγου, ότι η ποιότης η δική τους είναι πολύ κατώτερη από τη δική μας. Κατόρθωσαν όμως ένα άλλο: να έπιβάλη δηλαδή το 'Αγγλικόν Κράτος μεγάλους τελωνια- κούς δασμούς στις ξένες σταφίδες. Και μέχρι σήμερα μόν το 'Αγγλικόν Κράτος, κάνοντας εξαίρεσι για την 'Ελληνική στα- φίδα, την όποια έχει συνήθειαι και αγαπά ο 'Αγγλικός λαός, δεν της επέβαλε όποιον όφαισε δασμό. Οι Αυστραλίοι ό- μως δια του Αυτοκρατορικού Συμβουλίου καταβάλλου κάθε μέρα, και νέες προσπάθειες για να άποκλείσουν τον έπικίνδυ- νο αντίπαλό τους, την 'Ελληνική σταφίδα, με την εξαίρετική της ποιότητα. Τα μέσα που διαθέτου σχετικάς στο 'Αγγλικόν Κράτος ει- νε μεγάλα. 'Ο μόνος σύμμιμος της 'Ελλη- νικής σταφίδος είναι μόν η ποιότης της, αλλά πρέπει να άνοδίση το μπάτι του και το Κρά- τος πριν γίνει το κακό και πριν έπιβληθ ά- παγορευτικός δασμός.

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Έχει την πρώτη κυκλοφορία εξ όλων των 'Αθηναίων πε- ριδικιών. Εξομαρτυρία των κλπ.

ΖΑΝ ΦΕΓΚΑ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτο» και της «Οικονομίας» τιμάται παρ' εμού δραχμές 4. Η αμοιβή υπερτίμησις των παρ' εμού Υποπρακτορείων απαγορεύεται. Παρακαλούμε θύειν τους αγαπητούς μας αναγνώστες, δασκίς ύποπτοι εις την αντίληψιν των τοιστόν τι, να

καλά ποιήματα. Προσπαθήστε, λοιπόν.—Γ. Χαλκόν, Πειραιά. Μας γράφετε :

«Σας αποστέλλω ένα ποίημα και ένα διήγημα, «Τὸ Παῖδι τοῦ Πόνου» καὶ «Καὶ σὺ λοιπὸν δυστυχὴς». Θὰ σὰς παρακαλοῦσα ὡς πολὺ νὰ μοῦ ἐδίδατε κάπως εὐρύτερα τὴν γνώμην σας, δηλαδὴ ὅτι ἐπιτυχιμὸν ἢ ἀνεπιτυχὴς, ἀλλὰ εἰς τί ἀρτεῖ νὰ προσέξω, πῶς, καὶ τί μὲ συμβουλεύετε, νὰ ἐξασκονθῶ νὰ προσπαθῶ ἢ νὰ σταθῶ ; 'Ελπίζω καὶ εὐχαριστῶν δι' αὐτὰ, διατελῶ μετ' ὑπολήψεως. Ἡ συμβουλὴ σας λοιπὸν εἶνε ἡ ἐξῆς : Μὴ γράφετε στίχους, πρῶτα-πρῶτα. Γράψτε ἐπιτυχόντες καθόλου, καὶ καθόλου. Νά, π. χ., μερικοὶ στίχοι, καὶ τὸ ποίημα ποὺ στείλατε :

«ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ»

Δυστυχισμένο καὶ γυνὴ τὸ ὄμοιο πλανήτη, κανεὶς δὲν καταδέχεται τὸ βλέμμα του νὰ ρίξῃ σὲ κείνον ποὺ ἡ τύχη καταρτίει, καὶ μὴ ἔνα χροὶ τρυφερὸ τῆ σάρκα του ν' ἀγγίξῃ. Κανένας τὸν δὲν ἐρωτᾷ μὴ εὐτολαχὴν ματῶν, στὴ ματωμένην του, γυνὴν, ὀλόμανη καρδίᾳ...

Π

'Αλλοῖμονο !... τὸ κρὸν δὲν' ἀλύπητα τὸ γυναικίον τοῦ κορμῆ, καὶ ἡ πείνα ποὺ τρυπῶντας τὰ φλογισμένα τ' ἥματα, φέρνει στὰ κρῖνα χεῖλιν του μισοδυσίτησιν, δίνει σ' αὐτὰ τὰ πένθημα παρὰ τ' ἐπιφρονήματα, μὰ μάθη, μὰ φορετὴ, μὴ ἀτέλειστη φωνή, κλπ. κλπ.

Ἀσχαλῆθετε ἅλλων μὲ τὴν πεζογραφίαν. Γιατὶ τὸ πεζογράφημα σὰς ἐν πολλοῦ, πολὺ μὲν καλογραμμένον ἀπὸ τὸ ἐμμετρον. Ἐτοίμ' ἂν γράφετε τέλει καὶ ἀνεπιτήμητα διηγήματα. Μὴ γράφετε τέλος, σὺ ἐξῆς, καὶ ἀπὸ τῆς βούλῃς τοῦ χάρτου.—'Ανθ. Χατζηανθίμου, Σουλῆ. Τὸ πεζογράφημα σὰς ἐν ἀπολύτως καλῷ.—Χαρ. Γαλανομάτην, Λαμίων. Οἱ στίχοι σας αὐτοὶ θεῖς, μὰ οὐ καὶ ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς. Γράφετε ποὺ προσεκτικὰ καὶ διακριτικὰ. Ἕλληνας ποιητὴς.—'Αγγέλου Βραχμάναν, Πρεβεζάν. Τὰ ποιήματά σας, πολὺ κοινὰ. Ἡ στιχογραφία τους χωλῶνται καὶ ἡ ἐμμετροσύνη τους ἀποστρέφεται. Τακτικὴν ἄναγνυστριν.—Σας εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὴν βοήθειάν σας μὲ τὸ «Μπουκέτο». Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιθυμία σας, ποὺ μὰς ἐπιθυνοῦν, θὰ εἴχαμε ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν νὰ τὴν ικανοποιήσωμε. μὰ ἀπὸ τὸν φιλο τοῦ περιόδικου μας, ὅπως εἴρεται. Ἄν θυμίσαιτε τὴν ἀνταπόδοσιν, σὺν αἰνῶν ποιήματά σας, μὰ τὸ ἐγκρίθην προ μὴνός καὶ πλέον, θὰ δημοσιεύσῃ καὶ δὲν ἐξομολογῶ ἥδη. Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιστολὴν σας, κυττάτε στὰ «Καρτ-Ποσταλ» τὸν προηγουμένον φυλλάδιον. Ἄν δὲν σας ἀπαντήσωμε, σημαίνει δὲν τὴν ἔχομε λαβεῖν.—Σωτήρη Ζῶτον, Βόλου. Σας εὐχαριστοῦμε τὰ καλά σας λόγια. Τὰ ποιήματά σας ἔχουν πολλὰ λάθη καὶ ἀτέλειες. Ἐμμετροῦμεν.—Γραντινῶν, π. χ., ὁ στίχος :

«Ὡς συναντῶ στὸ διάβα μου ὁδοφύλλῳ μαρμαίνας, εἶνε λαθραγόμενος, γὰρ περνοῦσα σὺ δασκὸν ἡμετέριον μὴ αὐτὸς ἐξ ὧν ἡ λέξις «μαρμαίνας» τὴν ὁδὸν δημοιογραφῶσαι σὺς χάου τὴν ὁδοὺν ταλῆας, δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει ἡ ὁδοὶσσις λέξις «μαρμαίνας». Ἐπὶ τὴν παρακάτω τετρατίστη ἀπὸ τῆς «Σκέψεως» εἶνε κυριολεκτικὸς ἀσπότης :

Τ' εἶναι ζωὴ ;... Μὴ ἀντίθεσι !... καὶ τὸ διακρίνῃ μὴ φωνὴν, γλῶσσαν καὶ τ' ἀνδρὶν, γλῶσσιν καὶ τὸν γυναικῶν.

Ἐργαζομεθα πρὸς τὸν δ. Καθὼς θὰ εἴδατε, καὶ ἡ ἐπιθυμία σας αὐτὴ ἐν ἡμετέριον ποίησιν, ἔν' εὐκαίρῃ τῆς ἐμμετροσύνης τοῦ τέλους τοῦ λόγου, ἡμετέριον σὺν προηγουμένῳ φυλλῷ διάφορα ἀρθρα, σχετικὰ μὲ τὰς προσηγορίας καὶ τὸν ὄνομα.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐσωτερικὸ δι' ἑν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Δι' ἑξάμηνον Δολλάρια 6
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀρκετὴν καὶ Βελγικὴν Κογκό ἑτήσια συνδρομὴν σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτο» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt.41) New York city, ἑν Αἰγύπτῳ—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἑν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης, B. P. 445 Elisabethville Congo—Βείγε. ἔκτον δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

μας τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδεομένη ὑπὸ δικαιώματος χρήσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματίσματα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώστες μας μὰς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφῶν συνδρομητὰ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνωμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίμιστον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον κλπ. εἰς γραμματίσματα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἰσθήστε τιμῆς.

Κωνστ. Γ. Στελέων Βαθὺ Σάμου, Πέτρ. Γ. Μακρὴν Γαργαλιάνους, Ἀγαθὴ Μουσάκης Μπατῶν, Ἀνδρῶν, Διδά. Ἰφιγένειαν Φιλανθίμου Ἐβερσον, Θ. Α. Γκαϊτσῶν Γουαδου 42 Πάριος, Γεώργιον Δ. Πρύογην Ἀνδρῶν Γαζή Λαρίσαν, Ἐμμαν. Χατζηνικολάου Ἀγίου Δημητρίου 938 Θεσσαλονίκην, Ἀλέκον Ἰατρόπουλον Πάριος Ἰπποκράτους 29 Λαρίσαν, Δημήτριον Κ. Τσιούσιον Πόστ-Ρεσάντ Θεσσαλονίκην, Βασίλ. Ἀντωνιάδην ὁδὸς Ρεῦμα 28 Δράσαν, Πηνελόπην Κ. Κατσέα Παύλου Μελά 38 Θεσσαλονίκην, Χαράλ. Σούρην ἀνδροδρόμον ὑπάλληλον Σ.Π.Α.Π. Σουλδαστὸν Κορινθίας. Ἐκείσται καὶ αἱ τὸ λάθος, τὸ ὅποσον κέρων πολλὰ ἐκ τῶν συμμετεχόντων σὺν ἑθνομαισίον Λαρείον μας. Δὲν ἀντελήφθητε δηλαδὴ ὅτι καδὲ κληρώσις ἔχει τὸ δελτίο τῆς καὶ ὅτι τὸ δελτίο τῆς μὴς κληρώσεως δὲν ἰσχύει γιὰ τὴν ἄλλαν. Πάρτε παραδείγματα τὸ Λαρεῖο τοῦ Στόλου. Μπορεῖ νὰ ἰσχύῃ ἑνα Λαρεῖο γιὰ ὅλες τὴς κληρώσεις ; Ὀχι, βέβαια. Καδὲ κληρώσις ἔχει καὶ τὸ Λαρεῖο τῆς. Ὑποθέσωμε ὅτι ἐγγράμμεθα σαρῶς.—Γ. Μητσέαν, Ἐνταῦθα. Μας γράφετε ἐπὶ ἐπιστολῇ σας :

«Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀουσίας μου ἐξ Ἀθηνῶν, κάπως κίρως εἶχε τὴν εὐγενὴ καλοσύνην, ἀγνώστος δὲ ἀδελφὴ πρὸς ἐμὲ, ὅπως σὰς στείλει ποιήματα νὰ τὰ κρίνετε καὶ θὰ ἐντρέπετο, ὡς φαίνεται, νὰ ὑπογράψῃ αὐτὰ καὶ ἐκίμει χροῖσιν τῆς ἰδικῆς μου ὑπογραφῆς. Διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ δὲ αὐτὸ, σὲ καδὲ συνεργασία διχὴ μου, ποὺ θὰ σὰς στέλνω νὰ κρίνετε, θὰ ὑπογράψω καὶ μὲ μονογραφίαν.

Εὐτενέστατος, Γ. Μητσέας

Ἦ. Γ.—Θὰ σὰς εἶμαι εὐγνώμων, ἐάν δημοσιεύσῃτε εἰς τὴν στήλιν τῆς Ἀλληλογραφίας σας τὴν κάτωθι δήλωσιν.

Λυπούμεθα γιὰ ὅτι συνέβη. Πάντως δὲν μποροῦσαμε νὰ προλάβωμε τὸ καλὸ. Ποῦ νὰ ἐμμετροῦμε ἐμεις τὴν φάρα αὐτὴ ; Ἰδοὺ καὶ ἡ δήλωσις σας :

«ΔΗΛΩΣΙΣ.—Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀουσίας μου ἐξ Ἀθηνῶν, κάπως κίρως εἶχα χροῖσιν τῆς ὑπογραφῆς μου σὲ διὰ ποιήματα, εἰς τὸ ἑν ἀριθ. 508 καὶ 512 περιοδικῶν σας. Τοῦ συνιστῶ διὰ τελευταίαν φοράν νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὴν γενναϊότητα τοῦ, διότι θὰ καταγνώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην. Εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν. Εὐτενέστατος, Γ. Μητσέας

Ἦ. Γ.—Ἐγὼ δὲ νὰ παρακαλοῦμαι τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους νὰ παρακολουθῶν τακτικὰ τὸ «Μπουκέτο» καὶ ὅτι δημοσιεύεται μετὰ τῆς διηλώσεώς μου ταύτης, θὰ εἶνε διὰ μου.

Δυστυχῶς διὸς οἱ στίχοι σας δὲν εἶνε ἐπιτυχεῖς. Ἰδοὺ, ἐπὶ παραδείγματι, τὸ ἑνα τῶν ποιημάτων σας :

ΜΑΤΑΙΗ ΖΩΗ

Τὴ εὐτυχίαν, τὴ χαρὰ, δνείρεσαι, φν-
Ιζή μου,

ἀπὸ ὅλο ἀνούσιαν διαβαίνει ἡ ζωὴ
ἡ μου;

Τὴ βασανίσεις μάταια τὸν νοῦν
ἡ μου;

γὰ ν' ἀναστήσῃ ὄνειρα τοῦ βίου τοῦ
ἡ μου;

Ἡ τρικυμία στὴ ζωὴ τοὺς λογισμοὺς
ἡ μου;

καμιά πνοὴ ἀπὸ χαρὰ δὲν ἀντίζει...
ἡ μου;

Στοὺς διαδρόμους τοῦ καροῦ κανένα
ἡ μου;

δὲν ἀντίζει καὶ μακάριον σὺν ζων-
ἡ μου;

γὰρ παρήγορη χαρὰ δὲν πνέει περὶ
ἡ μου;

μὰ γόρω μὰς ἀπλώνεται τὸ πέπλο
ἡ μου;

Ἐχομεν ἐν τούτοις τὴν γνώμην πὸς
λίγο ἂν προσέχατε θὰ γράφατε ἀρκετὰ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ BRITANNIA

Φωνογραφικοί δίσκοι όλων τῶν Ἑταιριῶν, Μηχα-
ναϊ Γρομμοφῶνων καὶ διάφορα ἀνταλλακτικὰ αὐτῶν.

Όλα τὰ εἶδη εἰς τὸ κατάστημα

ΝΙΚ. Σ. ΧΟΥΒΑΡΔΑ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 3—ΑΘΗΝΑΙ

Εἰς τιμὰς ἐκτὸς συναγωνισμοῦ
ΠΑΡΕΧΟΝΤΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Προτιμᾶτε τὴν Βελό-
ναν BRITANNIA ἔχει
τὴν φυσικωτέραν καὶ
τελειοτέραν ἀπόδοσιν

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ!! ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΉΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιολίδους πάσης ἀξίας, παν-
τὸς εἶδους, ὠρελόγια, παλαιὰ ἀση-
μα, παντὸς εἶδους παρὰσημα - Νο-
μισματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοινίς,
εἰκόνες Βυζαντινῆς, παλαιὰ Ἑλλη-
νικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια),
κομπολόγια καὶ πίπες, κεχρῖμα-
ρια καὶ Γιοῦσερ, παντὸς εἶδους Κο-
ράλλια, μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ἔλυν
τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις
μὰς πώλησῃ τὸ χρυσὸν τοῦ ὠρε-
λόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοπο-
θετησὶν τῆς μηχανῆς τοῦ εἰς νικε-
λένια κάσας.

Λέγω ρεκλάμας, ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΩ
ὠρελόγιον ἡγουμένον διὰ 2 ἔτη
πρὸς 40 δραχμὰς διὰ πάσαν βλάβην.
Ἐγὼ τοὺς καλυτέρους/τεχνίτας.
Κατασκευάζω καὶ χρυσὸν καὶ
χρυσὸν καὶ πᾶσι εὐδηνὰς τιμὰς.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πώλησῃτε τὰ κοσμήματά σας
πρὸς μὰς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τότε
πρὸς τὸ συμφέρον σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύ-
θυνσιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρελογιοποιεῖς - Χρυσόχοος
56 - ΑΘΗΝΑΣ - 56

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνωστος.
Μὲ πλούσιον ἄρωμα, διεσέδη κατα-
πληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς
τάξεις, λόγῳ τῆς ποιότητός της.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεῖα Παλαιῶ
Δημοπρατηρίου, ἀριθ. 103 καὶ 104.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ
ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΤΟΣΟΝ
ΩΡΑΙΑ;
ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟ
ΦΙΛΗΜΑ

Ἐάν ἔχετε παραμελήσει τὰ
δόντια σας καὶ ἡ ἀναπνοὴ σας
εἶναι δύσκολη ἀποφεύγετε νὰ
μευιδίσετε πρὶν μεταχεισθῆτε
δις τῆς ἡμέρας τὴν μοναδικὴν
ἐπιστημονικὴν μέθοδον. Ἐνα
ἐκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ
ἐπὶ ἑποῖς ψηφίστε, θὰ προσ-
δώσῃ εἰς τὰ δόντια σας μίαν
ἐκθαμβωτικὴν λευκότητα.
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐξαλείφει τὰ
κηλιδώματα δροσίζει τὸ στόμα
ἀρωματίζει τὴν ἀναπνοήν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ Οικονομικωτέρα ὁδοντοφω-
μα, διότι ἐν ὁλίγονισ χρόνῳ δια-
κεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΚΡΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΗΚΗ:
MORIS FARATZ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

“ΜΥΡΑΝΤΑ”

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΗΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΤΜΗΜΑ
ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΝ

ὑπομνήματα ἐπιδιορ-
θῶν Γραμμοφῶνων.
καὶ ἐπιδιορθῶ-
ν Γραμμοφῶνων
κατ' οἶκον

Ἡ κατασκευὴ Ἰνδῶν Βλακῶν

ΤΡΙΧΟ--ΦΟΙΝΙΞ..

ὑπομνήματα κατὰ τὸ ὑπογραφεῖον Ὑγιεινῆς, τυγχάνει φυσικῶν πα-
ρασημάτων καὶ ἐνὶ οὐδὲν βλαβερῶς μεταβάλλει φυσιολογικὰς τὰς
ἀποκρίσεις τῶν εἰς τὸ προηγουμένον αὐτῶν χρώμα, ΣΑΝΘΟΝ,
ΠΑΛΙ ΚΑΣΤΑΝΟΝ, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς καὶ στυλνότητι
καὶ ἐκτενέσει ἐκτενέσει τὴν τοκοφίαν.

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Ἡμῶν τῶν χρησέων ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

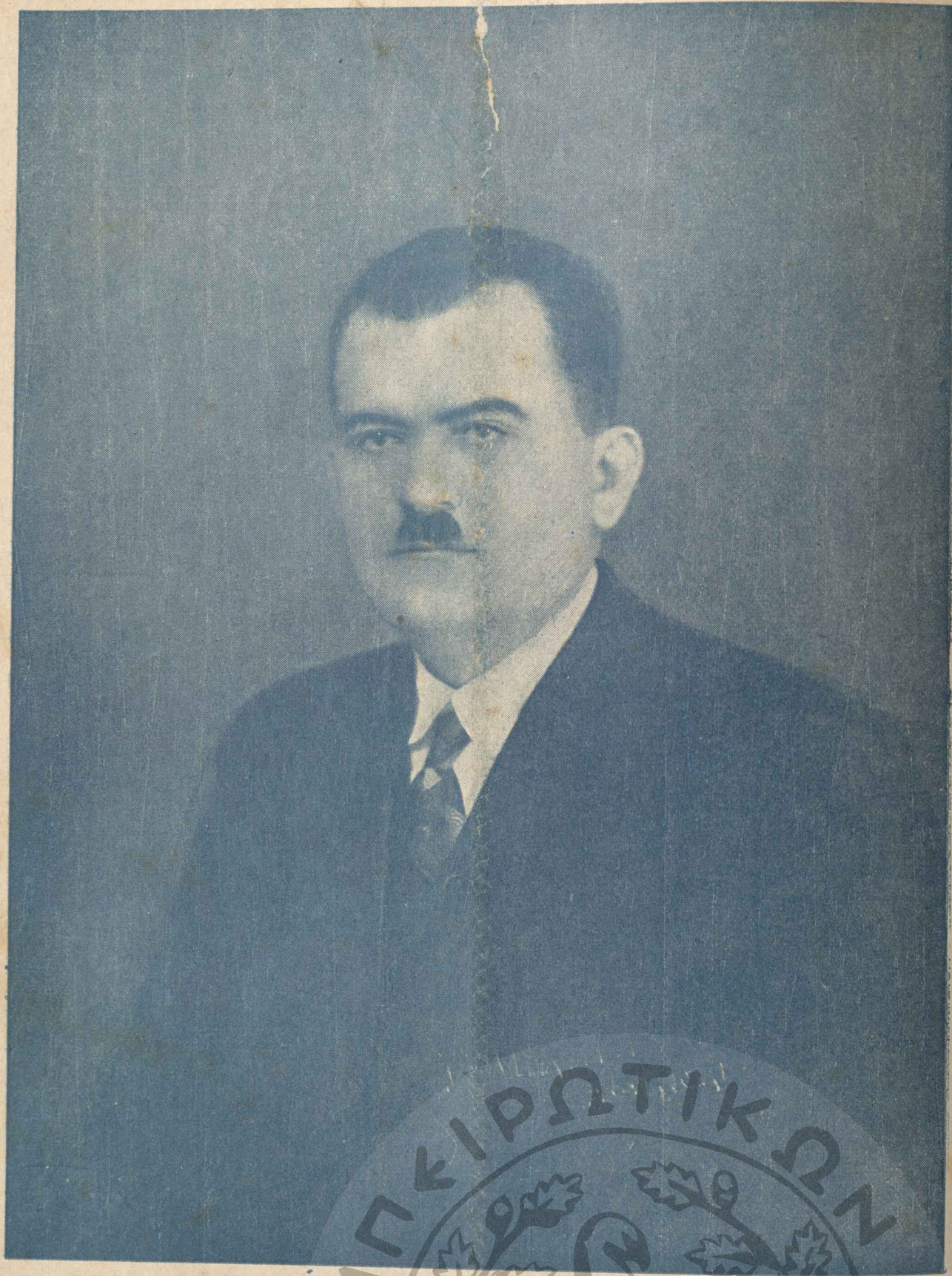
ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ

ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΉΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιολίδους πάσης ἀξίας, παν-
τὸς εἶδους, ὠρελόγια, παλαιὰ ἀση-
μα, παντὸς εἶδους παρὰσημα - Νο-
μισματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοινίς,
εἰκόνες Βυζαντινῆς, παλαιὰ Ἑλλη-
νικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια),
κομπολόγια καὶ πίπες, κεχρῖμα-
ρια καὶ Γιοῦσερ, παντὸς εἶδους Κο-
ράλλια, μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ἔλυν
τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις
μὰς π

ΚΩΝ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ο έγκριτος και φιλόανθρωπος ιατρός της πόλεώς μας
τόν όποιον πρέπει να περιλάβουν εἰς τό ψηφοδέλτιόν των
όλοι οι 'Αθηναῖοι ανεξαρτήτως πολιτικῶν φρονημάτων.